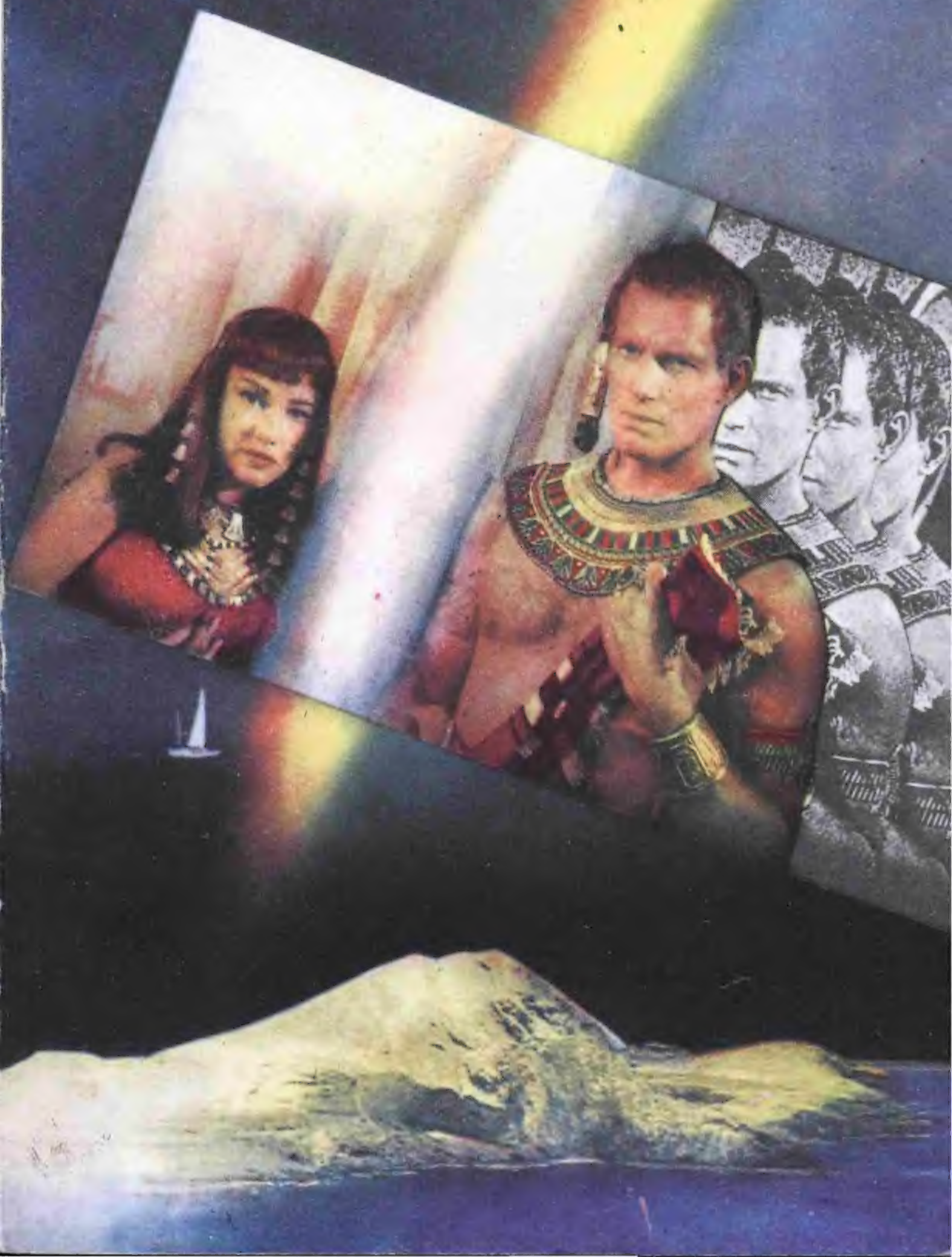

Pierre Benoit **ATLANTIDA**

Editura Saeculum

PIERRE BENOÎT

ATLANTIDA

Traducere de
GELLU NAUM

Cu o prefață de
IOAN PÂNZARU

Editura SAECULUM
București, 1992

Coperta de: VASILE SOCOLIUC

I. S. B. N. 973-9071-14-1

Toate drepturile rezervate Editurii SAECULUM.

Ediția de față apare cu permisiunea Editurii Albin Michel.

PIERRE BENOÎT

ATLANTIDA

„Trebuie să vă previn, înainte de a intra în materie, să nu vă mirați auzindu-mă că-i numesc pe barbari cu nume grecești.“

PLATON, *Critias*

Lui **ANDRÉ SUARÉS**

Pierre Benoit
OEUVRES ROMANESQUES
© Editions Albin Michel
Paris, 1966

PREFAȚĂ

Atlantida lui Pierre Benoît, publicată cu mare succes în 1919, este un omagiu pe care literatura de ficțiune îl aduce epopeii cuceririi Saharei. De la călătoria lui Hornemann în 1798 și pînă la al doilea război mondial, cînd germani și englezi se vor vîna fără cruțare pe dunele și prin serir-urile acestui deșert ucigaș, Sahara a exercitat asupra călătorilor europeni o atracție fatală. Dincolo de fascinația purității absolute a pustiului, căreia mințile unor tineri europeni înflăcărați de ideal și scîrbiți de compromisurile cotidiene nu i se puteau împotrivi, se aflau, în spatele acestui disperat asalt al întunecatelor fortărețe ce se înalță la două mii de kilometri depărtare de orice mare — Hoggar, Tassili, Haurudj, — interese mai raționale. Mai întîi, acela pe care-l propunea știința. Oricare ar fi fost cîrdășia sordidă între descoperirile geografice și interesele comercial-politice, pe măsură ce, în cursul veacului al XIX-lea, presa și tiparul fac din călătorul savant un erou mediatic, expedițiile capătă un caracter mai științific, mai gratuit. Dorința de a ști, nevoia de a lega între ele observații și de a făuri teorii, este adesea singurul motor, și cel vizibil și cel ascuns, al acestor întreprinderi. Călătoriile lui Nansen, finanțate din subscripția publică, misiunea navei Belgica sînt exemple clare.

Gazul saharian nu este atît de pur. Unei penetrații engleze pe axa est-vest, Franța simte nevoia să-i opună o penetrație nord-sud, pentru a-și uni posesiunile mediteraneene, Algeria și protectoratele Tunisiei și Marocului cu acelea din Golful Guineii — Sudanul francez, viitoarea Africă Occidentală. De aceea, epopeea deșertului a fost mai cu seamă militară. Contactele cu populațiile locale au luat aproape mereu un caracter brutal, sîngeros, iar exploratorilor uciși li s-au creat aureole de martiri.

Cartea de față are ca punct de plecare masacrarea misiunii Flatters în 1881, element pe care Pierre Benoît îl combină artistic, într-un mod admirabil, cu străvechiul mit al Atlantidei și cu motivul femeii fatale.

Locotenent-colonelul francez Paul Flatters din regimentul 72 de linie, comandantul postului de la Laghouat, a primit în 1879, din partea Ministerului Lucrărilor Publice, misiunea de a „cerceta și studia traseul unei căi ferate care trebuia să plece din teritoriul

algerian pentru a ajunge în Sudan, între Niger și lacul Ciad".
Punctul de plecare cel mai convenabil al unei asemenea expediții ar fi fost locul tîrgușor fortificat Ouargla. De aici spre sud se deschideau două drumuri, care ar fi trebuit, ambele, să urce prin zone muntoase și să coboare apoi spre valea Nigerului. Unul, spre est, urca ved-ul Igharghar și trebuia să traverseze ținutul tuaregilor azdjer. El a fost folosit de prima expediție Flatters, compusă din 39 de persoane. Pornind, la 5 martie 1880, din Ouargla, ea a fost oprită în podișul Tassili de opoziția foarte hotărîtă a azdjerilor. A doua misiune, cu 93 de membri bine înarmați pleacă la 4 decembrie 1880, urmînd valea ved-ului Mya, pe care o părăsește în punctul Hassi Inifel pentru a urca spre sud ved-ul Insokki. Itinerarul lasă spre răsărit munții Iraouen și urmează să depășească masivul Hoggar dinspre est, prin depresiunea Amadghor. Aici, însă, expediția se află pe teritoriul tuaregilor ahaggar sau hoggar. Călăuza Cheik Ben Bou Djemaa este trimisă în ambasadă la căpetenia acestora, Ahitaghel, care permite trecerea. În fiecare zi, însă, expediția e însoțită de grupuri importante de tuaregi, care se amestecă printre oamenii convoiului, examinează lăzile din bagaje, pe care le cred pline cu aur, fură cămile și chiar răpesc oameni din trupă. Un sentiment de nesiguranță îi cuprinde pe comandanți, care preferă însă bunele procedee, nădăjduind că toleranța va împiedica izbucnirea unui conflict deschis. Popasurile încep să se facă mai ales în locuri fără apă. Așa se întîmplă și la 16 februarie 1881. Tuaregii, al căror șef e Chikat Ben Hausou, succesorul desemnat al lui Ahitaghel, îi propun lui Flatters să-l conducă la o fîntînă din munți, Bir el Gharama, sau, după alții, Tadjenout. El lasă bagajele în vale sub pază și urcă printr-un defileu, cu cămilele și o parte din efective. Convoiul se lungește și se fărîmîează pe parcursul celor 15 kilometri. Avangarda ajunsă cu Flatters în poiana de la Bir el Gharama se împrăștie, cînd deodată e atacată de un grup călare. Sînt uciși colonelul Flatters, căpitanul Masson, inginerul Béringer, doctorul Guiard, geologul Roche și o bună parte din escortă. Plutonierul Dennery, care venea cu grosul convoiului, va fi omorît pe drum. Locotenentul Dianous de la Perrotine, comandantul escortei bagajelor, nu încearcă să atace, pentru a recupera cămilele, ci ordonă retragerea. Piere împușcat într-o ambuscadă. Ultimul francez, plutonierul Pobéguin, va fi ucis și mîncat de supraviețuitorii în derută la Hassi el Hadjadj, pe drumul de întoarcere. Hassi el Hadjadj, „izvorul pelerinilor“, se numește așa deoarece aici a fost măcelărită demult o caravană cu șaizeci de hagii care se întorceau de la Mecca. Din cei 93 de oameni ai

* cf. Henri Brosselard, Les deux missions Flatters au pays des Touareg Azdjer, Paris, Jouvet et Cie, 1896.

misiunii scapă numai 21, care ajung la Messeguem într-o stare disperată.

Misiunea încredințată lui Flatters avea să fie îndeplinită mult mai târziu. Ofițerii francezi aveau să tragă învățăminte din ancheta efectuată în urma dezastrului și să-și ia timpul necesar pentru a se pregăti mai bine. În 1891, maiorul Lamy înfrunțează în oaza El-Golea primul corp de pușcași călări pe cămile mehara, celebrii mehariști, instruiți să lupte cu armament modern în condițiile desertului. În 1892 la Hassi-Inifel se instalează un post permanent. În 1898 geograful Fernand Foureau, sprijinit de maiorul Lamy pentru partea militară, organizează o expediție la Ouargla cu 280 de oameni și 1000 de cămile, care trece prin Igharghar și Tassili, depășește zona muntoasă și coboară la pușul In Azaoua. Expediția atinge Nigerul și se îndreaptă spre sud-est, pe afluenții lacului Ciad. Maiorul Lamy avea să fie împușcat în luptele cu un senior local, Rabah, la Koussri, pe râul Chari.

Romancierul Pierre Benoît ia ca pretext geografic și istoric a doua călătorie a lui Flatters. Personajele lui vor urma același itinerar, iar numeroase detalii sînt preluate din descrierea traseului; bunăoară, acea sinistră sebkha din Amadghor, fundul unui lac secat, acoperit cu o crustă groasă de sare, pe care o exploatează tuaregii, există cu adevărat. Apele bogate în pești care înconjoară cetatea Atlantidei nu sînt atît de neverosimile cum par. La Soba, în djebel Iraouen, ca și în Tassili, persistă puncte de apă permanente în care trăiesc pești, fosile vîi ale unei faune altminteri dispărute de zece mii de ani.

Ca și mitica Atlantidă, continentul inventat de Platon, Hoggarul și mai ales Tassili au fost centrele unei civilizații altădată înfloritoare, asupra căreia s-a abătut o catastrofă de proporții geologice. Uscarea progresivă a climatului, ca și distrugerea de către localnici a tot mai pușinelor resurse ale ținutului fuseseră observate deja de romani, ale căror detașamente ajunseseră, pe cît se pare, la Gao pe Niger. Din acest punct de vedere, intuiția lui Benoît, așezînd în deșert această uriașă capcană pulsională care e cetatea Antineei, se dovedește justă. Benoît este unul din primii autori care, sesizînd aspectul mitic pe care îl căpătase în cultura franceză Sahara, se decid să-l exploateze. Nou Graal burghez – al unui tineret, care încearcă să evadeze dintr-o societate sufocantă, reinvestind meseria de soldat cu o demnitate pe care aparatul birocratic al armatei reale nu-l putea avea –, deșertul atrage mulți oameni de valoare care caută în acțiunea eroică gratuită o transcendență refuzată de alte forme de creație.

Locotenentul Morhange din roman amintește de Charles de

Foucauld, ofițerul cu vocație ascetică educat în școala militară de la Saint-Cyr, care avea să intre într-o mănăstire a ordinului trap-piștilor, în 1890. Hirotonit preot, Foucauld se izolează la Taman-rasset în Hoggar, unde trăiește ca un sihastru, venerat de tuaregi, scriindu-și operele științifice și spirituale. Va muri asasinat în 1916, victimă a unor beduini care fuseseră probabil dirijați de interese pro-germane. În romanul lui Benoît, sfârșitul lui Morhange (nume simbolic care înseamnă „moarte-înger”) are un înțeles mai subtil. Saint-Avit dorește moartea celuilalt ca ridicare a opreliștii spre moartea proprie, acesta fiind unul din paradoxurile pulsionii de viață. Conform dialecticii creștine, Morhange învinge moartea su-primînd viața ca instinct, ceea ce Saint-Avit nu înțelege.

Succesul lui Pierre Benoît a venit din suprapunerea acestor diferite chei în care poate fi citit romanul său. Mitul deșertului, căruia îi sacrifica Pierre Loti și căruia mai târziu aveau să-i dea tribut Joseph Kessel și Antoine de Saint-Exupéry; mitul Atlantidei, vechi de douăzeci și două de veacuri și care pare să nu moară niciodată; mitul femeii arhetipale, pe care îl repusesese la modă Rid-der-Haggard; ba chiar și înclinarea pentru problemele psihanali-tice, foarte actuală după primul război mondial, toate acestea sînt contopite într-o povestire arzătoare și fanatică, al cărei principal merit este de a fi foarte bine scrisă.

Căci, deși istoria literară – ale cărei conivențe cu mondenitatea n-o feresc să fie de cele mai multe ori o istorie a creatorilor mai mult decît o istorie a operelor – nu-l reține pe Pierre Benoît printre favoriții ei, ea notează Atlantida ca pe o reușită, mai mult, ca pe o carte dintre cele două-trei sute care trebuie citite de oricine do-rește să aibă acea educație a gîndirii și simțirii care se numește humanitas. Aspră humanitas, fiindcă, adesea, ea nu vorbește în favoarea omului. Oricum ar fi celelalte cărți ale autorului, al căror principal defect e că sînt prea numeroase, Atlantida e o lucrare de finețe, ba chiar de artă. O minunată scenă, bunăoară, este aceea a partidei de cărți între bucătarul bambara Koukou, adept al lui Ulrich Zwingli, maseurul Cacambo (numele unui personaj din Candide de Voltaire) și contele francmason Bielowski, hatman de Jitomir, care i-a jurat împăratului Napoleon al III-lea că nu va mai trage niciodată carte nouă dacă are în mînă cinci puncte. Este, de asemenea, admirabilă în structura cărții ideea lanțului de tineri pe care fatalitatea îi aduce să piară în Hoggar, lanț înnodat de sinistrul Cegheir-ben-Cheikh, participant la măcelărirea expe-diei Flatters, și pe care îl continuă mărturisirea lui Saint-Avit, apoi, în chip potențial, aceea a lui Ferrières, care constituie textul povestirii principale.

La treizeci și trei de ani, Pierre Benoît savurează, deci, satis-

facția celei mai mari realizări din cariera sa, care va continua cu împliniri cantitative mai degrabă decît cu o autodepășire.

Debutant cu versuri în 1914 (Diadumène), el cunoaște notorietatea în 1917 cu Koenigsmark. Apoi, după Atlantida, se specializează în romane de iubire de nuanță masochistă, ca Pentru don Carlos (1920), Drumul uriașilor (1922), Castelana din Liban (1924). În jurul lui se răspîndește o legendă destul de neplăcută, consemnată și azi în enciclopedii și dicționare literare: toate eroinele lui au nume care încep cu A, toate romanele lui au același număr de pagini și se petrec în regiuni exotice, pe care autorul nu le-a văzut niciodată sau unde ajunge după ce publică lucrarea. Asemenea simplificări au ajutat vînzarea o perioadă, apoi au început să-și vădească efectele negative. Primit la Academie, în 1931, Benoît își va da demisia în 1959. Romanele lui sînt bazate pe o documentație destul de minuțioasă pentru durata scurtă în care sînt scrise, dar aceasta nu înseamnă prea mult. Aspectul exotic este adesea foarte important, întotdeauna însă în competiție cu cel psihologic, contribuind la o factură literară care amintește uneori (Erromangò, 1929) de Somerset Maugham.

Nu e însă adevărat că Benoît e un scriitor exclusiv exotic. Cîteva romane ale lui, a căror acțiune se petrece în Franța (Domnișoara de la Ferté, 1923; Alberte, 1926; Lunegarde, 1942), sînt printre cele mai apreciate.

Receptarea lui Pierre Benoît în România a fost aproape sincronică pînă la al doilea război mondial. S-au tradus Koenigsmark (N. Chiriac-Dimancea, 1928; Raul Joil, 1968), Atlantida (C. Zamfirescu, 1921; Gellu Naum, 1968), Marele Lac Sărat, 1921 (Dragoste robită, H. Almajeanu, 1934), Flintina lui Iacob, 1925 (Scarlat Froda, 1925), Domnișoara de la Ferté (Olga Monta, f. a.), Alberte (Lizica Pătrășcanu, 1931), Insula verde, 1932 (Cella Ionescu, 1944). Influența lui Pierre Benoît este vizibilă, după Călinescu, în două nuvele ale lui Cezar Petrescu, Adevărata moarte a lui Guynemer și Aranca, știma lacurilor (din nou o eroină al cărei nume începe cu A). Astăzi autorul francez este puțin cunoscut la noi, și asta în paguba iubitorilor de literatură, soi de oameni prea puțin răsfățat de la război încoace.

Benoît joacă, desigur, cartea misterului, ceea ce, în ciuda unor reușite izolate, ca Julien Gracq în Franța, Lovecraft în America, Buzzati în Italia, este considerat mai degrabă ca o opțiune pentru minima rezistență. Totuși, la el misterul are un rol preparator, el servește ca ghid estetic spre emoții mai înalte, precum acea materialis manuductio, „călăuzirea materială” a lui Pseudo-Dionisie Areopagitul. Misterul este ca o cortină care se ridică întotdeauna lăsînd să se joace drama voinței. Voința e, la acest autor, surrogatul

specific al destinului. Iar drama, Benoît o pune în scenă într-un decor destul de asemănător cu cel al altor romancieri (Joseph Kessel), esești (Denis de Rougemont, Michel Cazenave) sau teoreticieni (René Girard). Pierre Benoît e, înainte de toate, un profesionist care scrie ficțiune și, ca artist dedicat, pe care nimic nu-l apără de capcanele propriei sale profesii, cade adesea în acele poncife personale care sînt cu atît mai greu de evitat, cu cît reușita vine să-l scutească de nevoia de a reflecta asupra greșelilor. Tema lui principală este dorința, sau mai exact retorica necrofilă a dorinței.

Locul geometric al operelor lui Benoît este acea transformare subtilă a iubirii în dorință de moarte care, dacă ar avea cîtuși de puțin legătură cu logica, ar fi paradexul pur.

Configurația aleasă în primele lui romane este compusă dintr-o femeie înzestrată cu o forță de caracter neobișnuită și un bărbat slab și sensibil, care joacă un rol de martor, de cronicar sau de instrument involuntar al nenorocirii (Koenigsmark, Atlantida, Drumul uriașilor, Pentru don Carlos, Castelana din Liban). Apoi apar și alte variante, rezultate din transformarea temei. În Erromango eroul face o dezvoltare paranoidă sub imperiul amintirii unei femei a cărei identitate n-o cunoaște. În Regele leproș, toate personajele ocolesc catastrofa, într-o intrigă plină de farmec, care se desfășoară în taina junglei cambodgiene, la Angkor. Aici două femei cooperează cu bărbatul care li se supune și ies cu toții nevătămați din tenebrele cabalei politice. Domnișoara de la Ferté pune în scenă două rivale, legate după moartea bărbatului iubit de o prietenie amoroasă care o va duce la pieire pe una dintre ele.

Studiul operei lui Benoît, unificată de o semantică relativ monotonă, ar putea deveni un exercițiu școlar de critică structurală.

Plimbîndu-ne din Noile Hebride în Utah și din Japonia la Aden, romanele lui Pierre Benoît dau gustul metalic al aventurii și celebrează, sub forme variate, ce corespund sensibilității clorotice moderne, ritualul pasiunii ca ultim condiment cultural pe o planetă care, prin chiar fenomenul internaționalizării literaturii, seamănă tot mai mult cu o provincie bovarică.

IOAN PÂNZARU

SCRISOARE DE ÎNCEPUT*

Hassi-Inifel, 8 noiembrie 1903

Dacă paginile ce urmează văd într-o bună zi lumina soarelui, aceasta înseamnă că mie mi-a fost luată. Termenul pe care îl fixez pentru destăinuirea lor îmi e o garanție sigură în privința aceasta.

În legătură cu destăinuirea, să nu se înșele nimeni asupra scopului meu când o pregătesc, când o cer. Pot fi crezut, când afirm că nu pun nici o urmă de amor-propriu scriitoricesc în caietul acesta zbuciumat. Sint, de pe acum, departe de toate lucrurile acestea! Dar, într-adevăr, e inutil să mai pornească și alții pe drumul care pentru mine va fi fost fără întoarcere.

Ora patru dimineața. Curînd, zorile își vor așterne văpaia lor roză peste *hamada*** . În jurul meu, *bordj*-ul*** dormitează. Aud respirația liniștită, atît de liniștită a lui Saint-Avit, prin ușa întredeschisă a camerei lui.

Peste două zile plecăm amîndoi. Părăsim *bordj*-ul. Ne infundăm încolo, spre sud. Ordinul ministerial a sosit ieri dimineață.

Acum, chiar dacă aș dori, ar fi prea tîrziu să mai dau înapoi. André și cu mine am solicitat misiunea aceasta. La ora actuală, încuviințarea cerută în înțelegere cu el a devenit ordin. Calea ierarhică parcursă, influențele puse în mișcare la minister, toate acestea pentru ca apoi să te temi, să nu-ți vină să pornești la îndeplinirea misiunii!...

Să te temi, am spus. Eu știu că nu mă tem. Într-o noapte,

* Prezenta scrisoare, ca și manuscrisul pe care îl însoțește – acesta din urmă în plic special sigilat – i-au fost încredințate subofițerului Châtelain, din regimentul 3 de spahii, de către locotenentul Ferrières, la 10 noiembrie 1903, ziua plecării acestuia din urmă la locul numit Tassili (Sahara Centrală) de către tuaregii Azijer. Subofițerul primise ordin s-o înmîneze, la prima permisie, domnului Leroux, consilier onorar la Curtea de apel din Riom, ruda cea mai apropiată a locotenentului Ferrières. Dar cum magistratul a decedat subit înaintea expirării termenului de zece ani, fixat pentru publicarea manuscrisului de față, s-au ivit, din pricina aceasta, unele dificultăți care au amînat pînă astăzi publicarea manuscrisului despre care este vorba (n. a.).

** Platou pietros în Sahara.

*** Mic fort arab.

în Gourara, cînd am găsit două dintre santinelele mele măcelărite, cu ticăloasa tăietură pe pîntec în formă de cruce a berberilor, m-am temut. Eu știu ce e teama. De aceea acum, cînd privesc fix imensitatea neagră din care peste o clipă va țîșni brusc imensul roșu, știu că nu de teamă tresar. Simt luptîndu-se în mine groaza sacră față de mister și atracția lui.

Închipuiri, poate. Năluciri ale unui creier înfierbîntat și ale unui ochi înnebunit de miraje. Fără îndoială că va veni o zi cînd voi reciti paginile acestea cu un zîmbet de milă jenată, zîmbetul omului la cincizeci de ani care își recitește scrisorile de odinioară.

Închipuiri. Năluciri. Dar închipuirile astea, nălucirile astea, îmi sînt scumpe. „Căpitanul de Saint-Avit și locotenentul Ferrières, spune telegrama ministerului, se vor strădui să desprindă, la Tassili, legăturile stratigrafice ale gresîilor albiene și ale calcarurilor carbonifere... Ei vor folosi prilejul pentru a se informa, eventual, asupra schimbărilor de atitudine ale azdjerilor față de influența noastră etc.“ Dacă, pînă la urmă, călătoria nu ne-ar fi legată decît de niște scopuri atît de mărunte, simt că n-aș pleca.

Deci, doresc lucrul de care mă tem. Mi-ar părea rău dacă nu m-aș afla față în față cu ceea ce mă face să tremur în mod ciudat.

În fundul văii uedului* Mia, latră un șacal. La răstimpuri, cînd o rază de lună, spărgînd argintul norilor umflați de căldură, o fac să creadă că răsare soarele, o turturea gungurește printre palmieri.

Un zgomot de pași afară. Mă aplec peste fereastră. O umbră învăluită în țesături negre și lucioase alunecă pe pămîntul bătătorit al terasei micului nostru fort. Un fulger în noaptea electrică. Omul și-a aprins o țigară. Acum stă ghemuit, cu fața spre sud. Fumează.

E Cegheîr-ben-Cheîkh, ghidul nostru targui, cel care peste trei zile ne va duce spre platourile necunoscute ale misteriosului Imoschaoch, printre hamadele cu pietre de argint, printre gurele** roșcate, printre dunele de aur mat deasupra cărora se înalță, cînd suflă alizeul, un tremurător panaș de nisip palid.

Cegheîr-ben-Cheîkh! El este! Și mie îmi revine în minte tragica frază a lui Duveyrier: „Colonelul pune piciorul în scară și primește în aceeași clipă o lovitură de sabie.“*** Cegheîr-ben-Cheîkh! ...E acolo. Fumează liniștit o țigară, o țigară din pachetul dăruit de mine... Doamne! iartă-mi trădarea aceasta.

* Cuvînt arab denumind un curs de apă specific regiunilor de coastă ale Africii de Nord.

** Gur, movilă izolată în Sahara.

*** H. Duveyrier, *Dezastrul misiunii Flatters*. *Bul. soc. geog.*, 1881 (n. ed. fr.).

Fotoforul își aruncă pe hîrtie lumina sa galbenă. Ciudat mi-a fost destinul care, la șaisprezece ani, fără să știu exact de ce, a hotărît într-o bună zi că mă voi pregăti la Saint-Cyr și a făcut din mine camaradul lui André de Saint-Avit. Puteam studia dreptul, medicina. Aș fi fost astăzi un om cu o viață tihnită, într-un oraș cu biserică și cu ape curgătoare, nu fantoma astă îmbrăcată în bumbac, rezemată de fereastră și privind, cu o inexprimabilă neliniște, deșertul care o va înghiți.

O gîză mare a intrat pe fereastră. Bîzîie, sare de pe pereții tencuiți pe globul fotoforului și, în șfîrșit, învinsă, cu aripile arse de lumînarea încă înaltă, se prăbușește aici, pe foaia albă.

E un cărăbuș african, enorm, negru, cu pete de un gri livid.

Mă gîndesc la ceilalți, la frații lui din Franța, din cîmpia satului meu natal, la cărăbușii aurii pe care, în serile furtunoase de vară, li vedeam sărind ca niște mingi mici. Cînd eram copil, acolo îmi petreceam vacanțele; mai tîrziu, acolo îmi petreceam permisiile. Ultima oară, chiar pe pajiștea aceea, mergea alături de mine o siluetă subțire și albă, cu o eșarfă de muselină, ca s-o ferească de aerul serii, atît de răcoros acolo. Acum, atins ușor de amintirea aceasta, abia dacă îmi las privirea, o clipă, să se înalțe spre un ungher întunecat al camerei mele, pe zidul gol, unde lucește sticlă unui portret imprecis. Înțeleg cît și-a pierdut din importanță tot ce a putut să mi se pară că va fi toată viața mea. Acum, misterul acesta tînguitor e lipsit de interes pentru mine. Dacă, sub fereastra bordjului, cîntăreții ambulanți ai lui Rolla ar veni să-și murmure faimoasele lor arii nostalgice, știu că nu i-aș asculta; iar dacă ar deveni prea insistenți, știu că le-aș spune să-și vadă de drum.

Ce a trebuit pentru metamorfoza aceasta? Cîteva cuvinte, o poveste poate, spusă în orice caz de cineva. asupra căruia apasă cea mai monstruoasă bănuială.

Cegheir-ben-Cheikh și-a terminat țigara. Îl aud îndreptîndu-se agale spre rogojina lui, în corpul B, lîngă postul de gardă, la stînga.

Plecarea noastră trebuind să aibă loc la 10 noiembrie, manuscrisul alăturat scrisorii de față a fost început în ziua de duminică 1 și terminat în ziua de joi 5 noiembrie 1906.

OLIVIER FERRIÈRES
Locotenent în regimentul 3 de spahii

CAPITOLUL I

UN POST ÎN SUD

Ziua de sîmbătă 6 iunie 1903 rupse viața monotonă dusă la postul din Hassi-Inifel prin două evenimente de importanță inegală: sosirea unei scrisori de la domnișoara Cécile de C... și primirea celor mai recente numere din *Jurnalul oficial* al Republicii Franceze.

— Îmi dați voie, domnule locotenent? spuse subofițerul-șef Châtelain, începînd să parcurgă numerele cărora le smulsese banderola.

I-am îngăduit, printr-un semn din cap; mă și aflu pe de-a-ntregul cufundat în citirea scrisorii domnișoarei de C...

„Cînd vei primi rîndurile mele, scria în esență această drăguță domnișoară, mama și cu mine vom fi părăsit probabil Parisul și ne vom afla la țară. Dacă, în pustiul dumitale, gîndul că și eu mă plictisesc ca și dumneata îți poate fi o consolare, fii fericit. Marele Premiu s-a acordat. Eu am jucat pe calul indicat de dumneata și, firește, am pierdut. Alaltăieri seara am cinat la familia Martial de la Touche. Se afla acolo și Elias Chatrian, mereu uimitor de tînăr. Îți trimit ultima lui carte, care face destulă vîlvă. Se pare că în ea sînt zugrăviți după natură cei din familia Martial de la Touche. Adaug și ultimele lucrări ale lui Bourget, Loti și France, plus două sau trei cîntece la modă prin șantanuri. În politică, se zice că aplicarea legii cu privire la congregații va întîmpina dificultăți reale. În ceea ce privește teatrele, nimic nou. Am făcut un abonament de vară la Illustration. Dacă te interesează... La țară, nu prea știi ce să faci. Mereu același lot de idioți în perspectivă pentru tenis. N-o să am nici un merit dacă o să-ți scriu mai des. Scutește-mă de părerile dumitale în legătură cu tînărul Combe-male. Eu nu sînt deloc feministă, și am destulă încredere în dumneata. Dar, în sfîrșit, mă scoate din sărite ideea că dacă mi-aș permite măcar față de unul din argații noștri un sfert din familiaritățile pe care dumneata cu siguranță că le ai față de uled-nailii dumitale... Dar să lăsăm asta. Există lucruri pe care e mai mult

decît neplăcut să fi le'închipui."

Aici ajunsesem cu proza acestei tinere emancipate, cînd o exclamație plină de revoltă a subofițerului mă făcu să ridic capul.

— Domnule locotenent!

— Ce s-a întîmplat?

— Nu zău! Se fac niște năzdrăvănii la minister! Ia citiți.

Și îmi întinse *Oficialul*. Am citit:

„Prin decizia din 1 mai 1903, căpitanul de Saint-Avit (André), din afara cadrelor, e trecut în regimentul 3 de spahii, și numit la comanda postului de la Hassi-Inifel“.

Proasta dispoziție a lui Châtelain nu mai cunoștea margini:

— Căpitanul de Saint-Avit comandant al postului! Un post despre care nu s-a putut spune niciodată nimic rău! Va să zică sîntem luați drept o ladă de gunoi!

Eram și eu la fel de mirat ca și subofițerul. Dar, în același timp, am zărit mutra de dihor a lui Gourrut, *disciplinarul* pe care îl foloseam la cancelarie; Gourrut se'oprise din scris și asculta cu un interes plin de viclenie.

— Subofițer Châtelain, căpitanul de Saint-Avit e camaradul meu de promoție, am spus eu sec.

Châtelain se înclină și ieși; eu îl urmai.

— Hai, prietene, i-am spus bătîndu-l pe umăr, nu te bo-sumfla. Adu-ți aminte că peste un ceas pornim spre oază. Pregătește cartușele. Ai grijă să avem de mîncare mai ca lumea.

Reîntors în birou, l-am concediat cu un gest pe Gourrut. Rămas singur, am terminat repede scrisoarea domnișoarei de C..., apoi am luat din nou *Oficialul* și am recitit decizia ministerială care dădea postului un nou șef.

Se îplineau aproape cinci luni de cînd îndeplineam eu funcția aceasta și, pe cîntea mea, făceam față destul de bine responsabilității, gustînd din plin independența. Pot spune chiar, fără să mă laud, că sub comanda mea serviciul mersese altfel decît sub cea a căpitanului Dieulivol, predecesorul lui Saint-Avit. Era un om de treabă căpitanul Dieulivol, un *colonial* din vechea școală, fost subofițer sub comanda lui Dodds și Ducheine, dar atins de o îngrozitoare atracție spre băuturile tari și foarte înclinat, cînd bea, să confunde toate dialectele și să-l supună pe un haoussa la un interogatoriu în sakalavă. Nimeni n-a fost, niciodată, mai zgîrcit decît el în privința rațiilor de apă ale postului. Într-o dimineață, cînd își prepara absintul în tovărășia subofițerului-șef Châtelain, acesta, cu ochii țintă la paharul căpitanului, văzu mirat licoarea verde albindu-se sub o doză mai mare decît de obicei. Simțind că se întîmplase ceva anormal, Châtelain ridică privirea. Teapăn, ținînd în mînă sticla aplecată,

căpitanul Dieulivol privea fix apa care picura peste zahăr. Mu-
rise.

Timp de cinci luni după dispariția acestui simpatic bețivan, ministerul păruse că se dezinteresează de înlocuirea lui. Ba chiar sperasem o clipă că va fi luată o hotărîre care mă va investi de drept cu funcțiile pe care le îndeplineam de fapt... Iar astăzi, numirea asta neașteptată...

Căpitanul de Saint-Avit... La Saint-Cyr fusese printre recruții mei. Îl pierdusem din vedere. Apoi atenția îmi fusese atrasă de avansarea rapidă și de decorarea lui, ca răsplată bine-meritată pentru trei călătorii de explorare deosebit de îndrăznețe, la Tibesti și în Air; și, deodată, drama misterioasă din cea de-a patra călătorie, acea faimoasă misiune întreprinsă împreună cu căpitanul Morhange, din care se reîntorsese numai unul din exploratori. În Franța, totul se uită repede. Trecuseră cel puțin șase ani de atunci. Nu mai auzisem vorbindu-se despre Saint-Avit. Credeam chiar că părăsise armata. Și acum, iată că se nimerea să-l am ca șef.

„Fie! mă gindeam. Ori el, ori altul!... La Școală, era încintător și am avut totdeauna cele mai bune relații cu el. De altfel, eu nu am vîrsta corespunzătoare ca să fiu făcut căpitan.”

Și am ieșit din birou, fluierînd.

Ne aflam acum, Châtelain și cu mine, cu puștile puse pe pămîntul ceva mai puțin fierbinte, lângă băltoaca din mijlocul firavei oaze, ascunși după un fel de leasă de alfa. Soarele în amurg colora în roz micile canale cu apă stătătoare care irigă bielele ogoare ale sedantarilor negri.

Nici un cuvînt pe drum. Nici un cuvînt pe timpul pîndei. Vădit lucru, Châtelain era îmbufnat.

În tăcere, am doborît una după alta cîteva dintre bielele turturele care veneau, tîrîndu-și aripioarele îngreunate de zăduful zilei, să-și potolească setea în leneșă apă verzuie. Cînd vreo șase trupușoare de acestea plăpînde și însîngerate se aflau aliniate la picioarele noastre, am pus mîna pe umărul subofițerului.

— Châtelain!

El tresări.

— Châtelain, m-am purtat aspru cu dumneata mai adineaori. Nu trebuie să-mi porți pică pentru asta. Ceasul rău dinaintea siestei. Ceasul rău de la amiază.

— Domnul locotenent e stăpîn, răspunse el cu un ton pe care și-l vroia morocănos, dar care nu era decît emoționat.

— Châtelain, nu trebuie să-mi porți pică... Dumneata ai ceva să-mi spui. Știi despre ce e vorba.

— Credeți-mă că nu știu. Nu, habar n-am.

— Châtelain, Châtelain, să fim serioși. Vorbește-mi un pic despre căpitanul de Saint-Avit.

— Nu știu nimic, spuse el cu bruschețe.

— Nimic? Atunci ce-ai spus mai adineaori?...

— Căpitanul de Saint-Avit e un viteaz, murmură el, plecându-și fruntea cu încăpăținare. A plecat singur spre Bilma, spre Air, singur de tot, pe meleagurile unde n-a mai călcat nimeni, niciodată. E un viteaz.

— E un viteaz, fără doar și poate, spusei eu cu glas nespus de blînd. Dar și-a ucis însoțitorul, pe căpitanul Morhange, nu-i așa?

Bătrînul subofițer tremură.

— E un viteaz, se îndîrji el.

— Châtelain, ești un copil. Te temi să nu-i raportezi cumva noului dumitale căpitan ce-ai spus despre el?

Nimerisem exact unde trebuie. El sări în sus.

— Subofițerul Châtelain nu se teme de nimeni, domnule locotenent. El a fost la Abomey, împotriva amazoanelor, într-un ținut unde din fiecare tufă ieșea un braț negru care te apuca de picior, pe cînd un altul, cu o lovitură de sabie, ți-l reteza dintr-o lovitură, ca un glonte.

— Atunci tot ce se spune, ceea ce și dumneata...

— Atunci toate astea nu sînt decît vorbe.

— Vorbe, Châtelain, repetate în Franța, pretutindeni.

El își plecă și mai mult fruntea, fără să răspundă.

— Încăpăținatule! izbucnii eu, ai să vorbești!

— Domnule locotenent, domnule locotenent, se rugă el, vă jur că ce știu eu sau nimic...

— Ce știi tu, ai să-mi spui și încă imediat. Dacă nu, îți dau cuvîntul că o lună de zile nu-ți mai vorbesc decît în interes de serviciu.

Hassi-Inifel: treizeci de soldați indigeni. Patru europeni, eu, subofițerul, un caporal și Gourrut. Amenințarea era cumplită. Și își făcu efectul.

— Ei bine, iată, domnule locotenent, începu el oftînd din greu. Dar măcar să nu mă țineți de rău pe urmă că v-am raportat despre un șef niște lucruri care nu sînt de spus, mai ales cînd ele nu se bazează decît pe niște vorbe de popotă.

— Vorbește.

— Era în 1899. Pe atunci eram caporal-furier, la Sfax, în regimentul patru de spahii. Eram bine văzut și cum, în afară de asta, nu beam, căpitanul adjutant-major mă dăduse la popota ofițerilor. Un post bun, într-adevăr. Piața, socotelile, notatul

cărților care ieșeau din bibliotecă (nu prea multe) și cheia dulapului cu băuturi, fiindcă, pentru treaba asta, nu te poți bizui pe ordonanțe. Colonelul nefiind însurat, lua masa la popotă. Într-o seară, el sosi cu întârziere. Avea fruntea îngândurată și, așezându-se, ceru să se facă tăcere.

„Domnilor, spuse el, vreau să vă fac o comunicare și să vă cer părerea. Iată despre ce e vorba. Mîine dimineată sosește la Sfax *Ville-de-Naples*. Pe bordul vasului se află căpitanul de Saint-Avit, care a fost dat la Feriana și se duce să-și ia postul în primire.” Colonelul se opri. „Bun, gîndeam eu, meniul de mîine trebuie să fie mai bogat.” Căci dumneavoastră, domnule locotenent, cunoașteți obiceiul păstrat de cînd există în Africa cercuri de ofițeri. Cînd vreun ofițer e în trecere, camarazii săi se duc să-l ia de pe vas și-l invită la cerc cît durează escala. El își plătește partea cu veștile din țară. În ziua aceea, se fac lucruri deosebite, chiar pentru un simplu locotenent. La Sfax, un ofițer în trecere însemna: un fel de mincare în plus, vin înfundat și cel mai bun coniac.

De data aceasta însă am înțeles, după privirile schimbate de ofițeri, că s-ar putea ca sticla de coniac vechi să rămînă în dulap.

„Dumneavoastră, domnilor, cred că ați auzit cu toții vorbindu-se despre căpitanul de Saint-Avit și despre anumite zvonuri care circulă în legătură cu el. Nu-i treaba noastră să apreciem zvonurile acestea, iar avansarea pe care el a primit-o, cît și decorarea lui, ne îngăduiesc să nădăjduim chiar că zvonurile nu sînt deloc întemeiate. Dar între a nu suspecta de crimă un ofițer și a primi la masa noastră un camarad, e o distanță peste care nu sîntem obligați să trecem. În legătură cu aceasta, aș fi fericit să vă aflu părerea.”

Urmă o lungă tăcere. Ofițerii se priviră, deveniți pe neașteptate gravi, toți, pînă și cei mai veseli dintre tinerii sublocotenenți. Din colțul unde îmi dădeam seama că fusesem uitat, eu făceam tot posibilul ca nici un zgomot să nu-mi trădeze prezența.

„Vă mulțumim, domnule colonel, că ați avut bunătatea să ne cereți părerea, spuse în cele din urmă un maior. Toți camarazii mei, cred, știu la ce zvonuri penibile faceți aluzie. Dacă îmi permit să iau cuvîntul e fiindcă la Paris, la Serviciul geografic al armatei, unde mă aflam înainte de a veni aici, mulți ofițeri, și încă dintre cei mai aleși, aveau, cu privire la povestea aceasta tristă, o părere pe care se fereau s-o rostească, dar care se simțea că nu e favorabilă căpitanului de Saint-Avit.”

„Pe vremea misiunii Morhange – Saint-Avit, eu mă aflam

la Bammako, spuse un căpitan. Părerea ofițerilor de acolo se deosebește, vai! prea puțin de cea exprimată de domnul maior. Dar țin să adaug că toată lumea recunoștea că nu are decît bănueli. Și bănuielile, într-adevăr, sînt insuficiente cînd te gîndești la grozăvia lucrului.“

„În orice caz, domnilor, ele pot fi pe deplin suficiente ca să ne motiveze abținerea, răspunse colonelul. Nu-i vorba să judecăm pe cineva; dar a te așeza la masa noastră nu e un drept. E un semn de stimă frățească. Totul e să știm doar dacă dumneavoastră socotiți că trebuie să-l acordați căpitanului de Saint-Avit.“

Spunînd acestea, el își privi ofițerii, unul după altul. Rînd pe rînd, ei făcură din cap un semn negativ.

„Văd că sîntem de acord, confirmă colonelul. Acum, sarcina noastră, din nefericire, nu s-a terminat. *Ville-de-Naples* va fi în port mîine dimineață. Șalupa care se duce după pasageri pleacă din port la orele opt. Unul dintre dumneavoastră, domnilor, trebuie să se sacrifice și să se ducă pe vas. Căpitanul de Saint-Avit ar putea avea ideea să vină la cerc. Noi n-avem deloc intenția să-l jignim, adică să nu-l primim, dacă s-ar prezenta aici, încrezător în obiceiul tradițional al ospitalității. Trebuie să-i evităm vizita. Trebuie să-l facem să înțeleagă că e mai bine să rămînă la bord.“

Colonelul își privi din nou ofițerii. Ei nu putură decît să-l aprobe; dar se vedea bine că nici unul dintre ei nu se simțea în largul său!

„Nu sper să găsesc printre dumneavoastră vreun voluntar pentru o asemenea misiune. De aceea sînt nevoit să numesc eu unul, din oficiu. Căpitane Grandjean, domnul de Saint-Avit e căpitan. E corect să fie un ofițer de gradul lui cel ce-i face comunicarea noastră. De altfel, dumneata ești și cel mai nou aici... Dumitale sînt nevoit să mă adresez pentru treaba asta neplăcută. Nu mai e nevoie să-ți cer s-o faci cu toate menajamentele posibile.“

Căpitanul Grandjean se înclină, pe cînd un oftat de ușurare scăpă din toate piepturile. Cît timp se află colonelul acolo, el rămase la o parte, fără să scoată un cuvînt. Abia cînd șeful se retrase, căpitanul lăsă să-i scape fraza aceasta:

„Există unele lucruri care ar trebui să conteze serios la avansare“.

A doua zi la prînz toată lumea îi aștepta cu nerăbdarea întoarcerea.

„Ei bine?“ îl întrebă scurt colonelul.

Căpitanul Grandjean nu răspunse imediat. Se așeză la masă unde camarazii săi tocmai își pregăteau aperitivele, și el, om de a cărui sobrietate se făcea haz, bău aproape pe nerăsuflăte, fără să mai aștepte să se topească zahărul, un pahar mare de absint.

„Ei bine, căpitane?” repetă colonelul.

„Ei bine, domnule colonel, s-a făcut. Puteți fi liniștit. El n-o să coboare pe uscat. Dar, Doamne, ce corvoadă!”

Ofițerii nu îndrăzneau să sufle un cuvânt. Doar privirile lor exprimau o neliniștită curiozitate.

Căpitanul Grandjean își turnă o înghițitură de apă.

„Iată, îmi pregătisem bine ce aveam să spun, pe drum, în șalupă. Pe când urcam scara, am simțit însă că totul s-a dus. Saint-Avit se afla în fumoar, cu comandantul vasului. Mi s-a părut că n-o să am puterea să-i spun lucrul acela, cu atât mai mult cu cât îl vedeam gata să coboare. Era în ținuta de oraș, sabia i se afla pe banchetă și la cizme avea pinteni. Doar nimeni nu poartă pinteni pe bord. M-am prezentat, am schimbat câteva cuvinte, dar probabil că aveam un aer tare nefiresc, căci am înțeles din primul minut că el ghicise. Părăsindu-l sub un pretext oarecare pe comandant, el mă conduse în partea dinapoi a vasului, lângă roata cea mare a cîrmei. Acolo, am îndrăznit să vorbesc; ce-am spus, domnule colonel? Probabil că m-am bâlbîit rău de tot. El nu mă privea. Cu coatele rezemate de bastingaj, își lăsa privirea să rătăcească departe și zîmbea. Apoi, deodată, cînd eu mă încurcasem de tot în explicații, mă fixă cu o privire de gheață și-mi spuse:

„Îți mulțumesc, dragă camarade, că te-ai deranjat atîta. Dar, crede-mă, nu era deloc nevoie. Sînt obosit și n-am intenția să debarc. Am avut cel puțin plăcerea să fac cunoștință cu dumneata. Fiîndcă nu mă pot bucura de ospitalitatea dumneavoastră, fii bun și primește-o pe-a mea cît timp rămîne șalupa la flancul vasului.”

Apoi ne-am reîntors în fumoar. Căpitanului de Saint-Avit a pregătit el însuși cocktailurile. Mi-a vorbit. Ne-am găsit prieteni comuni. N-o să-i uit niciodată fața, privirea ironică și depărtată, vocea tristă și blîndă. Ah, domnule colonel, domnilor, nu știu ce se poate povesti la Serviciul geografic sau în posturile din Sudan... Dar în toate acestea nu poate fi vorba decît despre un echivoc teribil. Un asemenea om, vinovat de-o asemenea crimă, credeți-mă nu e cu puțință.”

Asta e tot, domnule locotenent, încheie Châtelain după o clipă de tăcere. N-am văzut de cînd sînt masă mai tristă decît cea de-atunci. Ofițerii mîncară în grabă, fără să spună un cuvînt,

între-o stare de indispoziție împotriva căreia nu îndrăzni nici unul să se lupte. Și, în tăcerea aceea adîncă, se vedeau priviri întorcîndu-se întruna, pe furiș, spre *Ville-de-Naples*, care se legăna sub briză, la o leghe de țarm.

Seara, cînd ofițerii se reîntîlniră pentru cină, vasul se afla tot acolo și numai cînd un sunet de sirenă, urmat de inelele de fum ieșite din coșul roșu și negru anunță plecarea pachebotului spre Gabès, numai atunci conversațiile reîncepură, dar nu atît de vesele ca de obicei.

Din ziua aceea, domnule locotenent, la cercul din Sfax s-a fugit ca de ciumă de orice subiect care ar fi putut risca să readucă discuția la căpitanul de Saint-Avit.

Châtelain vorbise aproape în șoaptă și mica populație a oazei nu-i auzise ciudata povestire. Trecuse o oră de cînd răsunase ultimul nostru foc de armă. În jurul bălții, turturelele se bălăceau acum fără teamă. Niște păsări mari și misterioase zburau pe sub palmierii întunecați. O adiere mai răcoroasă legăna, fremătînd, frunzele posomorite. Ne puserăm jos căștile, ca să putem primi pe tîmple mîngîierea acestei brize ușoare.

— Châtelain, am spus eu, e timpul să ne întoarcem la bordj.

Fără grabă am adunat turturelele ucise. Simțeam privirea subofițerului ațintită asupra mea și în privirea aceasta simțeam un reproș, ca un regret pentru faptul că vorbise. Dar tot timpul cît a durat drumul de întoarcere n-am găsit puterea să rup, printr-un cuvînt oarecare, mîhnita noastră tăcere.

Cînd am sosit, aproape că se lăsase noaptea. Drapelul înălțat deasupra postului se mai zărea încă, pleoștit pe prăjina lui, dar culorile nu i se mai deslușeau. Spre apus, pe după dunele zimțate pe violetul negru al cerului, soarele dispăruse.

Cînd am pășit pragul micului nostru fort, Châtelain mă părăsi.

— Mă duc la grajd, spuse el.

Rămas singur, m-am îndreptat spre partea fortului unde se află locuința europenilor și magazia de muniții. O tristețe de nedescris îmi încovoia capul.

Mă gîndeam la camarazii mei din garnizoanele franceze: la ora aceasta sînt probabil în drum spre casă, unde îi așteaptă, așezată pe pat, țiruta de seară, dolmanul cu brandenburguri, epoleții sclipitori.

„De miine, mi-am spus, voi înainta o cerere de mutare.”

Pe scara de pămînt bătătorit se și întunecase. Dar cîteva licăriri palide mai dădeau tîrcoale prin birou cînd am intrat acolo.

Aplecat peste registrul de ordine, un bărbat ședea rezemat în coate la masa mea. Bărbatul se afla cu spatele spre mine. Nu mă auzise venind.

— Bravo, Gourrut, flăcăule! Nu te jena, te rog! Simte-te ca la dumneata acasă.

Bărbatul se ridicase. L-am văzut, destul de înalt, zvelt și palid.

— Locotenentul Ferrières, nu-i așa?

Apoi înaintă și-mi întinse mîna.

— Căpitanul de Saint-Avit. Încîntat, dragă camarade.

În aceeași clipă, Châtelain se ivea pe pragul biroului.

— Domnule subofițer-șef, spuse cu un ton sec noul venit, nu prea am de ce să te laud pentru puținul pe care l-am văzut. Nu există șa de cămilă căreia să nu-i lipsească vreo cîteva catrame, iar plăcile de la paturile carabinelor sînt într-o stare de parcă ar vrea să te facă să crezi că la Hassi-Inifel plouă trei sute de zile pe an. Fiindcă veni vorba, unde ai fost azi după-masă? Din patru francezi cîți numără postul, n-am găsit, la sosirea mea aici, decît un *joyeux* așezat în fața unei litre de rachiu. Toate astea au să se schimbe, nu-i așa? Pe loc, repaus.

— Domnule căpitan, am spus eu cu glas stins, pe cînd Châtelain, incremenit, rămînea în poziție de drepti, țin să vă spun că subofițerul era cu mine, că eu sînt răspunzător pentru lipsa lui de la post, că el e un subofițer desăvîrșit din toate punctele de vedere, și că dacă ne-ar fi fost anunțată sosirea dumneavoastră...

— Firește, spuse el cu un zîmbet de ironie rece. De aceea, locotenente, n-am intenția să-l fac răspunzător pentru niște neglijențe care trebuiesc să rămînă pe seama dumitale. El nu-i obligat să știe că ofițerul care părăsește, măcar pentru două ore, un post ca Hassi-Inifel, riscă grozav să nu mai găsească mare lucru la întoarcere. Jefuitorii chaamba, dragă camarade, se prăpădesc după armele de foc și, ca să pună mîna pe cele șaizeci de puști din rastelurile dumitale, sînt sigur că n-ar șovăi deloc să profite, cu riscul de a-l face să treacă prin fața Consiliului de război, de absența unui ofițer căruia eu îi cunosc, de altfel, notațiile excelente. Dar urmați-mă, vă rog. O să completăm mica inspecție pe care mai adineaori n-am putut s-o fac decît prea în grabă.

Căpitanul se și afla pe scară. L-am urmat îndeaproape, fără să scot o vorbă. Châtelain încheia alaiul. L-am auzit murmurînd pe un ton de supărare pe care îl las să vi-l închipuiți.

— Ehe! O să fie distracție mare aici.

CAPITOLUL II

CĂPITANUL DE SAINT-AVIT

Cîteva zile au fost deajuns pentru a ne convinge că temerile lui Châtelain privind raporturile de serviciu cu noul nostru șef erau neîntemeiate. M-am gîndit adesea că, prin bruschetea pe care o arătase la primul contact, Saint-Avit vroise să ni se impună, să ne arate că știa să-și poarte cu fruntea sus povara greului său trecut... Oricum, a doua zi după sosire el se dovedi cu totul alt om, ba chiar îl laudă pe subofițerul-șef pentru ținuta postului și instruirea oamenilor. În ceea ce mă privește, fu încîntător.

— Sîntem din aceeași promoție, nu-i așa? îmi spuse el. Nu e nevoie să-ți îngădui să folosești tutuirea tradițională. Ea e un drept.

Deșarte dovezi de încredere, vai! False mărturii ale libertății de spirit, a unuia față de celălalt. Există ceva mai accesibil, în aparență, decît nesfîrșita Sahară, deschisă tuturor celor ce vor să se piardă în ea? Există ceva mai închis în ea? După șase luni de trai laolaltă, de viață comună așa cum oferă un post în sud, mă întreb dacă partea cea mai extraordinară a aventurii mele nu e faptul că pornesc mîine spre pustietăți necercetate, cu un om a cărui gîndire adevărată îmi e, fără îndoială, la fel de necunoscută ca și pustietățile acestea, pe care a izbutit să mă facă să le doresc.

Primul motiv de surpriză pricinuit de acest ciudat tovarăș îl datorez bagajelor aduse după venirea sa.

Cînd ne sosise pe neașteptate, singur, din Ouargla, căpitanul încredințase cămillei mehari pe care o încăleca, numai ce poate să poarte fără prea mare greutate un animal atît de susceptibil: armele, sabia și revolverul de serviciu, plus o carabină solidă și cîteva efecte reduse la minimum. Restul sosi abia peste două săptămîni, adus de convoiul însărcinat cu aprovizionarea postului.

Trei lăzi de dimensiuni respectabile fură urcate, una după alta, în camera căpitanului și strîmbăturile celor ce le cărau spu-

neau destul despre greutatea lor.

Din discreție, l-am lăsat pe Saint-Avit să se ocupe singur de mutarea lui și m-am apucat să deschid corespondența adusă de convoi. El intră curind în birou și aruncă o privire peste cele câteva reviste care tocmai îmi sosiseră.

În același timp parcurse cu ochii ultimul număr din *Zeitschrift der Gesellschaft für Erdkunde in Berlin*.

— Ia te uită, făcu el, o primești?

— Da, i-am răspuns eu. Cei ce o scot binevoiesc să se intereseze de lucrările mele în legătură cu geologia uedului Mia și a Ighargharului de Sus.

— Asta ar putea să-mi fie utilă, murmură el continuând să răsfoiască revista.

— Îți stă la dispoziție.

— Mulțumesc. Mă tem doar că n-am ce să-ți ofer în schimb, în afară poate de Pliniu. Iar el... cu siguranță că știi la fel de bine ca și mine ce spune despre Igharghar, după regele Juba. De altfel, hai să mă ajuți la aranjatul lucrurilor și ai să vezi dacă îți convine ceva.

Am acceptat fără să mă las rugat.

Și am început amândoi prin a scoate la iveală felurite instrumente meteorologice și astronomice: termometre Baudin, Salleron, Fastré, un aneroid, un barometru Fortin, niște cronometre, un sextant, o lunetă astronomică, o busolă cu lunetă... Pe scurt, ceea ce Dueyrier numește materialul cel mai simplu și mai lesne de purtat pe spinarea unei cămile.

Pe măsură ce Saint-Avit mi le întindea, eu aranjam instrumentele pe singura masă din cameră.

— Acum, mă anunță el, nu mai avem decît cărțile. Am să ți le dau. Pune-le grămadă într-un colț, pînă cînd mi s-or face niște rafturi.

Timp de două ore l-am ajutat să îngrămădească la un loc o adevărată bibliotecă. Și ce bibliotecă! cum n-a mai pomenit niciodată vreun post din sud.

Toate textele antichității avînd vreo legătură cu ținuturile sahariene erau adunate între cei patru pereți văruiți ai încăperii acesteia de bordj. Herodot și Pliniu, firește, și, de asemenea, Strabon și Ptolemeu, Pomponius Mela și Ammien Marcellin. Dar, pe lîngă aceste nume care îmi linișteau într-o măsură nepriceperea, le zăream pe cele ale lui Corippus, Paul Crose, Eratosthene, Photius, Diodor din Sicilia, Solin, Dion Cassius, Isidor din Sevilla, Martin din Tyr, Ethicus, Atheneu... *Scriptores Historiae Augustae*, *Itinerarium Antonini Augusti*, *Geographi latini minores* de Riese, *Geographi graeci minores* de Karl Müller... De

atunci am avut prilejul să mă familiarizez cu agatharchizii din Cos și cu artemidorii din Efes, dar mărturisesc că în clipa aceea prezența dizertațiilor lor în lăzile unui căpitan de cavalerie mi-au pricinuit o oarecare emoție.

Mai notez încă *Descrittione dell'Africa*, de Leon Africanul; istoriile arabe de Ibn-Khaldoun, Al-Iaqoub, El-Bekri, Ibn-Batoutah, Mohamed El-Tounsi... În mijlocul acestui Babel, nu-mi amintesc decît două volume purtînd numele unor savanți francezi contemporani. Și nu erau decît tezele latine ale lui Berlioux* și Schirmer**.

Pe cînd procedam la stivuirea cît se poate mai echilibrată a acestor multiple formate, îmi spuneam:

„Și eu care credeam că, în misiunea lui cu Morhange, Saint-Avit avea mai ales sarcina observațiilor științifice! Sau mă înșeală memoria în mod ciudat, sau, de-atunci, el și-a schimbat cu totul preocupările. Lucru sigur e că pentru mine nu există nimic, în tot maldărul ăsta.“

Se vede că el mi-a citit pe față semnele prea vizibile ale mirării, căci a spus, cu un ton în care mi s-a părut că ghicesc un pic de neîncredere:

— Te surprinde cumva alegerea cărților mele?

— N-am dreptul să spun că mă surprinde, i-am răspuns eu, căci nu cunosc munca în vederea căreia te-ai înconjurat de ele. În orice caz, pot afirma, cred, fără teamă de-a fi dezmințit, că niciodată vreun ofițer din secția arabă n-a avut o bibliotecă în care literatura antică să fie atît de bine reprezentată.

El zîmbi îndoielnic și, în ziua aceea, n-am împins discuția mai departe.

Printre cărțile lui Saint-Avit remarcasem un caiet voluminos, prevăzut cu o încuietoare solidă. De mai multe ori l-am surprins pe căpitan făcîndu-și însemnări în el. Cînd vreun motiv oarecare îl chema afară din cameră, Saint-Avit încuia cu grijă albumul acesta într-un dulăpior de lemn ieftin, căpătat prin marea dărnicie a administrației. Cînd nu scria și cînd serviciul îi dădea răgaz, Saint-Avit ordona să-i fie înșeuată cămila mehari care-l adusese, și, cîteva minute mai tîrziu, de pe terasa micului fort, puteam să văd dubla siluetă dispărînd în goană la orizont, în dosul unei cute de teren roșu.

De fiecare dată, cursele acestea deveneau mai lungi. Din fie-

* *Doctrina Ptolemaei ab injuria recentiorum vindicata, sive Nilus Superior et Niger verus, hodiernus Eghiren ab antiquis explorati*, Paris, în 8, 1874, cu două hărți (Nota domnului Leroux).

** *De nomine et genere populorum qui berberi vulgo dicuntur*, Paris în 4, 1882 (Nota domnului Leroux).

care, el se întorcea cu un fel de exaltare care mă făcea să-l privesc când luam masa, singurul moment pe care îl petreceam într-adevăr împreună, cu o neliniște din zi în zi mai mare.

„Asta nu-î a bună, mi-am spus într-o zi când cuvintele îi străluciră și mai mult decît de obicei prin lipsa lor de șir. Nu-î plăcut să te afli pe bordul unui submarin al cărui comandant ia opium. Ce drog o fi luînd Saint-Avit?“

A doua zi, am aruncat o privire rapidă prin sertarele camaradului meu. Inspecția aceasta, pe care o socoteam de datoria mea s-o fac, m-a liniștit pentru moment. „Dacă nu poartă cumva la el tuburile și seringă Pravaz“, mi-am spus eu.

Mai eram încă la epoca în care puteam crede că nălucirile lui André aveau nevoie de stimulente artificiale.

O observație meticuloasă îmi înlătură însă greșeala. În privința drogării, nimic suspect. De altfel, André aproape că nu bea și abia dacă fuma.

Și totuși, era cu neputință de negat agravarea febrei acesteia neliniștitoare. Din lungile lui plimbări, Saint-Avit se reîntorcea cu ochii din ce în ce mai strălucitori; era tot mai palid, mai expansiv, mai iritabil.

Într-o seară, el părăsi postul pe la ora șase, când zăduful încetează. L-am așteptat toată noaptea. Neliniștea îmi era cu atît mai mare cu cît, de cîtva timp, caravanele semnalau prin preajma postului prezența unor bande de suspecti.

În zori, el tot nu se afla printre noi. Și nu s-a reîntors decît pe la amiază. Cămila lui mai mult se prăbuși decît îngenunche.

Primul lucru văzut de Saint-Avit fu detașamentul format la comanda mea ca să plec să-l caut, și ai cărui oameni și animale se și adunaseră în curte, între bastioane.

Și înțelese că trebuia să se scuze. Dar așteptă pentru asta să fim numai noi doi, la ora mesei.

— Sînt foarte mîhnit că ți-am făcut griji. Dar dunele în bătaia lunii erau atît de frumoase!... M-am lăsat atras destul de departe...

— Dragul meu, nu mi se cade mie să-ți fac reproșuri. Ești liber. Tu comanzi aici. Dă-mi voie, totuși, să-ți amintesc unele cuvinte despre jefuitorii chaamba și despre neajunsurile pe care le poate avea comandantul unui post, dacă lipsește prea mult...

El zîmbi și-mi răspunse simplu:

— Îmi plac oamenii care au memorie.

Se afla într-o bună, într-o prea bună dispoziție.

— Nu trebuie să fii supărat pe mine. M-am dus să dau o mică raită, ca de obicei. Apoi, a răsărit luna. Și-atunci, am recunoscut peisajul. Pe aici, în noiembrie se vor împlini douăzeci

și trei de ani de atunci, Flatters s-a îndreptat spre destinul său cu o voluptate pe care certitudinea că nu se va mai întoarce o făcea și mai amară, și mai intensă.

— Ciudată mentalitate pentru șeful unei misiuni, am murmurat eu.

— Nu-l vorbi de rău pe Flatters. Nici un om n-a iubit deșertul ca el... pînă la a muri de iubire.

— Palat și Douls, printre alții, l-au iubit la fel, am răspuns eu. Dar ei se expuneau singuri. Cum răspundeau numai de viața lor, erau liberi s-o facă. Flatters însă răspundea de șaizeci de vieți. Și nu poți nega că a făcut să-i fie măcelărită misiunea.

Abia am apucat să rostesc fraza aceasta, că am și regretat-o. Mă gîndeam la povestirea lui Châtelain, la cercul ofițerilor din Sfax care se fereau, ca de ciumă, de orice discuție în stare să abată gîndurile spre o anumită misiune Morhange-Saint-Avit.

Din fericire, mi-am dat seama că Saint-Avit nu mă ascultase. Ochii lui strălucitori priveau altundeva.

— Care a fost prima ta garnizoană? mă întrebă el brusc.

— Auxonne.

El rîse sacadat.

— Auxonne. Côte-d'Or. Plasa Dijon, șase mii de locuitori, calea ferată P. L. M. Școala plutonului și inspecțiile amănunțite. Soția șefului de escadron primește joia, iar soția căpitanului adjunct-major, primește sîmbăta. Permisele de duminică: prima din lună, la Paris; celelalte trei, la Dijon. Asta îmi explică judecata ta despre Flatters.

Eu, dragul meu, am avut ca primă garnizoană Boghar. Acolo am debarcat într-o dimineață de octombrie, sublocotenent în vîrstă de douăzeci de ani, la primul batalion al Africii, cu un galon alb pe mîneca mea neagră... „Mațele la soare“, cum spun ocnașii cînd vorbesc despre însemnele gradaților. Boghar!... Cu două zile înainte, începusem să zăresc de pe puntea pachebotului pămîntul Africii. Îi plîng pe cei care, atunci cînd văd pentru prima oară stîncile palide, nu simt un cuțit în inimă la gîndul că pămîntul acesta se întinde pe mii și mii de leghe... Eram aproape un copil, și aveam bani. Sosisem mai devreme decît trebuia. Aș fi putut rămîne trei sau patru zile la Alger, să mă distrez. Ei bine, chiar în seara aceea am luat trenul spre Berrouaghia.

Acolo, la abia o sută de kilometri de Alger, nu mai există cale ferată. În linie dreaptă, ai să dai de primul tren tocmai la Cap. Diligența călătorește noaptea, din cauza zădufului. Pe coștișe, mă coboram și mergeam lîngă trăsură, silindu-mă să gust,

în atmosfera aceasta nouă, sarutul prevestitor al deșertului.

Pe la miezul nopții, la Tabăra Zuavilon, care e un biet post de umplutură și domină o vale secată de unde se înalță amețitoare miresme de lendri, s-a făcut un popas pentru schimbat caii. Se afla acolo o ceată de *joyeux* și de disciplinari, condusă de tiraliori și de soldați de la transporturi, spre grămezile de pietre din sud. Unii, decani ai pușcăriilor din Alger și Douéra, în uniformă, fără arme, firește; ceilalți, în civil – ce mai civili! recruții, tinerii pești ai prostituatelor de la Chapelle și de la Goutte-d'Or.

Ei porniră la drum înaintea noastră, dar diligența îi ajunse din urmă. Am văzut de departe, în lumina lunii, pe drumul gălbui, mulțimea neagră și răsfirată a convoiului. Apoi, am auzit o melodie surdă. Nenorociții, cântau. Unul, cu o voce tristă și răgușită, spunea o strofă care se tira, sinistră, prin adâncul văgăunilor albastre:

*Acum când ea e mare,
Lucrează pe trotuar
Cu șmecherii din banda
Lui Richard-Lenoir.*

Și ceilalți reluau în cor oribilul refren:

*La Bastilia, cu ea,
Amorul merge strună
Nini-Piele de Cătea;
E dulce și e bună
La Bastilia.*

I-am văzut foarte de aproape, când diligența i-a depășit. Erau cumpliți. Sub cozorocurile hidoase, ochii luceau cu lumini sumbre pe fețele livide și rase. Praful fierbinte înăbușea în gitlejuri vocile răgușite. M-a cuprins o tristețe îngrozitoare.

Când diligența a lăsat în urmă coșmarul acesta, mi-am revenit în fire.

Mai departe, mai departe, mi-am spus, spre sud, pînă la tărîmurile neatinse încă de josnicul flux al gunoaielor civilizației.

Cînd sînt obosit, cînd am o clipă de spaimă neliniștită și mă cuprinde dorința de-a mă așeza pe drumul pe care mi l-am ales, mă gîndesc la disciplinarii din Berrouaghia, și nu-mi doresc atunci decît să plec mai departe.

Dar ce răsplată, cînd mă aflu în vreunul din locurile acelea unde bieteale animale nu se gîndesc să fugă, pentru că n-au văzut

niciodată omul, unde pustiul se întinde de jur-împrejur, atît de departe încît bătrîna lume ar putea să se prăbușească fără ca măcar vreo cută a vreunei dune sau vreun norișor de pe cerul alb să-mi dea de veste!

— E adevărat, am șoptit eu, și mie mi s-a întîmplat odată, în plin deșert, la Tidi-Kelt, să simt asta.

Pînă acum, îl lăsasem să se inflăcăreze fără să-l întrerup. Am înțeles prea tîrziu ce greșeală săvîrșisem scăpînd fraza asta nenorocită.

Răutăciosul lui rîs nervos se auzi iar.

— Aha! adevărat? La Tidi-Kelt? Te rog, dragul meu, în interesul tău, dacă vrei să nu fii ridicol, evită genul acesta de amintiri. Uite, îmi amintești de Fromentin, sau de bietul Maupassant care a vorbit despre deșert fiindcă mersese pînă la Djelfa, la două zile de strada Bab-Azoun și de piața Guvernămîntului, la patru zile de avenue de l'Opéra; și care, fiindcă a văzut lîngă Bou-Sâada o nenorocită de cămilă gata să crape, s-a crezut în plină Sahara, pe străvechiul drum al caravanelor... Tidi-Kelt, pustiul!

— Mi se pare, totuși, că In-Salah... am spus eu puțin atins.

— In-Salah? Tidi-Kelt! Dar, bietul meu prieten, ultima oară cînd am trecut pe-acolo, am văzut tot atîtea ziare vechi și cutii goale de sardele cîte sînt duminica în pădurea Vincennes.

Părtinirea și atît de vădita lui dorință de a mă jigni m-au făcut să-mi uit reținerea și să-i răspund acru:

— Firește, eu, unul, n-am mers pînă la...

M-am oprit. Dar era prea tîrziu.

El mă privi drept în față.

— Pînă unde? mă întrebă apoi, cu glas blînd.

Nu i-am răspuns.

— Pînă unde? repetă el.

Și, cum eu mă încurcam în mutismul meu:

— Pînă la Ued-Tarhit, nu-i așa?

Pe malul estic al Ued-Tarhitului, la o sută douăzeci de kilometri de Timissao, la 23°5 latitudine nord, spunea raportul oficial, se afla înmormîntat căpitanul Morhange.

— André, am explicat eu stîngaci, îți jur că...

— Ce-mi juri?

— Că n-am avut deloc intenția...

— Să pomenesci de Ued-Tarhit? De ce? Pentru care motiv nu s-ar vorbi în fața mea de Ued-Tarhit?

Față de tăcerea mea plină de rugăminți, el înălță din umeri și-mi spuse simplu:

— Dobitoc.

Apoi mă părăsi, fără ca mie să-mi fi dat măcar prin minte să-i cer socoteală pentru cuvîntul acesta.

Totuși atîta umilire nu-l dezarmase. Dovada am avut-o a doua zi, iar felul cum își manifestă proasta dispoziție constitui dovada celui mai rău prost gust.

Abia mă trezisem, cînd André intră în camera mea.

— Poți să-mi explici ce înseamnă asta? mă întrebă el.

Avea în mînă unul din registrele administrative. Cînd era nervos începea să le purice cu de-amănuntul, sperînd să poată găsi în ele vreun motiv ca să se arate militărește de nesuferit.

De data aceasta hazardul îl servise cît se poate de bine.

André deschise registrul. Am roșit puternic zăbind înăuntru copia abia trasă a unei fotografii pe care o cunoșteam prea bine.

— Ce e asta? a repetat el disprețuitor.

Îl surprinsesem prea adesea examinînd în camera mea, fără pic de bunăvoință, portretul domnișoarei de C..., ca să nu fiu lămurit în clipa aceea de reaua credință cu care îmi căuta ceartă.

M-am stăpînit totuși, și am pus biata copie într-un sertar.

Dar calmul meu nu-i convenea deloc lui André.

— De azi înainte, spuse el, ai te rog grijă și nu-ți mai lăsa amintirile galante să zacă printre actele administrative.

Apoi adăugă, cu cel mai jignitor suris:

— Nu trebuie să-i dai subiecte de excitare lui Gourrut.

— André, am spus eu pîlînd, îți ordon...

El își îndreptă, mîndru, spinarea:

— Și ce-i? Asta-i bună! Eu ți-am dat voie să vorbești despre Ued-Tarhit, nu-i așa? Cred că am tot dreptul să...

— André!

El privea acum, pe perete, cu un aer zeflemitor, portretul a cărui copie o salvasem de la scena aceea penibilă.

— Hai, hai, te rog, nu te supăra. Zău, recunoaște, între noi, că e cam slabă...

Și, înainte de-a apuca să-i răspund, a șters-o fredonînd rușinosul refren din așun:

*La Bastilia, cu ea,
Amorul merge strună
Nini-Piele de Cățea...*

Timp de trei zile n-am mai vorbit unul cu altul. Exasperarea îmi ajunsese de nedescris. Eram eu de vină pentru avaturile lui? Eram eu de vină dacă, din două fraze, una părea totdeauna că ar fi o aluzie?...

„Situația asta e de nesuportat, mi-am spus. Nu se mai poate

să dureze.“

Și, într-adevăr, avea să înceteze curînd.

La o săptămîină după scena cu fotografia, sosi poșta. Abia aruncasem o privire pe sumarul lui *Zeitschrift*, revista germană despre care am vorbit, cînd am tresărit de uimire. Citisem acolo: „*Reise und Entdeckungen zweier französischer Offiziere, der Rittmeisters Morhange und des Oberleutnants de Saint-Avit, in der westlichen Sahara.*“*

În aceeași clipă am auzit vocea camaradului meu:

— E ceva interesant în numărul ăsta?

— Nu, i-am spus eu într-o doară.

— Dă să-l văd.

M-am supus. Ce puteam face?

Mi s-a părut că André pălește pe cînd parcurgea sumarul; și totuși, glasul îi era cît se poate de natural cînd mi-a spus:

— Ai să mi-l împrumuți, nu-i așa?

Apoi a ieșit, aruncîndu-mi o privire sfidătoare.

Ziua se scurse, încet. Nu l-am revăzut decît seara. Era vesel, foarte vesel, de-o veselie care mi-a făcut rău.

Cînd am isprăvit cina, ne-am dus să ne rezemăm de balustradă, pe terasă. De acolo poți îmbrățișa cu privirea deșertul pe care, spre est, întunericul și începuse să-l înghită.

André rupse tăcerea.

— Știi, ți-am adus revista. Aveai dreptate. Nimic interesant. Părea că se amuză enorm.

— Ce-i cu tine? Ce ai?

— Nimic, i-am răspuns eu cu glas sugrumat.

— Nimic? Vrei să-ți spun eu ce ai?

L-am privit cu un aer rugător.

André ridică din umeri. „Dobitoc“! pesemne că își spunea el din nou.

Noaptea se lăsa cu repeziciune. Doar malul sudic al uedului Mia mai era încă galben. Prin surpături, un mic șacal se prăvăli deodată, scheunînd.

— *Dibul* se vaită fără motiv. Asta e semn rău, spuse Saint-Avit.

Apoi continuă, necruțător:

— Așadar, nu vrei să vorbești?

Am făcut un efort imens ca să rostesc fraza aceasta jalnică:

— Ce zi istovitoare! Ce noapte, grea, grea!... Nu te mai simți nici pe tine însuși; nu mai știi...

* Călătoria și descoperirile a doi ofițeri francezi, căpitanul Morhange și locotenentul de Saint-Avit, în Sahara de Vest (germ.).

— Da, spuse vocea depărtată a lui Saint-Avit. O noapte grea, grea; știi, la fel de grea ca noaptea când l-am ucis pe căpitanul Morhange.

CAPITOLUL III

MISIUNEA MORHANGE – SAINT-AVIT

— Așadar, l-am ucis pe căpitanul Morhange, îmi spunea a doua zi André de Saint-Avit, la aceeași oră, în același loc, cu un calm care nu ținea seama de noaptea, de cumplita noapte pe care o petrecusem. De ce ți-am spus asta? Habar n-am. Poate din cauza pustiului. Ești tu oare omul în stare să suporte greutatea unei asemenea mărturisiri și apoi, la nevoie, să accepte consecințele pe care ea le comportă? Nici asta nu știu. Viitorul o să spună. Pentru moment, un singur lucru e sigur, acela, îți repet, că l-am ucis pe căpitanul Morhange.

Eu l-am ucis. Și fiindcă dorești să precizez cu ce prilej, îți închipui că n-o să-mi sucesc creierul ca să-ți aranjez un roman, și nici că o să încep prin a-ți povesti, după tradiția naturalistă, din ce stofă mi-au fost făcuți primii pantalonași scurți, sau, după cum vor neocatolicii, dacă, pe când eram copil, mă spovedeam adesea și dacă asta îmi făcea plăcere. N-am deloc gustul exhibițiilor inutile. O să ți se pară deci firesc că povestirea mea începe la epoca în care l-am cunoscut pe Morhange.

Și, mai întâi, am să-ți spun că oricât a trebuit să mă coste pentru liniștea și reputația mea, nu regret că l-am cunoscut. Într-un cuvânt, lăsând la o parte orice problemă de proastă camaraderie, am dat dovadă de-o ingratitudine destul de neagră asasinându-l. Lui Morhange și științei lui în domeniul inscripțiilor rupestre le datorez singurul lucru prin care viața mea va fi fost mai interesantă decât nefericitele vieți mărunte duse de contemporanii mei, la Auxonne sau în alte părți.

Acestea spuse, iată faptele:

Prima dată când am auzit rostindu-se numele lui Morhange mă afluam ca locotenent în secția arabă de la Ouargla. Și trebuie să adaug că a fost pentru mine motivul unui acces frumusei de proastă dispoziție. Pe atunci vremurile erau tare frământate.

Ostilitatea sultanului Marocului era latentă. La Touat, unde se urzise mai înainte uciderea lui Flatters și a lui Frescaly, majestatea aceasta dădea ajutor uneltirilor dușmanilor noștri. Touatul era marele centru al comploturilor, al atacurilor de jaf, al dezertărilor, și totodată locul de aprovizionare al unor nomazi cu neputință de prins. Guvernatorii din Algeria, Tirman, Cambon, Laferrière, cereau ocuparea Touatului. În mod tacit, miniștrii de război erau de aceeași părere... Dar știi, mai exista Parlamentul, și el nu voia, din pricina Angliei, a Germaniei și mai ales a unei anumite *Declarații a drepturilor omului și cetățeanului*, care spune că răzvrătirea e cel mai sfânt dintre drepturi, chiar când răzvrătiții sînt niște sălbatici care îți taie frumușel capul. Pe scurt, autoritatea militară era nevoită să-și sporească discret garnizoanele din sud, să-și creeze noi posturi: cel de aici, cele din Berresof, Hassi-el-Mis, fortul Mac-Mahon, fortul Lallemand, fortul Miribel... Dar, vorba lui Castries: „Pe nomazi nu-iții cu bordjuri, ci cu mîncarea.“ Mîncarea erau oazele din Touat. Trebuia ca domnii avocați de la Paris să fie convinși de necesitatea de a pune mîna pe oazele din Touat. Cel mai bun lucru era să li se prezinte un tablou fidel al uneltirilor urzite acolo împotriva noastră.

Principalii autori ai uneltirilor acestora erau, și mai sînt încă, senussii, al căror șef spiritual a fost silit de trupele noastre să-și mute sediul confreriei la vreo mie de leghe mai departe, la Schimmedrou, în Tibesti. S-a avut – zic s-a din modestie – ideea de a repera urmele lăsate de acești agitatori pe drumurile lor favorite: Rhât, Temassinin, cîmpia Adjemorului și In-Salah. Era, după cum vezi, cel puțin pornind de la Temassinin, în mod sensibil același itinerar pe care l-a urmat, în 1884, Gérard Rohlfs.

Eu dobîndisem o oarecare faimă prin două plimbări, făcute una la Agadès, cealaltă la Bilma, și treceam printre ofițerii secției drept unul dintre cei mai buni cunoscători ai problemei senussilor. Mi s-a cerut, deci, să-mi asum această nouă răspundere.

Am atras atunci atenția că ar fi bine să ucid două muște dintr-o lovitură și să arunc, din mers, o privire asupra Hoggarului nordic, ca să mă asigur dacă tuaregii din Ahitarhen mai aveau cu senussii legături la fel de strînse ca pe vremea cînd s-au înțeles între ei ca să măcelărească misiunea Flatters. Mi s-a dat imediat dreptate. Modificarea itinerarului meu inițial consta în următoarele: ajuns la Ighelaschem, la șase sute de kilometri sud de Temassinin, în loc să mă îndrept direct spre Touat prin drumul de la Rhât la In-Salah, trebuia, infundîndu-mă între masivele Mouydirului și Hoggarului, să împing spre sud-est, pînă

la Shikh-Salah. De acolo, urma să urc spre nord, spre In-Salah, pe drumul Sudanului și al Agadèsului. Aveam adică de făcut abia vreo opt sute de kilometri în plus, la o călătorie al cărei total atingea cam șapte sute de leghe, dar cu certitudinea că voi exercita o supraveghere cât se poate de completă asupra drumurilor pe care le urmau ca să ajungă la Touat dușmanii noștri, senusii din Tibesti și tuaregii din Hoggar. Pe drum – fiecare explorator își are mica lui pasiune personală – nu mă supăra deloc gândul că voi putea să cercetez un pic alcătuirea geologică a platoului Eguéré, despre care Duveyrier și ceilalți vorbesc supărător de puțin*.

Totul era gata pentru plecarea mea la Ouargla. Totul, adică nu mare lucru. Trei cămile-mehari: a mea, a însoțitorului meu Bou-Djema, un chaamba credincios pe care îl avusesem cu mine în călătoria spre Air, mai puțin călăuză în ținuturi cunoscute mie și mai mult mașină de înșeuat și deșeuat cămilele, și o a treia, purtând merindele și câteva burduri cu apă de băut, foarte mici, căci, prin grija mea, locurile de popas cu fântini fuseseră reperate îndeajuns.

Pentru asemenea călătorii, unii au plecat cu o sută de soldați, ba chiar cu tunuri. Eu sînt pentru tradiția lui Douls și René Caillié: plec singur.

Trăiam clipa destul de plăcută în care numai un fir te mai leagă de lumea civilizată, cînd o adresă ministerială sosi la Ouargla.

„I se ordonă locotenentului de Saint-Avit – spunea pe scurt adresa – să-și amîne plecarea pînă la sosirea căpitanului Morhange care trebuie să-l însoțească în călătoria sa de explorare.”

M-am simțit mai mult decît decepționat. Numai eu avusesem ideea excursiei acesteia. Și, după cum îți închipui, întîmpinasem toate greutățile din lume ca să fac să-i fie aprobat principiul de către forurile superioare. Și iată cînd tocmai mă bucuram din toată inima de ceasurile nesfîrșite pe care aveam să le petrec numai cu mine, în plin deșert, mi se adaugă un necunoscut, ba, lucru și mai rău, un superior!

Condoleanțele camarazilor mei îmi înzeciră necazul.

Anuarul, consultat pe loc, le dăduse următoarele informații:

Morhange (Jean-Marie-François) promoția 1881. Cu brevet. Căpitan în afara cadrelor. (Serviciul geografic al Armatei.)

* N-am nici o indicație asupra naturii rocii de la Eguéré, dar totul mă face să cred că masa era de gresie. H. Duveyrier, *Tuaregii din nord*, pag. 86 (Nota domnului Leroux.).

— Iată explicația, spuse unul. E un protejat care ți se trimite ca să-ți scoți castanele din foc, într-o muncă în care tu ai să duci tot greul. Cu brevet! Mare lucru! Pe-aici, teoriile lui Adant du Picq sînt egale cu zero.

— Nu prea sînt de părerea voastră, spuse comandantul. Cei din Parlament au aflat — din păcate, există întotdeauna indiscreții — adevăratul scop al misiunii lui Saint-Avit: să le forțeze mîna pentru ocuparea Touatului. Și Morhange ăsta trebuie să fie omul de încredere al Comisiei Armatei. Toți oamenii ăștia, știți, domnii miniștri, parlamentarii, guvernatorii, se supraveghează între ei. Într-o bună zi s-ar putea scrie o frumoasă istorie paradoxală a expansiunii coloniale franceze, care s-a făcut totdeauna fără știrea celor de la conducere, dacă nu chiar fără voia lor.

— Oricum, rezultatul va fi același, am spus eu cu amărăciune! Vom fi doi francezi care ne vom spiona zi și noapte pe drumurile sudului. Plăcută perspectivă, cînd toată atenția ta nu e suficientă ca să dejoci șotiile indigenilor. Și cînd sosește domnul acesta?

— Poimîine, fără doar și poate. Mi-a fost anunțat un convoi de la Ghardaïa. Se pare că el îl va folosi. Totul arată că nu prea se pricepe să călătorească singur.

Într-adevăr, căpitanul Morhange sosi după două zile, cu ajutorul convoiului de la Ghardaïa. Am fost prima persoană pe care el a cerut s-o vadă.

Cînd a intrat în camera mea, unde mă retrăsesem demn de îndată ce am zărit convoiul, am avut neplăcuta surpriză de a constata că o să-mi fie greu să fiu multă vreme supărat pe el.

Căpitanul Morhange era un bărbat înalt, cu fața plină și colorată, cu ochi albaștri zîmbitori, cu o mustăcioară neagră și cu părul cărunt.

— Îți cer mii de scuze, dragul meu camarad, îmi spuse el imediat, cu o sinceritate cum n-am mai văzut la altul. Probabil că ești tare supărat pe nepoftitul care ți-a stricat planurile și ți-a întîrziat plecarea.

— Ba deloc, domnule căpitan, i-am răspuns eu rece.

— Dumneata ești un pic vinovat de toate astea. Știința dumitale despre drumurile sudului, celebră la Paris, m-a făcut să doresc să te am ca inițiator cînd Ministerele Instrucțiunii Publice și al Comerțului și Societatea de Geografie s-au înțeles să-mi dea sarcina misiunii care mă aduce aici. Într-adevăr, aceste trei onorabile persoane morale mi-au încredințat sarcina de a recunoaște străvechea cale a caravanelor care, din secolul al IX-lea, făcea legătura comercială între Tunis și Sudan, prin Tozeur, Ouargla, Es-Souk și cotul bourroumului, studiind posibilitatea

de a-i reda acestui drum antica lui splendoare. Dar, în același timp, la Serviciul geografic afluam despre călătoria pe care dumneata aveai s-o întreprinzi. De la Ouargla la Shikh-Salah, itinerariile noastre sînt comune. Trebuie să-ți mărturisesc însă că e prima călătorie de acest gen pe care eu o întreprind. Nu m-aș teme deloc să vorbesc o oră despre literatura arabă în amfiteatrul școlii de limbi orientale, dar îmi dau seama că aș fi destul de încurcat văzîndu-mă silit să întreb în pustiu dacă trebuie să cotesc la stînga sau la dreapta. Mi se oferea un prilej unic de a mă pune la curent, rămînînd totodată îndatorat pentru inițierea aceasta unui tovarăș de drum încîntător. Nu trebuie să fii supărat pe mine dacă n-am lăsat prilejul să-mi scape și am folosit toate posibilitățile ca să-ți întîrzii plecarea din Ouargla pînă-n clipa cînd puteam să mă aflu lîngă dumneata. La toate acestea, nu mai am de adăugat decît un cuvînt: am sarcina unei misiuni care, prin originile ei este esențialmente civilă. Dumneata, ești investit de Ministerul de Război. Deci pînă în momentul cînd vom sosi la Shikh-Salah și ne vom întoarce spatele ca să ajungem, dumneata la Touat, eu la Niger, toate sfaturile, toate ordinele dumitale, vor fi urmate cuvînt cu cuvînt de un subaltern și, nădăjduiesc, de asemenea de un prieten.

Pe măsură ce vorbea cu o sinceritate atît de plăcută, simțeam o imensă bucurie văzînd cum mi se risipeau cele mai rele temeri de pînă atunci. Mă încerca, totuși, urîta dorință de a-i arăta o oarecare rezervă, fiindcă dispusese astfel, de la distanță, fără ca eu să fiu întrebant, de tovărășia mea.

— Vă sînt foarte recunoscător, domnule căpitan, pentru măgulitoarele dumneavoastră cuvinte. Cînd doriți să părăsim Ouargla?

El făcu un gest de dezinteres absolut:

— Păi, cînd dorești. Mîine, în seara asta... Te-am întîrziat și așa. Pregătirile dumitale sînt, desigur, gata de mult.

Mica mea manevră se întorsese împotriva mea, căci, în planurile mele, plecarea fusese fixată abia pentru săptămîna următoare.

— Mîine, domnule căpitan? Dar... bagajele dumneavoastră? El zîmbi blind.

— Credeam că trebuie să cari cu tine cît mai puține lucruri cu putință. Cîteva efecte, niște hîrtie: brava mea cămilă a putut să le ducă destul de ușor. Pentru rest, mă supun sfaturilor dumitale și posibilităților din Ouargla.

Eram învins. Nu mai aveam ce să-i obiectez. De altfel, o asemenea libertate de spirit și de maniere mă și cuceriseră în mod ciudat.

— Ei bine, îmi spuseră camarazii mei cînd ora aperitivului ne adună din nou. Pare cu totul încîntător căpitanul tău.

— Cu totul.

— Cu siguranță că n-o să ai neplăceri cu el. Rămîne doar să veghezi singur ca nu cumva, la sfîrșit, să tragă plapuma numai pe el.

— N-o să lucrăm în același domeniu, am răspuns eu evaziv.

Eram gînditor, numai gînditor, ți-o jur. Din clipa aceea, nu mai aveam nimic împotriva lui Morhange. Totuși, tăcerea mea l-a convins că-i mai păstram pică. Și toți, auzi tu? toți și-au spus mai tîrziu, cînd bănuielile au început să plutească:

„Cu siguranță că e vinovat. Noi, care i-am văzut plecînd împreună, putem afirma asta.“

Vinovat sînt... Dar pentru asemenea motive josnice de gelozie!... Îmi vine și greață!

După asta, nu-ți mai rămîne decît să fugi, să fugi, pînă în locurile unde nu mai vezi oameni care gîndesc și raționează.

Morhange se ivi la braț cu comandantul, care părea încîntat de noua lui cunoștință.

El îl prezentă zgomotos:

— Căpitanul Morhange, domnilor. Un ofițer de școală veche, în ceea ce privește veselie, pe cuvîntul meu. Vrea să plece mîine. Dar trebuie să-i facem o astfel de primire încît, pînă în două ore, să-i iasă din cap ideea asta. Ascultă, căpitane, ne poți dăruî o săptămînă întreagă.

— Eu sînt la dispoziția locotenentului de Saint-Aviț, răspunse Morhange zîbind blînd.

Conversația devenise generală. Paharele și risetele se ciocneau între ele. Îi auzeam pe camarazii mei prăpădindu-se de ris la poveștile pe care, cu o voioșie de neabătut, noul venit le spunea fără încetare. Iar eu, niciodată, niciodată, nu mă simțisem atît de trist.

Veni ora să trecem în sala de mese.

— Ia loc la dreapta mea, căpitane, strigă comandantul, din ce în ce mai radios. Și sper că vei continua să ne servești istorioare nostime despre Paris. Aici, știi, nu mai sîntem la curent.

— La ordinele dumneavoastră, domnule maior, spuse Morhange.

— Luați loc, domnilor.

Ofițerii se supuseră ordinului, în zgomotul voios al scaunelor mișcate din loc.

Eu nu-l scăpam din ochi pe Morhange, care rămase în picioare.

— Domnule maior, domnilor, îmi dați voie, spuse el.

Și, înainte de a lua loc la masa unde nici o clipă n-avea să înceteze să se arate cel mai vesel dintre comeseni, cu voce șoptită, cu ochii închiși, căpitanul Morhange rosti rugăciunea *Benedicte*.

CAPITOLUL IV

SPRE AL DOUĂZECI ȘI CINCILEA GRAD

— Vezi, dumneata știi mult mai multe despre vechile drumuri ale Saharei decît ai vrut să mă lași să bănuiesc, îmi spunea căpitanul Morhange peste vreo două săptămîni, căci cunoști existența celor două Tadekka. Dar unul din aceste două orașe, despre care mi-ai vorbit adineaori, e Tadekka lui Ibn-Batoutah, plasat de istoricul nostru la șaptezeci de zile de Touat și situat, pe bună dreptate, de Schirmer, în ținutul neexplorat al auelimidenilor. Prin această Tadekka treceau, în secolul al XIX-lea, caravanele sonrhaï care, în fiecare an, călătoreau spre Egipt.

Todekka mea, a mea, e cealaltă, capitala *oamenilor cu vâl* plasată la douăzeci de zile spre sud de Ouargla de către Ibn-Khaldoun și la treizeci de zile de către El-Bekri, care o numește Tadmekka. Spre această Tadmekka mă îndrept eu. Această Tadmekka trebuie recunoscută în ruinele de la Es-Souk. Prin Es-Souk trecea drumul comercial care, în secolul al IX-lea, lega Djeridul tunisian cu cotul făcut de Niger la Bourroum. Pentru a studia posibilitatea repunerii în valoare a acestei antice căi, ministerele mi-au dat misiunea căreia îi datorez plăcerea de a mă afla împreună cu dumneata.

— Fără îndoială că veți avea deziluzii, am murmurat eu. Totul îmi spune că negoșul care folosește astăzi calea aceasta e neînsemnat.

— Vom vedea noi, făcu el liniștit.

Acestea, pe cînd mergeam de-a lungul marginilor monocrome ale unei *sobkha*. Larga întindere salină lucea, albăstruie, în primele raze ale soarelui. Cele cinci cămile ale noastre goneau cu pași mari, proiectîndu-și umbrele mișcătoare, de un albastru mai închis. Uneori, cîte o pasăre, un soi de bîțlan nedeterminat, singurul locuitor al acestui pustietăți, se înălța și plana în aer suspendat parcă de-un fir, ca să se reazeze apoi, imediat, după

trecerea noastră.

Eu mergeam înainte, atent la itinerar. Morhange mă urma. Înfășurat în imensul său burnuz alb, pe cap cu *chechia* dreaptă a spahiilor, la gît cu un lung șirag de mătănii mari, negre și albe, terminate printr-o cruce de aceleași culori, el înfățișa tipul perfect al călugărilor albi ai cardinalului Lavigerie.

Tocmai părăsisem drumul urmat de Flatters, după o haltă de două zile la Temassinin, ca să tăiem pieziș spre sud-vest. Eu am avut cîntea, înaintea lui Foureau, de a fi semnalat importanța Temassininului, punct geometric de trecere a caravanelor, și de a fi indicat locul unde căpitanul Pein a construit de curînd un fort. Răscruce a drumurilor care duc la Touat din Fezzan și Tibesti, Temassinin e viitorul sediu al unui minunat birou de informații. Cele pe care, în decursul acestor zile, le-am adunat despre mișcările tainice ale dușmanilor noștri senussi, au fost importante. Printre altele, am observat detașarea completă cu care Morhange m-a privit făcîndu-mi anchetele.

În cele două zile, el și-a petrecut vremea stînd de vorbă cu bătrînul paznic negru al turbetului care păstrează, sub cupola sa de ipsos, rămășițele veneratului Sidi-Moussa. Convorbirile lui cu slujbașul acela îmi pare rău că le-am uitat. Dar, după mirarea admirativă a negrului, am înțeles cît eram eu de ignorant în ceea ce privește tainele nesfîrșitei Sahare și cît îi erau ele de familiare tovarășului meu.

Și dacă vrei să ai o idee despre extraordinara originalitate pe care Morhange o aducea într-un astfel de raid, tu, care ești, totuși, deprins într-o măsură cu lucrurile din sud, ascultă. Întîmplarea s-a petrecut exact la vreo două sute de kilometri de aici, în plină regiune a Marei Dune, în decursul groaznicului marș de șase zile fără apă. Mai aveam de băut numai rația pe două zile înainte de-a ajunge la prima fîntînă, și tu știi că fîntînele astea, după cum îi scria Flatters soției sale: „trebuie să lucrezi două ore ca să le destupi pentru a putea să se adape vitele și oamenii“. Ei bine, am întîlnit acolo o caravană care mergea spre est, spre Rhadamès, și care se abătuse puțin cam spre nord. Cocoășele cămilelor, reduse la zero și bălăbănindu-se moi, arătau suferințele convoiului. În urmă venea un măgăruș cenușiu, un jalnic urecheat, împiedicîndu-se la fiecare pas și căruia neguțătorii îi scosese răsamul fiindcă știa bine că o să moară. Instinctiv, cu ultimele lui puteri, măgarul urma caravana simțînd că, atunci cînd n-o să mai poată, va veni sfîrșitul și marele filfiit al vulturilor pleșuvi. Iubesc animalele, pe care am motive temeinice să le prefer oamenilor. Trebuie să-ți spun că burdufurile noastre erau aproape goale și că propriile noastre

cămile, fără de care nu mai există în deșertul pustiu, nu fuseseră adăpate de multă vreme. Morhange își sili cămila să ingenuncheze, dezlegă un burduf și-i dădu să bea măgărușului. Firește că îmi făcea plăcere să văd tresărind de fericire bieteale coaste ale nefericitului animal. Dar aveam răspundere și mai vedeam de asemenea aerul uluit al lui Bou-Djema, și aerul dezaprobator al însetaților caravanei. Am făcut o observație. Doamne! Cum a fost primită! „Ce-am dat, răspunse Morhange, era dreptul meu. Măine seară, pe la șase, vom fi la fântina El-Biodh. Până atunci, știu că n-o să-mi fie sete.” Și asta pe un ton în care, pentru prima oară am simțit apărind căpitanul. „Ușor de spus, gîndeam eu, destul de supărat. Știe că, la nevoie, burduful meu și al lui Bou-Djema îi stau la dispoziție.” Dar nu-l cunoșteam încă bine pe Morhange și e adevărat că, pînă a doua zi, seara, cînd am ajuns la El-Biodh, el n-a băut, împotrivindu-se cu o zîmbitoare încăpăținare ofertelor noastre.

Umbră a sfîntului Francisc de Assisi! Coline ale Ombriei, atît de pure în zorii! Pe un răsărit de soare asemănător, la marginea unui firav pîriu care se arunca în cascade dintr-o tăietură a stîncilor cenușii din Eguéré, Morhange se opri. Apele neașteptate se rostogoleau pe nisip, și am văzut, sub lumina care le sporea, mici peștișori negri. Pești, în mijlocul Saharei! Am rămas toți trei muți în fața acestui paradox al naturii. Un peștișor se rătăcise într-un minuscule golful de nisip. Stătea acolo, bălăcărindu-se zadarnic, cu pîntecul alb în sus... Morhange îl luă, îl privi o clipă și-l dădu înapoi firisorului de apă vie... Umbră a sfîntului Francisc! Coline ale Ombriei... Dar am jurat să nu rup, prin digresiuni nepotrivite, firul acestei povestiri...

„Vezi că aveam dreptate cînd te sfătuiaam să mergi un pic spre sud înainte de-a ajunge la Shikh-Salah a dumatăle, îmi spunea o săptămînă mai tîrziu căpitanul Morhange. Ceva mă îndemna să cred că masivul Eguéré e lipsit de interes din punctul de vedere care te interesează. Aici, n-ai decît să te apleci ca să apuci pietrele care îți vor permite să stabilești, în mod mai hotărîtor decît au făcut Bou-Dérba, des Cloizeaux și doctorul Marrès, originea vulcanică a acestui ținut.”

Morhange îmi vorbea astfel pe cînd mergeam de-a lungul versantului apusean al munților Tifedest, spre al douăzeci și cincilea grad latitudine nordică.

— Aș fi lipsit de politețe dacă nu ți-aș mulțumi, i-am spus eu.

N-am să uit niciodată clipa aceea. Lăsaserăm cămilele și eram pe cale de-a proceda la culegerea celor mai topice fragmente de stîncă. Morhange făcea asta cu un discernămint care

spunea multe despre cunoștințele lui în domeniul geologiei, știință pe care susținuse de atâtea ori că n-o cunoștea deloc.

Atunci i-am pus întrebarea următoare:

— Pot să-ți arăt recunoștința mea făcându-ți o mărturisire?

El ridică o clipă capul și mă privi.

— Te rog.

— Ei bine, nu prea văd interesul practic al călătoriei pe care ai întreprins-o.

Morhange zîmbi.

— Cum asta? Explorarea anticei căi a caravanelor, demonstrarea că a existat, din cele mai vechi timpuri, o legătură între lumea mediteraneană și ținuturile negrilor nu contează în ochii dumitale? Speranța de a lichida o dată pentru totdeauna controversele seculare care au învrăjbit atâtea minți inteligente — d'Aville, Heeren, Berlioux, Quatremère, pe de o parte; Gosselin, Walekenaer, Tissot, Vivien de Saint-Martin de cealaltă parte — socotești că e lipsită de interes? Pe cinstea mea, ești foarte dificil, dragul meu.

— Eu mă gîndeam la un interes practic, i-am spus. N-o să negi că această controversă de care vorbești îi privește numai pe geografi de birou și pe exploratorii de cameră.

Morhange continuă să zîmbească.

— Nu fi atît de aspru cu mine, dragul meu prieten. Te rog să-ți amintești că misiunea dumitale ți-a fost încredințată de Ministerul de Război, și că eu o am pe a mea de la Ministerul Instrucțiunii Publice. Originea aceasta diferită justifică scopurile noastre divergente. Ea explică, în orice caz, și aici îți dau întru totul dreptate, de ce misiunea urmărită de mine nu are, într-adevăr, nici un scop practic.

— Dar ești și mandatarul Ministerului Comerțului, i-am răspuns eu, ambiționîndu-mă. De asta te-ai angajat să studiezi posibilitatea restaurării vechiului drum comercial din secolul al IX-lea. Și, în privința asta, nu încerca să mă amăgești: cunoștințele dumitale de istorie și geografie a Saharei te făceau să știi exact cum stau lucrurile, încă înainte de a părăsi Parisul. Drumul de la Djerid la Niger e mort, mort de-a binelea. Știai că nici un trafic important n-o să mai treacă pe traseul căruia, totuși, ai acceptat să-i studiezi posibilitățile de restaurare.

Morhange mă privi drept în față.

— Și chiar de-ar fi așa, spuse el cu cea mai amabilă nepăsare, chiar dacă aș fi avut, înainte de a pleca, convingerea pe care mi-o atribui, știi ce concluzie ar trebui trasă?

— Aș fi fericit să te aud spunînd-o.

— Pur și simplu, dragul meu prieten, că m-am priceput mai

puțin decît dumneata să-mi gădesc un pretext pentru călătoria mea, că am acoperit cu motive mai puțin bune adevăratele scopuri care mă aduc pe aici.

— Un pretext? Nu văd...

— Fii, te rog, și dumneata sincer. Sînt convins că ai cea mai vie dorință de-a informa secțiile arabe despre uneltirile senusilor. Dar mărturisește că nu furnizarea informațiilor acestora îți formează ținta exclusivă și intimă a plimbării. Dumneata ești geolog, dragul meu. În misiunea aceasta ai găsit un prilej să-ți satisfaci înclinarea. Nimeni nu se gîndește să-ți facă o vină din faptul că ai știut să împaci ce e folositor țării cu ce îți e plăcut dumitale. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, nu nega: nu-mi trebuie altă dovadă decît prezența dumitale aici, la poalele acestui Tifedest, foarte ciudat, fără doar și poate, din punct de vedere mineralogic, dar a cărui explorare te-a aruncat, totuși, la vreo sută cincizeci de kilometri mai la sud de itinerarul oficial."

Ar fi fost cu neputință să-mi închidă cineva gura cu mai multă politețe. Am parat, atacînd.

— Din cele spuse trebuie să conchid că nu cunosc adevăratele motive ale călătoriei dumitale, și că ele n-au nimic a face cu motivele oficiale?

Mersesem cam prea departe. Am simțit-o după seriozitatea care marca, de data aceasta, răspunsul lui Morhange.

— Nu, dragă prietene, nu trebuie să conchizi asta. Nu mi-ar fi plăcut deloc o minciună dublată de-o escrocherie față de stimabilele corpuri constituite care m-au socotit demn de încrederea și de subsidiile lor. Țelurile care mi-au fost trasate, voi face tot posibilul să le îndeplinesc. Dar n-am nici un motiv să-ți ascund că mai există unul, cu totul personal, la care țin mult mai mult. Să zicem, dacă vrei să folosim o terminologie altminteri regretabilă, că țelul acesta e *scopul*, pe cînd celelalte nu sînt decît *mijloacele*.

— Aș fi oare indiscret dacă...

— Deloc, răspunse camaradul meu. Shikh-Salah se află doar la cîteva zile de-aici. Curînd ne vom despărți. Cel căruia i-ai condus cu atîta grijă primii pași prin Sahara, nu trebuie să aibă nimic de ascuns față de dumneata.

Ne opriserăm în valea unui mic ued secat în care creșteau cîteva plante firave. Un izvor, pe-aproape, avea în jurul lui un fel de cunună din verdeață cenușie. Cămilele, deșeuat pentru noapte, se căzneau grăbite să pască tufele spinoase de *had*. Pereții negri și netezi ai munților Tifedest se ridicau, aproape verticali, deasupra capetelor noastre. În aerul neclintit începuse să se înalțe fumul albastrui al focului la care Bou-Djema ne

pregătea cina.

Nici un zgomot, nici o adiere. Fumul vertical urca agale treptele șterse ale văzduhului.

— Ai auzit vorbindu-se despre *Atlasul Creștinismului*? mă întrebă Morhange.

— Cred că nu. Nu cumva e o lucrare de geografie publicată de benedictini sub conducerea unui oarecare Dom Granger?

— Memoria nu te înșală, spuse Morhange. Îngăduie, totuși, să precizez unele lucruri despre care n-ai avut aceleași motive ca mine să te interesezi. *Atlasul Creștinismului* și-a propus să stabilească hotarele marelui flux al creștinismului în decursul epocilor, și asta pentru toate părțile globului. Operă demnă de știința benedictină, demnă de prodigiousul erudit care e Dom Granger.

— Și ai venit, fără îndoială, să constăți hotarele acestea pe aici? șoptii eu.

— Într-adevăr, așa e, răspunse Morhange.

Apoi tăcu, iar eu îi respectai tăcerea, hotărît de altfel să nu mă mir de nimic.

— Pe calea mărturisirilor nu te poți opri la jumătate, fără să fii ridicol, spuse el după cîteva clipe de gîndire, cu o voce redevenită dintr-o dată foarte gravă, și din care dispăruse orice urmă din voioșia aceea care, cu o lună mai înainte, le făcuse atîta plăcere tinerilor ofițeri din Ouargla. Eu le-am început pe ale mele. Am să spun tot. Fii sigur, totuși, că voi avea discreția să nu insist asupra unor evenimente din viața mea intimă. Dacă, acum patru ani, în urma acestor evenimente, am hotărît să intru la mănăstire, nu te interesează care au fost motivele. În ceea ce mă privește, pot să mă minunez că trecerea unei ființe absolut lipsite de interes a putut să-mi schimbe calea vieții. Pot să mă minunez că o faptură care n-avea decît meritul de a fi frumoasă, a fost trimisă de Creator pentru a-mi influența destinul într-un sens atît de neașteptat. Mănăstirea, la poarta căreia am bătut, avea motivele cele mai temeinice să se îndoiască de trăinicia unei asemenea vocații. Ceea ce lumea laică pierde în felul acesta e prea adesea reluat tot de ea. Într-un cuvînt, nu pot să-l dezaprobat pe părintele stareț că mi-a interzis să-mi dau atunci demisia. Eram căpitan cu brevet din anul precedent. La ordinul lui, am cerut și am obținut punerea în concediu de inactivitate pe trei ani. La capătul acestor trei ani de ucenicie monahală, avea să se vadă dacă lumea era definitiv moartă pentru sluga dumnea-voastră.

Din prima zi a sosirii mele la mănăstire, am fost pus la dispoziția lui Dom Granger și afectat de el unei echipe a faimo-

sului *Atlas al Creștinismului*. Un scurt examen i-a permis să-și dea seama ce fel de servicii aş fi în stare să-i fac. Astfel am intrat în atelierul însărcinat cu cartografia Africii de Nord. Nu ştiam un cuvânt din limba arabă, dar se nimerise că, fiind în garnizoană la Lyon, urmasem, la Facultatea de litere, cursurile lui Berlioux, geograf iluminat, fără doar şi poate, dar plin de o idee mare: influenţa exercitată asupra Africii de civilizaţiile greacă şi romană. Amănuntul acesta din viaţa mea i-a fost suficient lui Dom Granger. Imediat am căpătat prin grija lui vocabularele berbere ale lui Venture, Delaporte, Brosselard, *Grammatical Sketch of the Temâkaq*, de Stanhope Fleeman şi *Eseul de gramatică a limbii temâchek* de maiorul Hanoteau. Peste trei luni eram în stare să descifrez orice inscripţie *tifinar*. Ştii că tifinarul e scrierea naţională a tuaregilor, expresia acestei limbi *temâchek* care mi se pare a fi protestul cel mai curios al neamului targui faţă de duşmanii săi mahomedani.

Dom Granger avea, într-adevăr, convingerea că tuaregii au fost creştini, începînd de la o epocă pe care e vorba s-o determinăm, dar care coincide neîndoielnic cu epoca de splendoare a bisericii din Hippone. Crucea, dumneata ştii asta mai bine decît mine, e la ei un motiv de ornamentaţie fatidică. Duveyrier a constatat că ea figurează în alfabetul lor, pe armele lor, printre desenele de pe veşmintele lor. Singurul tatuaj pe care îl poartă pe frunte, pe dosul palmei, este o cruce cu patru braţe egale; ciochinările şeilor, minerele săbiilor şi ale pumnalelor, ei le au în cruce. Şi mai trebuie să-ţi amintesc oare că, în ciuda interzicerii clopotelor, socotite de islamism ca un simbol creştin, harnaşamentele cămilelor tuarege au ca podoabă clopoţei?

Nici Dom Granger şi nici eu nu dădeam o prea mare importanţă felului acestuia de dovezi, prea asemănătoare celor la mare cinste în *Geniul Creștinismului*. Dar, oricum, e cu neputinţă să refuzi întreaga valoare a unor argumente teologice. Dumnezeu tuaregilor, Amanai, incontestabil Adonaïul din *Biblie*, este unic. Ei au un iad, *tîmsi-tan-elâkhar*, focul de pe urmă, în care domneşte Iblis, Lucifer al nostru. Paradisul lor, în care îşi primesc răsplata pentru faptele bune, e locuit de *andjeloûsen*, îngerii noştri. Şi să nu-mi obiectezi că există o asemănare între teologia aceasta şi cea a Coranului, căci eu ţi-aş spune argumente istorice şi ţi-aş aminti că tuaregii au luptat de-a lungul veacurilor, pînă ce au fost aproape exterminaţi, ca să-şi menţină credinţa împotriva încălcărilor fanatismului mahomedan.

Foarte adesea, împreună cu Dom Granger, am studiat această formidabilă epopee în care se văd băştinaşii ţinînd piept cuceritorilor arabi. Cu el, am văzut armata lui Okha, unul din

oamenii apropiați Profetului, înfundându-se în pustiu ca să sub-
juge marile triburi tuarege și să le impună primele elemente
musulmane. Triburile acestea erau pe atunci bogate și înflori-
toare. Erau ihoggarenii, imededrenii, ouadelenii, kel-guéresii,
kel-aîrîi. Dar certurile lăuntrice le vlăguiră rezistența. Ea se do-
vedi, totuși, de temut și abia după un lung și cumplit război
izbutiră arabii să pună mîna pe capitala berberilor. Ei o distru-
seră, după ce-i măcelăriseră pe locuitori. Pe ruinele capitalei,
Okha a clădit un nou oraș. Orașul acesta este Es-Souk. Cel
distrus de Sidi-Okha este Tadmekka berberă. Ceea ce Dom
Granger mi-a cerut a fost tocmai să merg și să încerc să dezgrop
din ruinele cetății musulmane Es-Souk urmele rămase din Tad-
mekka berberă, și poate creștină.

— Înțeleg, murmurai eu.

— Foarte bine, spuse Morhange. Dar ceea ce trebuie să se-
sizezi acum e simțul practic al călugărilor, superiorii mei. Nu
uita că, chiar după trei ani de viață la mănăstire, ei mai păstrau
îndoieli în privința trăiniciei vocației mele. Și au găsit în același
timp și mijlocul de-a o pune la încercare o dată pentru totdea-
una, și mijlocul de-a uni posibilitățile oficiale cu scopurile lor
particulare. Într-o dimineață am fost chemat la părintele stareț,
și iată cum mi-a vorbit el, de față cu Dom Granger care îl aproba
tăcut:

— Concediul dumitale de inactivitate expiră peste două
săptămîni. Te vei reîntoarce la Paris și vei cere ministerului să
te reintegreze. Cu ce ai învățat aici, și cu cele cîteva relații pe
care noi le-am putut păstra la Statul-Major, nu-ți va fi greu să
fii numit la Serviciul geografic al armatei. Cînd te vei afla pe
strada Grenelle, vei primi instrucțiunile noastre.

Eram mirat de încrederea lor în știința mea. Redevenit căpi-
tan la Serviciul geografic, am înțeles-o. La mănăstire, întîlnirile
zilnice cu Dom Granger și cu emulii săi îmi întreținuseră con-
vingerea continuă că nu știu mai nimic. În contact cu camarzaii
mei, am înțeles superioritatea învățămîntului pe care îl primisem
acolo. La amănuntele misiunii mele nici n-a mai fost măcar ne-
voie să mă gîndesc. Ministerele au venit chiar ele să-mi ceară
s-o accept. În toate acestea, inițiativa mea nu s-a manifestat
decît o singură dată: aflînd că vei părăsi Ouargla pentru călătoria
de acum și avînd unele motive să nu cred în valoarea mea prac-
tică de explorator, am făcut tot ce-am putut ca să-ți întîrzii
plecarea, cu gîndul să mergem împreună. Sper că ți-a trecut
supărarea.

Lumina se îndrepta grăbită spre apus, unde soarele se afun-
dase într-un lux nemaipomenit de draperii violete. Eram singuri

în imensitatea aceasta, la poalele stîncii negre și rigide. Numai noi. Absolut numai noi.

I-am întins lui Morhange o mîină pe care el mi-a strîns-o. Apoi a spus:

— Dacă mi se par nesfîrșit de lungi cele cîteva mii de kilometri care mă despart de clipa cînd, după îndeplinirea misiunii, voi putea să regăsesc în sfîrșit la mănăstire uitarea unor lucruri pentru care nu eram făcut, dă-mi voie să-ți spun că, în clipa de față, cele cîteva sute de kilometri care îmi rămîn de străbătut alături de dumneata, înainte de-a ajunge la Shikh-Salah, mi se par infinit de scurte...

Pe apa decolorată a izvorașului s-a ivit o stea, neclintită și fixă ca un cui de argint.

— Shikh-Sala, șoptii eu cu inima plină de-o tristețe de neexprimat, răbdare! Încă n-am ajuns acolo!

Și, într-adevăr, n-aveam să ajungem acolo niciodată.

CAPITOLUL V

INSCRIPTIA

Dintr-o singură lovitură dată cu bastonul său ghintuit, Morhange făcu să sară o bucată de stîncă din coasta neagră a muntelui.

— Ce-i asta? întrebă el întinzîndu-mi-o.

— Un bazalt cu peridot, i-am spus eu.

— Nu e interesant: abia dacă i-ai aruncat o privire.

— Ba, dimpotrivă, e foarte interesant. Dar pentru moment, mărturisesc că mă preocupă altceva.

— Ce anume?

— Privește un pic într-acolo, i-am spus, arătînd în zare, spre vest, un punct întunecat de cealaltă parte a întinderii albe.

Erau orele șase dimineața. Soarele răsărise. Dar degeaba l-ai fi căutat pe cerul uimitor de neted. Și nici o adiere de vînt, nici o adiere.

Deodată, una din cămilele noastre scînci. O antilopă enormă

se ivise brusc și se izbise, înnebunită, cu capul de peretele stîncos. Acum stătea acolo, buimăcită, la cîtiva pași de noi, tremurînd pe picioarele ei subțiri.

Bou-Djema venise lîngă noi.

— Cînd picioarele mohorului se clatină, înseamnă că stîlpii firmamentului sînt gata să se prăbușească, șopti el.

Ochii lui Morhange mă priviră țintă, apoi se întoarse spre orizont, la punctul negru, acum dublat.

— O furtună, nu-i așa?

— Da, o furtună.

— Și vezi în asta un motiv de îngrijorare?

Nu i-am răspuns imediat. Tocmai schimbam cîteva scurte cuvinte cu Bou-Djema, ocupat el însuși să strunească bietele cămile care deveneau nervoase.

Morhange își repetă întrebarea. Am ridicat din umeri.

— De îngrijorare? Habar n-am. Pînă acum n-am văzut încă furtună în Hoggar. Dar am bănuielile mele. Și totul mă face să văd că cea care se pregătește o să fie destul de puternică. De altfel, ia te uită.

Pe stîncă plată se ridicase o pulbere ușoară. În aerul încremenit cîteva fire de nisip începură să se învîrtească. Viteza lor spori și deveni vertiginoasă, dîndu-ne dinainte, în mic, spectacolul a ceea ce avea să se năpustească imediat asupra noastră.

Un stol de giște sălbatice trecu scoțînd țipete ascuțite. Zburau foarte jos și veneau dinspre vest.

— Fug spre Sebhka din Amandghor, spuse Bou-Djema.

„Nu mai există nici o îndoială“, gîndii eu.

Morhange mă privea curios.

— Ce trebuie să facem? mă întrebă el.

— Să ne încălecăm imediat cămilele și să căutăm degrabă un adăpost pe vreo ridicătură a terenului. Dă-ți seama de situație. E comod să urmezi albia unui ued uscat. Dar, pînă într-un sfert de oră, furtuna va izbucni poate. Iar peste o jumătate de oră, un adevărat torent se va năpusti încoace. Pe solul aproape impermeabil, ploile alunecă așa cum ar aluneca o găleată cu apă zvîrlită pe-un trotuar asfaltat. Nimic în adîncime, totul pe sus. De altfel, privește.

Și i-am arătat, la vreo zece metri mai sus, pe marginea cu-loarului stîncos, niște dîre lungi, adînci și paralele, vechi urme de eroziune.

— Peste un ceas, apele vor șiroi la înălțimea aceea. Iată semnele inundației precedente. Să pornim la drum. Nu mai e nici o clipă de pierdut.

— La drum, făcu Morhange liniștit.

Ne-a fost nespus de greu să facem să ingenuncheze cămilele. Când fiecare dintre noi fu cocoșat pe cămila sa, ele porniră într-o goană pe care spaima o făcea din ce în ce mai dezordonată.

Deodată începu vîntul, un vînt formidabil; și aproape în același timp lumina păru că se stinge în văgăuna dintre munți. Deasupra capetelor noastre cerul devenise, cît ai clipi, mai întunecat decît pereții negri ai culoarului prin care coboram într-un galop nebun.

— O treaptă, o scară în stîncă! le strigai eu, prin vînt, tovarășilor mei. Dacă pînă într-un minut nu găsim una, s-a isprăvit.

Ei nu mă auziră, dar, întorcîndu-mi capul, văzui că-și păstrau mereu distanța. Morhange venea imediat după mine. Ultimul, Bou-Djema, mîna înaintea sa, cu o dibăcie admirabilă, cele două cămile care ne duceau bagajele.

Un fulger orbitor sfîșie întunericul, un bubuit de tunet repercutat la infinit de peretele stîncos răsună, și, îndată, începură să cadă niște picături de ploaie enorme și călduțe. Într-o clipă, burnuzurile noastre, pe care viteza le întindea orizontal după noi, ni se lipiră de trupurile ude learcă. Pe neașteptate, la dreapta, o spărtură a stîncii se deschise în mijlocul peretelui. Era patul aproape vertical al unui ued, afluent al celui pe care avusesem nefericita idee să-l urmărim de dimineață. Un adevărat torent se scurgea vuind prin el.

Niciodată n-am apreciat mai bine incomparabila siguranță pe care o au cămilele de a urca pantele cele mai abrupte. Încordîndu-se, depărtîndu-și imensele picioare, proptindu-se printre stîncile care începeau să se desprindă, cămilele noastre făcură în momentul acela ceea ce poate că n-ar fi reușit să facă niște catîri din Pirinei.

După cîteva clipe de eforturi supraomenești, ne-am aflat, în sfîrșit, în afara pericolului, pe un fel de terasă bazaltică, dominînd cu vreo cincizeci de metri culoarul uedului în care era să pierim. Soarta potrivise bine lucrurile: o mică grotă se deschidea în spatele nostru. Bou-Djema izbuti să adăpostească acolo cămilele. De pe pragul ei, noi am avut răgazul să contemplăm în tăcere uluitorul spectacol care ni se oferea privirilor.

Ai asistat, cred, în tabăra de la Châlons, la trageri de artilerie. Ai văzut, cînd se sparg obuzele, cum terenul de cretă al Marnei începe parcă să fiarbă, așa cum fierbeau călimările noastre la liceu, cînd aruncam în ele cîte o bucățică de cărbune de calciu. Pămîntul se umflă, se înalță, clocotește, în vuietul obuzelor care se sparg. Ei bine, cam așa a fost și atunci, doar că toate acestea se petreceau în mijlocul pustiului, în mijlocul bez-

nei. Apele se aruncau, albe, în fundul văgăunei aceleia negre, și urcau, urcau spre soclul nostru. Se auzea, neîntrerupt, bubuitul tunetului și zgomotul, mai puternic încă, al unor bucăți întregi de perete stîncos surpate de inundație, care se prăbușeau dintr-o dată și se dizolvau în cîteva secunde în mijlocul năvalei de ape.

Tot timpul cît a durat potopul, poate un ceas, poate două, Morhange și cu mine am rămas, fără un cuvînt, aplecați peste hîrdăul acela fantastic, dornici să vedem, să vedem mereu, să vedem totuși, complăcîndu-ne, cu un fel de groază de nespus, în a simți cum se clatină, sub loviturile ca de berbece ale ploii, piscul de bazalt pe care ne aflaserăm adăpost. Cred că nu ne-a trecut prin gînd, nici o clipă, într-atît era de frumos, să dorim sfîrșitul acestui coșmar.

În sfîrșit, licări o rază de soare. Abia atunci ne-am privit.

Morhange îmi întinse mîna.

— Mulțumesc, îmi spuse el simplu.

Și adăugă zîbind:

— Să pierim înecați în mijlocul Saharei ar fi fost nefiresc și ridicol. Grație firii dumitale hotărîte, ne-ai ferit de sfîrșitul acesta paradoxal.

Ah! de ce, împiedicîndu-i-se cămila, nu s-a rostogolit el oare pentru totdeauna în mijlocul talazului aceluia! Ce s-a întîmplat mai apoi, nu s-ar mai fi întîmplat: iată la ce mă gîndesc în ceasurile mele de slăbiciune. Dar, ți-am spus, îmi revin repede în fire. Nu, nu, nu regret, nu pot să regret că ceea ce s-a întîmplat mai apoi, s-a întîmplat.

Morhange mă părăsi ca să intre în mica grotă, de unde se auzeau cîrîiturile satisfăcute ale cămilelor lui Bou-Djema. Am rămas singur să privesc torentul care creștea, creștea mereu, ajutat de apele impetuoase ale afluenților săi dezlănțuiți. Nu mai ploua. Soarele strălucea pe cerul redevenit albastru. Simțeam cum se usucă pe mine, cu o repeziciune de necrezut, hainele, ude learcă acum o clipă.

O mîna mi se așeză pe umăr. Morhange se afla din nou lîngă mine. Un ciudat zîmbet de satisfacție îi lumina fața.

— Vino, îmi spuse el.

L-am urmat, destul de intrigat. Am pătruns în grotă.

Spărtura, destul de mare ca să îngăduie intrarea cămilelor, lăsa să pătrundă lumina. Morhange mă conduse în fața unei bucăți netede de stîncă, drept înaintea noastră.

— Privește, îmi spuse el cu o bucurie abia stăpînită.

— Ce?

— Cum ce? Nu vezi?

— Văd că sînt aici mai multe inscripții tuarege, i-am răspuns

eu, oarecum dezamăgit. Dar credeam că ți-am spus că nu prea mă descurc cu cititul scrierii tifinar. Prezintă oare semnele acestea mai mult interes decât cele pe care le-am întâlnit pînă acum, de mai multe ori?

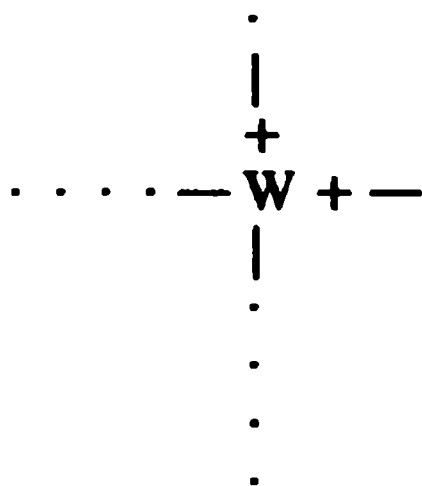
— Uită-te la aceasta; spuse Morhange.

Glasul lui avea un asemenea accent de triumf încît, de data asta, întreaga atenție mi se fixă la ce îmi arăta.

Am privit.

Era o inscripție ale cărei semne se aflau puse în formă de cruce. Ea ocupă, în aventura noastră, un loc atît de important, încît nu se poate să nu ți-o reproduc.

Iată-o:

Inscripția era desenată cu multă regularitate iar semnele ei erau destul de adînc crestate în stîncă. Fără să fi avut, pe atunci, o prea mare pricepere în domeniul inscripțiilor rupestre, nu mi-a fost deloc greu să recunosc că cea pe care o aveam în față era foarte veche.

Morhange o privea cu un aer din ce în ce mai radios.

M-am uitat la el întrebător.

— Ei? Ce spui? făcu el.

— Ce vrei să spun? Îți repet că abia știu să descifrez scrierea tifinar.

— Vrei să te ajut? îmi propuse el.

O lecție de epigrafie berberă, după emoțiile prin care abia trecuserăm, mi se părea cel puțin nelalocul ei. Dar bucuria lui Morhange era atît de vădită, încît mi-ar fi părut rău să i-o stric.

— Așadar, începu Morhange, simțindu-se în largul său, de parcă s-ar fi aflat în fața unei table la școală, mai întîi vei remarca la inscripția aceasta repetarea ei în formă de cruce. Vreau să spun că ea cuprinde de două ori același cuvînt, de jos în sus,

și de la dreapta la stînga. Cuvîntul care o compune fiind de șapte litere, a patra literă, W, se află în mod firesc în centru. Aranjarea aceasta, unică în epigrafiia tifinar, e ea însăși destul de remarcabilă. Dar mai e ceva, și mai important încă. Acum, să descifrăm.

Greșind de trei ori din șapte, am izbutit, cu ajutorul plin de răbdare al lui Morhange, să citesc, literă cu literă, cuvîntul.

— Ai priceput, mă întrebă Morhange, făcîndu-mi cu ochiul cînd îi dădui de capăt.

— Mai puțin ca oricînd, i-am răspuns eu, pierzîndu-mi un pic răbdarea. Am descifrat, literă cu literă, cuvîntul: *a, n, t, i, n, h, a*: *Antinha*, *Antinha*, nu văd nici un asemenea cuvînt și nici măcar ceva apropiat, în toate dialectele sahariene pe care le cunosc.

Morhange își frecă mîinile. Bucuria lui lua forme neobișnuite.

— Ai găsit. Tocmai pentru asta e unică descoperirea mea.

— Cum adică?

— Într-adevăr, nici în arabă și nici în berebră nu există vreun cuvînt analog acestuia.

— Atunci?

— Atunci, dragă prietene, înseamnă că ne aflăm în fața unui cuvînt străin, tradus în caractere tifinar.

— Și, după dumneata, cărei limbi aparține cuvîntul acesta?

— Adu-ți aminte, mai întîi, că litera *e* nu figurează în alfabetul tifinar. Aici, ea a fost înlocuită prin semnul fonetic care îi este cel mai apropiat: *h*. Repune-o la locul ei, din cuvînt, și vei obține...

— *Antinea*.

— *Antinea*, exact. Ne aflăm în fața unui cuvînt grecesc produs în tifinar. Și acum, cred că ești de acord cu mine și să recunoști că descoperirea mea prezintă oarecare interes.

În ziua aceea nu am descifrat mai departe textele. Un strigăt puternic, înspăimîntat, înfricoșător, se auzi tocmai atunci.

Afară, unde ne-am repezit imediat, ne aștepta un spectacol ciudat.

Deși cerul se înseninase de tot, torentul își rostogolea întruna apele de spumă galbenă, fără să i se poată încă prevedea apropiata descreștere. În mijlocul lui, o epavă cu totul neobișnuită, cenușie, moale, și lăsată în voia apei, luneca fără scăpare în lungul curentului.

Dar ce ne-a uimit mai întîi a fost faptul că l-am văzut pe Bou-Djema, de obicei atît de calm, și care în clipa aceea era

cuprins de nebunie totală, sărind, paralel cu apa, în dărîmăturile stîncii de pe mal, ca și cum ar fi pornit în urmărirea epavei.

Deodată, l-am prins de braț pe Morhange. Epava cenușie se însuflețea. Din ea ieși un gît lung și jalnic, scoțînd o dureroasă chemare de animal înnebunit.

— Nepriceputul! am exclamat eu. E una din cămilele noastre pe care a lăsat-o să scape și care e acum dusă de torent.

— Te înșeli, spuse Morhange. Cămilele noastre sînt toate în peșteră. Cea după care aleargă Bou-Djema nu e a noastră. Aș mai adăuga că strigătul de spaimă pe care l-a auzit adineaori, nu Bou-Djema l-a scos. Bou-Djema e un chaamba viteaz, care în clipa de față n-are decît un gînd: să pună mîna pe capitalul fără stăpîn înfățișat de cămila asta dusă de ape.

— Atunci, cine a strigat?

— Să încercăm, dacă vrei, îmi spuse Morhange, să urcăm în susul torentului pe care ghidul nostru îl coboară cu o viteză atît de mare. Și fără să-mi aștepte răspunsul, el porni de-a lungul malului stîncos, proaspăt răscolit de ape...

În clipa aceea se poate spune pe drept cuvînt că Morhange pornise în întîmpinarea destinului său.

L-am urmat. Ne-a fost nespus de greu să străbatem vreo două sau trei sute de metri. În cele din urmă am zărit, la picioarele noastre, un mic golfuleț clipocind, în care nivelul apei scădea.

— Privește, spuse Morhange.

O formă neagră se legăna pe apele golfulețului.

Cînd am ajuns la marginea lui, am văzut că era trupul unui om îmbrăcat în lungile văluri albastru închis ale tuaregilor.

— Întinde-mi o mînă, spuse Morhange și proptește-te cu cealaltă de stîncă tare.

Morhange era puternic, foarte puternic. Cît ai clipi, jucîndu-se parcă, trase corpul spre mal.

— Trăiește încă, spuse el satisfăcut. Acum, trebuie să-l ducem în peșteră. Locul acesta nu-i deloc potrivit pentru reanimarea unui înecat.

Și-l ridică în brațele sale puternice.

— E de mirare cît de puțin cîntărește pentru statura lui.

Cînd terminarăm de străbătut în sens invers drumul peșterei, vălurile targuiului aproape că se uscaseră. Dar și vopseaua din ele ieșise din belșug; iar cel pe care Morhange se căznea să-l readucă la viață devenise din pricina asta un om de culoare vi-neție.

Cînd i-am turnat pe gît un sfert de rom, el a deschis ochii, ne-a privit pe amîndoi cu mirare, apoi, închizîndu-i din nou, a şoptit în arabă, cu o voce abia inteligibilă, fraza aceasta, al cărei sens aveam să-l pricepem abia peste cîteva zile:

— *Să fi ajuns oare la capătul misiunii mele?*

— Despre ce misiune o fi vorbind? am spus eu.

— Lasă-l să-şi revină pe deplin, răspunse Morhange. Ştii ce? Deschide o cutie de conserve. Cu voinicii de soiul ăsta nu trebuiesc păstrate măsurile de prevedere prescrise pentru înecaţii noştri europeni.

Într-adevăr, cel căruia îi salvaserăm viaţa era un soi de uriaş. Faţa lui, deşi foarte slabă, avea trăsături regulate şi era aproape frumoasă. Tenul îi era deschis, barba rasă. Părul, încărunţit, arăta un bărbat de vreo şaizeci de ani.

Cînd i-am pus dinainte cutia de *corn-beef*, o licărire de bucurie lacomă îi străluci în ochi. Cutia cuprindea porţiile a patru mîncăi zdraveni. El o goli într-o clipă.

— Ia te uită ce poftă de mîncare, spuse Morhange. Acum o să-i putem pune fără nici o jenă întrebările noastre.

Targuiul îşi şi trăsese peste frunte şi peste obraz vâlul său ritual. Probabil că fusese tare flămînd dacă nu îndeplinise mai înainte formalitatea aceasta neapărat necesară. Acum nu i se mai vedeau decît ochii care ne priveau cu o lucire din ce în ce mai întunecată.

— Ofiţeri francezi, murmură el în sfîrşit.

Şi, apucînd mîna lui Morhange, şi-o duse la piept, apoi la buze.

Deodată, o expresie de mare nelinişte i se ivi în ochi.

— Şi cămila mea? întrebă el.

I-am explicat că ghidul nostru era pe cale de a i-o salva. La rîndul său, el ne povesti cum animalul, poticnindu-se, apoi prăbuşindu-se în torent, îl făcuse şi pe el să cadă, pe cînd încerca să-l reţină. Atunci se izbise cu fruntea de-o piatră şi strigase. După aceea nu-şi mai amintea nimic.

— Cum te numeşti? l-am întrebat eu.

— Eg-Anteouen.

— Din ce trib faci parte?

— Din tribul Kel-Tahat.

— Cei din Kel-Tahat nu-i așa că sînt servi ai celor din tribul Kel-Rhelâ, marii nobili ai Hoggarului?

— Da, răspunse el, privindu-mă pieziş. S-ar fi zis că nişte întrebări atît de precise asupra lucrurilor din Hoggar, nu-i erau tocmai pe plac.

— Cei din Kel-Tahat, dacă nu mă înşel, sînt aşezaţi în partea

de sud-vest a Atakorului*. Ce căutai atât de departe de drumurile voastre obișnuite, când ți-am salvat noi viața?

— Mă duceam, prin Tit, spre In-Salah, spuse el.

— Ce te duceai să faci la In-Salah?

El era gata să-mi răspundă. Deodată, însă, l-am văzut tresărind. Ochii îi rămăseseră ațintiți pe un punct fix al peșterei. Ne-am uitat și noi într-acolo. Și am văzut inscripția rupestră care, cu un ceas mai înainte, îl bucurase atîta pe Morhange.

— Cunoști asta? îl întrebă el cuprins brusc de curiozitate.

Targuiul nu scoase o vorbă, dar ochii îi licăriră ciudat.

— Cunoști asta? insistă Morhange. Și adăugă: Antinea?

— Antinea, repetă omul.

Apoi tăcu.

— Răspunde-i domnului căpitan, strigai eu, simțind că mă cuprinde o furie neobișnuită.

Targuiul mă privi. Credeam că o să vorbească. Dar ochii i se făcură deodată aspri și întunecați. Sub vălul lucios am simțit cum i se încordează trăsăturile.

Morhange și eu ne-am întors.

Pe pragul peșterei, gîfîind decepționat, stors de puteri după o oră de goană zadarnică, se ivise Bou-Djema.

CAPITOLUL VI

NEAJUNSURILE PRICINUITE DE LĂPTUCI

În clipa cînd Eg-Anteouen și Bou-Djema se aflară față în față, mi se păru că surprind la targui ca și la chaamba, o tresărire, imediat stăpînită și de unul și de celălalt. Aceasta n-a fost, repet, decît o impresie cu totul fugară. Dar a fost suficientă, totuși, pentru a mă hotărî să-l interoghez mai îndeaproape pe ghidul meu despre noul nostru tovarăș, de cum ne vom afla numai noi doi, singuri.

Cele petrecute de dimineață ne obosiseră îndeajuns. De aceea am hotărît să ne terminăm ziua acolo și chiar să ne petrecem

* Altă denumire, în limba *temahaq*, a Hoggarului. (Nota domnului Leroux).

noaptea în peșteră, așteptînd descreșterea totală a apelor.

La deșteptare, pe cînd reperam pe hartă itinerarul zilei, Morhange se apropie de mine. I-am observat aerul oarecum jenat.

— Peste trei zile vom fi la Shikh-Salah, i-am spus eu. Poate chiar poimîine seară, dacă ne merg bine cămilele.

— Poate că ne vom despărți mai înainte, rosti el.

— Cum asta?

— Da, mi-am modificat un pic itinerarul. Nu mai intenționez să merg direct la Timassao. Înainte de-a ajunge acolo, mi-ar place să cercetez nițel masivul Hoggar în interiorul său.

Am încruntat sprîncele:

— Ce înseamnă ideea asta nouă?

În același timp, privirea mi se îndreptă spre Eg-Anteouen pe care, și-n ajun și acum cîteva clipe, îl putusem vedea stînd de vorbă cu Morhange. El își repara liniștit o sanda, cu un fir uns, dăruit de Bou-Djema, și nu ridică deloc capul.

— Iată, explică Morhange din ce în ce mai stingherit. Eg-Anteouen mi-a semnalat prezența unor inscripții de același fel, în mai multe peșteri din Hoggarul apusean. Peșterile se află în apropierea drumului său spre casă. Eg-Anteouen trebuie să treacă prin Tit, iar de la Tit la Timiassao, prin Silet, nu sînt decît două sute de kilometri. E un drum aproape clasic*, pe jumătate mai scurt decît cel pe care l-aș avea de făcut de la Shikh-Salah la Timissao, dacă ne-am despărți. După cum vezi, și ăsta e, într-o mică măsură, un motiv care mă îndeamnă să...

— Într-o mică măsură? Într-o foarte mică, i-am răspuns eu. Dar ești absolut hotărît?

— Da, răspunse el.

— Cînd crezi că ai să mă părăsești?

— Aș avea interes să o fac chiar azi. Drumul prin care Eg-Anteouen se gîndește să pătrundă în Hoggar taie drumul nostru cam pe aici. În legatură cu asta, am chiar să-ți fac o mică rugămintă.

— Te rog.

— Aș vrea să-mi lași una din cele două cămile de povară, căci însoțitorul meu targui și-a pierdut-o pe a lui.

— Cămila care îți poartă bagajele e a dumatăle, la fel ca și cea pe care călărești, i-am răspuns eu rece.

Am stat cîtva timp fără să scoatem o vorbă. Morhange păstra o tăcere jenată. Eu, îmi studiam harta. Cam peste tot, dar mai

* Drumul și etapele de la Tit la Timissao au fost într-adevăr reperate, începînd din 1888, de căpitanul Bissuel, *Tuaregii din vest*, itinerarul 1 și 10. (Nota domnului Leroux).

ales spre sud, ținuturile neexplorate ale Hoggarului formau pe hartă, printre petele de culoare închisă ale munților presupuși, numeroase, prea numeroase pete albe.

În cele din urmă, am spus:

— Îmi dai cuvîntul că după ce vei vedea faimoasele peșteri te vei îndrepta spre Timissao prin Tit și Silet?

El mă privi fără să înțeleagă.

— De ce îmi pui o asemenea întrebare?

— Pentru că, dacă îmi dai cuvîntul, și, firește, dacă nu cumva prezența mea îți este neplăcută, te voi însoți. Pentru mine, două sute de kilometri nu mai contează. Voi ajunge la Shikh-Salah prin sud, în loc să ajung prin vest, și-atîta tot.

Morhange mă privi emoționat.

— De ce faci asta? murmură el.

— Dragă prietene – era pentru prima oară cînd îi spuneam așa lui Morhange – dragă prietene, am un simț care capătă o neobișnuită ascuțime în pustiu, simțul primejdiei. Ți-am dat o mică dovadă în privința aceasta ieri dimineață, în momentul furtunii. Cu toată știința dumitale rupestră, mi se pare că nu ai o idee prea limpede despre ce este Hoggarul, nici despre întîlnirile pe care le poți avea acolo. Acestea spuse, prefer să nu te las să întîmpini singur anumite riscuri.

— Am o călăuză, spuse Morhange cu minunata lui naivitate.

Stînd tot ghemuit pe vine, Eg-Anteouen continua să-și repare sandaua.

M-am îndreptat spre el.

— Ai auzit ce i-am spus domnului căpitan?

— Da, răspunse targuiul calm.

— Îl însoțesc. Te vom părăsi la Tit, și vei face așa fel încît să putem ajunge acolo fără necazuri. Unde se află locul la care i-ai propus domnului căpitan să-l conduci?

— Nu eu i l-am propus, ci el mi l-a cerut, observă rece targuiul. Peșterile cu inscripții se află la trei zile de marș, spre sud, în munți. La început, drumul e destul de anevoios. Dar după aceea coboară și ajungi ușor la Timissao. Pe-acolo sînt fîntîni bune, în care tuaregii taïtoq, prietenii ai francezilor, vor adăpa cămilele.

— Și cunoști bine drumul?

El ridică din umeri. Prin ochi îi trecu o licărire de dispreț.

— L-am făcut de douăzeci de ori.

— Bine. Atunci, la drum.

Am mers, timp de două ore. N-am schimbat un cuvînt cu Morhange. Intuiam clar nebunia pe care o săvîrșisem aven-

turîndu-ne cu atîta ușurință în ținutul cel mai puțin cunoscut, cel mai primejdios din Sahara. Toate loviturile care, de douăzeci de ani încearcă să mineze înaintarea franceză, au venit din acest temut Hoggar. Dar ce puteam face? Îmi dădusem de bună voie adeziunea la această aventură nebunească. Cu neputință de dat înapoi. La ce mi-ar fi folosit să-mi pătez gestul printr-o continuă aparență de proastă dispoziție? Și apoi, trebuie să mărturisesc, întorsătura pe care începea să o ia călătoria noastră nu-mi plăcea deloc. De cînd pornisem, aveam senzația că ne îndreptăm spre ceva nemaipomenit, spre o aventură monstruoasă. Doar nu degeaba ești, luni și ani întregi, oaspetele deșertului! Mai devreme sau mai tîrziu el își impune voința, anihilînd pe ofițerul destoinic, pe funcționarul sfios, dîndu-i peste cap simțul răspunderii. Ce se află oare după stîncile acestea misterioase, dincolo de pustietățile acestea lipsite de culoare, care i-au ținut în șah pe cei mai vestiți dezlegători de mistere?... Acolo, te duci, și te duci...

— Ești măcar sigur că inscripția aceasta prezintă un interes care să justifice încercarea noastră? îl întrebai eu pe Morhange.

Tovarășul meu tresări mulțumit. Am înțeles că-l frămînta, încă de la plecare, teama că l-aș putea însoți fără plăcere. Din moment ce-i ofeream prilejul de-a mă convinge, scrupulele îi dispăreau și biruința i se părea sigură.

— Niciodată, răspunse el cu un glas pe care și-l voia stăpînit, dar prin care străbătea entuziasmul, niciodată n-a fost descoperită o inscripție greacă la o latitudine atît de sudică. Punctele extreme la care ele au fost menționate aparțin sudului Algeriei și Cyrenaicei. Dar în Hoggar! Dă-ți seama. E adevărat că aceasta e tradusă în caractere tifinar, dar o asemenea particularitate nu scade interesul lucrului: ea îl sporește.

— După părerea dumată, care e sensul cuvîntului acestuia?

— Antinea nu poate fi decît un nume propriu, spuse Morhange. Cui îi este el dat? Mărturisesc că nu știu. Și dacă, în momentul de față mă îndrept spre sud, ducîndu-te cu mine, e fiindcă trag nădejde să capăt cîteva informații în plus. Etimologia lui? Nu are una, ci treizeci posibile. Gîndește-te că alfabetul tifinar e departe de a se potrivi cu alfabetul grec, ceea ce multiplică ipotezele. Vrei să-ți înfățișez cîteva?

— Chiar eram să te rog.

— Ei bine, avem mai întîi *avri* și *vaôç*, *femeia așezată în fața navei*, explicație care ar fi plăcut mult lui Gaffarel și veneratului meu maestru Berlioux. Cuvîntul s-ar potrivi destul de bine pentru chipurile sculptate în partea dinainte a navelor. E

un cuvînt tehnic, pe care nu mi l-aş aminti în clipa de faţă, chiar dacă mi s-ar da cincizeci de lovituri de baston*.

Avem apoi *avtina* care trebuie legată de *avti* şi *vaðç*, *cea care stă în faţa vaðç* -ului a *vaðç* -ului templului, *cea care stă în faţa sanctuarului*, preoteasă, deci. Interpretare care i-ar încînta din toate privinţele pe Girard şi Renan.

E apoi *avtivlea* de la *avti* şi *veoç*, *nou*, ceea ce ar putea însemna două lucruri: sau *cea care e contrariul tinerei*, adică bătrînă, sau *cea care e duşmana noutăţii*, sau *duşmana tinereţii*.

Mai apoi încă un sens al lui *avti*, *în schimb*, care se iveşte tocmai ca să complice posibilităţile de mai sus; mai există de asemenea patru sensuri ale verbului *evw* care înseamnă rînd pe rînd *a merge*, *a curge*, *a toarce* sau *a jese*, *a îngrămădi unul peste altul*. Şi mai sînt şi altele... Ține seama că n-am la îndemînă, pe cocoşa altminteri confortabilă a cămillei, nici marele dicţionar al lui d'Estienne, nici lexicoanele lui Passow, Pape sau Liddel-Scoot. Asta, dragă prietene, numai pentru a-ţi dovedi în ce măsură epigrafia e o ştiinţă relativă şi subordonată totdeauna descoperirii unui text nou, în contrazicere cu datele anterioare şi care mai e şi la cheremul dispoziţiei epigrafiştilor şi al concepţiei lor personale despre univers**.

— Cam așa cred și eu, am spus. Dar dă-mi voie să mă mir că avînd o părere atît de sceptică asupra scopurilor pe care le urmăreşti, nu eziţi să înfrunţi nişte riscuri care pot fi destul de mari.

Morhange zîmbi ușor.

— Eu nu interpretez, dragul meu, ci doar culeg. Din ce-am să-i aduc, Dom Grange are destulă știință ca să tragă concluzii care ar scăpa slăbelor mele cunoștințe. Am vrut să mă distrez un pic. Iartă-mă.

În clipa aceea, chinga uneia dintre cămilele de povară, fără îndoială insuficient strînsă, se răsuci. O parte din povară se clătină și căzu la pămînt.

Eg-Anteouen și sărise jos ca să-l ajute pe Bou-Djema să repare stricăciunea.

Cînd terminarăm, mi-am împins cămila lingă a lui Bou-Djema.

— La popasul următor va trebui să strîngi mai bine chingile.

* E bine poate să amintim aici că *Chipurile de la proră* e tocmai titlul unei remarcabile culegeri poetice de doamna Delarue-Mardrus. (Nota domnului Leroux).

** Căpitanul Morhange pare să fi uitat în enumerarea aceasta, pe alocuri fantezistă, etimologia *avvea* formă dialectică doriană, a lui *avθivpa* de la *avθoç* *floare*, și care înseamnă *care e floare*. (Nota domnului Leroux).

Cămilele vor avea de mers pe munte.

Călăuza mă privi cu mirare. Pînă atunci socotisem inutil să-l țin la curent cu noile noastre planuri, dar îmi închipuiam că Eg-Anteouen l-o fi informat.

— Domnule locotenent, drumul cîmpiei albe, pînă la Shikh-Salah nu e muntos, spuse chaambaul.

— Nu vom merge pe drumul cîmpiei albe. Vom coborî, spre sud, prin Hoggar.

— Prin Hoggar, șopti el, dar...

— Dar ce?

— Nu cunosc drumul.

— Ne va conduce Eg-Anteouen.

— Eg-Anteouen!

L-am privit pe Bou-Djema care scosese exclamația aceasta înăbușită. Ochii lui se îndreptară cu uimire și groază spre targui.

Cămila lui Eg-Anteouen mergea la vreo zece metri în fața noastră, lîngă a lui Morhange. Cei doi bărbați discutau. Am înțeles că Morhange vorbea pesemne cu Eg-Anteouen despre faimoasele inscripții. Dar nu ne aflam atît de departe încît ei să nu ne poată auzi cuvintele.

Din nou mi-am privit călăuza. Și am văzut că pălise.

— Ce s-a întîmplat, Bou-Djema, ce s-a întîmplat? îl întrebai eu încet.

— Nu aici, domnule locotenent, nu aici, șopti el.

Îi clănțăneau dinții. Și adăugă, abia auzit:

— Nu aici. Seara la popas, cînd el se va întoarce spre răsărit ca să-și facă rugăciunea, la apusul soarelui. Atunci, cheamă-mă lîngă tine. Am să-ți spun... Dar nu aici. El vorbește, dar ascultă. Du-te, du-te lîngă căpitan.

— Asta-i bună! șoptii eu apăsînd cu călcîiul gîtul cămilei ca să-l ajung din urmă pe Morhange.

Să fi fost orele cinci seara, cînd Eg-Anteouen, care călătorea în frunte, se opri.

— Aici e, spuse el descălecînd.

Locul era sinistru și frumos. La stînga noastră, un zid fantastic, de granit, își decupa creasta cenușie pe cerul roșu. Zidul acesta era tăiat, de sus în jos, de un culoar întortocheat, înalt poate de o mie de picioare și de o lărgime uneori abia suficientă ca să poată îngădui trecerea a trei cămile una lîngă alta.

— Aici e, repetă targuiul.

Spre vest, drept în fața noastră, în lumina amurgului, poteca pe care urma s-o părăsim își desfășura palida ei panglică. Cîmpia

albă, drumul spre Shikh-Salah, popasurile sigure, fântinile cunoscute... Iar de cealaltă parte, zidul acesta negru pe cerul mov, culoarul acesta întunecat.

L-am privit pe Morhange.

— Să ne oprim, spuse el simplu. Eg-Anteouen ne sfătuiește să ne refacem în întregime provizia de apă.

De comun acord, am hotărît să ne petrecem noaptea acolo înainte de a porni pe munte.

Pe aproape se afla un izvor, într-o pîlnie întunecoasă în care cădea o cascadă mică și frumoasă; cîțiva arbuști, cîteva plante...

Cămilele, priponite, și începuseră să pască.

Bou-Djema așeză pe-un bolovan mare și plat tacîmurile noastre de campanie, păhăruțe de metal, farfurii de cositor. O cutie de conserve deschisă prin grija lui, fu pusă lîngă o farfurie cu lăptuci culese de el pe malurile umede ale izvorului. După gesturile sacadate cu care așeza pe bolovan lucrurile acestea, îl vedeam cît e de tulburat.

La un moment dat, cînd se aplecă spre mine să-mi întindă o farfurie, el îmi arătă cu un gest lugubru tunel întunecos în care aveam să ne afundăm.

— *Blad-el-Khouf!* șopti el.

— Ce spune? întrebă Morhange care îi surprinsese gestul.

— *Blad-el-Khouf. Iată finutul spaimii. Așa numesc arabii Hoggarul.*

Bou-Djema se așezase iar deoparte, lăsîndu-ne să cinăm. Ghemuit pe vine, el începu să mănînce cîteva frunze de lăptuci, pe care și le păstrase pentru sine.

Eg-Anteouen stătea nemișcat.

Deodată targuiul se ridică. La apus, soarele nu mai era decît un tăciune roșu. Îl văzurăm pe Eg-Anteouen apropiindu-se de fîntină, așternîndu-și pe jos burnuzul albastru și ingenunchind.

— Nu-i credeam pe tuaregi atît de respectuoși față de datina musulmană, spuse Morhange.

Dar, în clipa aceea, aveam de făcut ceva mai bun decît să mă mir.

— Bou-Djema, strigai eu.

În același timp îl priveam pe Eg-Anteouen. Cufundat în rugăciune, cu fața întoarsă spre apus, el nu-mi dădea, vădit, nici o atenție. Tocmai se pregătea să se plece cu fruntea la pămînt, cînd, cu glas ceva mai tare, am strigat din nou:

— Bou-Djema, vino cu mine la cămila mea. Am ceva de căutat în coburi.

Încet, cumpătat, mereu în genunchi, Eg-Anteouen își murmură rugăciunea.

Cît despre Bou-Djema, acesta nu se clintise din loc.

Numai un geamăt surd îmi răspunse.

Morhange și cu mine am sărit imediat în picioare și am dat fuga la ghid. Eg-Anteouen ajunse acolo odată cu noi.

Cu ochii închiși, cu mâinile reci, chaambaul horcăia în brațele lui Morhange. Eu îi luasem o mînă, Eg-Anteouen i-o ținea pe cealaltă. Fiecare cu mijloacele lui, ne căzneau să ghicim, să înțelegem...

Deodată, Eg-Anteouen tresări. Zărise biata gamelă deformată pe care arabul o ținuse, cu un minut mai înainte, între genunchi și care acum zăcea răsturnată la pămînt.

El o luă, o depărtă, cercetînd repede una după alta cele cîteva foi de lăptucă rămase încă acolo, și scoase o exclamație răgușită.

— Așa! făcu Morhange încetișor. Acum e rîndul ăstuia. Oare o să-și piardă și el mințile?

Mi-am ațintit privirea pe Eg-Anteouen și l-am văzut cum, fără să scoată o vorbă, se repezi spre bolovanul pe care se afla cina noastră; o secundă mai tîrziu el se afla din nou lîngă noi, ținînd în mînă farfuria cu lăptuci de care nu ne atinseserăm încă.

Apoi luă din gamela lui Bou-Djema o frunză verde, cărnoasă, lată și albicioasă și o puse lîngă o altă frunză, luată din farfuria noastră.

— *Afahléhlé!* spuse el simplu.

M-a trecut un fior, ca și pe Morhange. Așadar era *afahléhlé*, *falesiez*-ul arabilor saharieni, teribila plantă care lovise mortal, mai repede și mai sigur decît armele tuaregilor, o parte din misiunea lui Flatters.

Eg-Anteouen era acum în picioare. Înalta lui siluetă se profila neagră pe cerul devenit dintr-o dată de-un liliachiu foarte pal. El ne privea.

Și cum noi ne dădeam toată silința să facem ceva pentru nefericitul nostru ghid, targuiul repetă, clătînd din cap:

— *Afahléhlé!*

Bou-Djema muri pe la mijlocul nopții, fără să-și mai fi revenit în fire.

CAPITOLUL VII

ȚINUTUL SPAIMEI

— E curios să constați cum expediția noastră, atît de liniștită de la Ouargla încoace, tinde acum să devină agitată, spuse Morhange.

Fraza aceasta el o rosti pe cînd se ridica, după ce îngenunchease o clipă lîngă groapa anevoios săpată în care depuseserăm trupul călăuzei, și după ce se rugase acolo.

Eu nu cred în Dumnezeu. Dar dacă poate ceva să influențeze vreodată asupra unei forțe, fie a răului, fie a binelui, fie a luminii, fie a întunericului, *ceva*—ul acela nu poate fi decît rugăciunea șoptită de—un astfel de om.

Timp de două zile am călătorit printr—un gigantic haos de știnci negre, într—un peisaj devenit lunar din cauza prăpădului. În preajmă, numai zgomotele pietrelor rostogolindu—se sub copitele cămilelor și căzînd în fundul hăurilor, ca niște bubuituri.

Ciudat marș, într—adevăr. În primele ore încercasem să schițez harta drumului pe care îl urmam, servindu—mă de planșeta cu busolă. Dar schița mi s—a încurcat repede: fără doar și poate o greșeală în măsurarea pasului cămilelor. Atunci, mi—am pus planșeta la loc, într—unul din coburi. Renunțasem la control, Eg—Anteouen era acum stăpînul nostru. Nu ne rămînea decît să avem încredere în el.

Eg—Anteouen mergea în frunte. Morhange îl urma. Eu încheiam marșul. În fiecare clipă mi se ofereau privirilor cele mai curioase specimene de roci eruptive. Zadarnic însă. Asemenea lucruri nu mă mai interesau. O altă curiozitate mă stăpînea. Nebunia lui Morhange mă cuprinsese și pe mine. Dacă tovarășul meu mi—ar fi spus: „Ce facem e nesăbuit; să mergem înapoi, spre drumurile trasate, să ne întoarcem“, din clipa aceea i—aș fi răspuns: „Dumneata ești liber. Eu continui.“

Spre seara zilei a doua, ne—am pomenit la poalele unui munte negru, ale cărui contraforturi zimțate se profilau la două mii

de metri deasupra capetelor noastre. Era un uriaș bastion întunecos, cu creste de turn feudal, care se desena cu o claritate de necrezut pe cerul portocaliu.

Acolo se afla o fîntînă și cîțiva arbori, primii pe care îi întîlneam de cînd ne înfundasem în Hoggar.

Un grup de bărbați o înconjurau. Cămilele lor, priponite, căutau o hrană nesigură.

La vederea noastră, oamenii se strînseseră laolaltă îngrijați, cu gînd să se apere.

Întorcîndu-se spre noi, Eg-Anteouen spuse:

— Tuaregi eggalı.

Și se îndreptă spre ei.

Frumoși oameni, acești eggalı. Cei mai înalți tuaregi pe care îi întîlنیsem vreodată. Cu o grabă neașteptată, ei se depărtaseră de fîntînă, lăsîndu-ne pe noi s-o folosim. Eg-Anteouen le adresă cîteva cuvinte. Ei ne priveau, pe Morhange și pe mine, cu o curiozitate care semăna a teamă și, în orice caz, cu respect.

Mirat de o asemenea discreție, am văzut refuzîndu-mi-se de către căpetenia lor darurile mărunte pe care le scosesem din coburii șeii. Căpetenia părea că se teme pînă și de privirea mea.

După plecarea lor, i-am arătat lui Eg-Anteouen cît mă mirase rezerva aceasta, cu care relațiile mele anterioare cu populațiile sahariene nu mă obișnuiseră deloc.

— Ei ți-au vorbit cu respect, ba chiar cu teamă, îi spusei eu. Și totuși, tribul eggalı e nobil, iar tribul kel-tahat, din care mi-ai spus că faci parte, e un trib șerb.

Un zîmbet luminează ochii întunecați ai lui Eg-Anteouen.

— Așa e, spuse el.

— Atunci?

— Le-am spus că merg cu tine și cu căpitanul spre *Muntele Duhurilor*.

Cu un gest, Eg-Anteouen arată muntele negru.

— Și s-au temut. Toți tuaregii din Hoggar se tem de *Muntele Duhurilor*. N-ai văzut? De cum i-am rostit numele, ei au șters-o.

— Spre Muntele Duhurilor ne conduci? întrebă Morhange.

— Da, răspunse targuiul. Acolo sînt inscripțiile despre care ți-am vorbit.

— Amănuntul acesta nu mi l-ai spus.

— La ce bun? Tuaregii se tem de *ilhinen*; duhurile cu coarne în frunte, care au coadă și sînt acoperite numai cu păr. Ele ucid turmele și-i fac pe oameni să cadă fără simțire. Dar știu că *rumii* nu se tem de ele, ba chiar rîd de temerile tuaregilor în privința aceasta.

— Și tu, i-am spus, tu ești targui, și nu te temi de *ilhinen*?

Eg-Anteouen îmi arată o punguță de piele roșie, prinsă cu un șir de mătănii albe, la pieptul lui.

— Eu îmi am amuleta binecuvîntată de însuși prea cinstitul Sidi-Moussa, răspunse el grav. Și-apoi, sînt cu voi. Voi mi-ați salvat viața. Voi ați vrut să vedeți inscripțiile. Facă-se voia lui Allah.

Vorbind astfel, Eg-Anteouen se ghemui pe vine, își scoase lungă lui pipă de trestie cu căpăcel de aramă și, grav, începu să fumeze.

— Toate acestea încep să devină tare ciudate, șopti Morhange, care tocmai se apropiase de mine.

— Nu trebuie exagerat nimic, i-am răspuns eu. Îți amintești la fel de bine ca și mine pasajul în care Barth își povestește călătoria la *Idinen*, care e Muntele Duhurilor pentru tuaregii azdjer. Locul avea o faimă atît de rea încît nici un tuareg n-a primit să-l însoțească. Și totuși, el s-a reîntors de-acolo.

— S-a reîntors, nici vorbă, răspunse camaradul meu, dar a început prin a se rătăci. Fără apă, fără hrană, era atît de amenințat să piară de foame și de sete, încît a trebuit să-și deschidă o vînă ca să bea sînge. Perspectiva aceasta nu prea e atrăgătoare.

Am ridicat din umeri: la urma urmei, nu din vina mea ajunseseam aici.

Morhange îmi înțelese gestul și se crezu dator să se scuze.

— Aș fi, altminteri, foarte curios, continuă el cu o veselie forțată, să intru în relații cu duhurile acestea și să verific informațiile lui Pomponius Mela, care le-a cunoscut și le plasează chiar în munții tuaregilor. El le numește egipani, blemiyeni, gamfazanți, satiri... „Gamfazanții, spune Pomponius Mela, sînt goi; blemiyenii n-au cap, iar fața li se află la piept; satirii n-au nimic omenesc în afară de figură. Egipanii sînt făcuți așa cum se spune de obicei.” Satiri, egipani... Zău, nu-i ciudat să auzi numele acestea grecești date duhurilor barbare de pe aici? Crede-mă, ne aflăm pe o pistă interesantă; sînt sigur că Antinea ne va da cheia unor descoperiri foarte originale.

— Ssst, i-am spus eu, cu degetul pe buze. Ascultă.

Niște zgomote ciudate, în amurgul care cobora grăbit, începuseră să se audă în jurul nostru. Un fel de trosnete, urmate de vaiete prelungi și sfîșietoare, care se repercutau la infinit, prin văgăunile din preajmă. Întregul munte părea că se pornise deodată să geamă.

L-am privit pe Eg-Anteouen. Targuiul continua să fumeze fără să se clinească.

— Ilhinenele se trezesc, rosti el simplu.

Morhange asculta, fără să-mi spună un cuvînt. Ca și mine, el înțelegea, fără doar și poate: stîncile încinse de soare, trosnetul pietrei, o întreagă serie de fenomene fizice, amintirea statuii cîntătoare a lui Memnon... Dar concertul acesta neprevăzut ne influență, totuși, într-un fel neplăcut, nervii supraexcitați.

Ultima frază a bietului Bou-Djema îmi reveni în minte.

— Ținutul spaimei, șoptii eu.

Iar Morhange repetă și el:

— Ținutul spaimei!

Ciudatul concert încetă de îndată ce se iviră pe cer primele stele. Cu infinită emoție, le-am văzut aprinzîndu-se una după alta, minusculele flăcări de azur palid. În momentul acela tragic, ele ne uneau, pe noi cei izolați, osîndiți, pierduți, de frații noștri de la latitudini superioare, de cei care, la ora aceasta, în orașele în care țîșnește deodată lumina albă a globurilor electrice, se năpustesc într-o frenezie delirantă spre plăcerile lor înguste.

*Set-Ahadh esa hetîsenet
Mâteredjrê d-Erredjeâot,
Mâteseksek d-Essekâot.
Mâtelehlahr d-Ellerhâot,
Ettâs djenen, barâd tit-enuit abâtet.*

Lentă și guturală, vocea lui Eg-Anteouen începuse să se înalțe. Ea răsuna cu măreție gravă și tristă în tăcerea acum totală.

Am atins brațul targuiului. Cu un semn din cap, el îmi arătă pe cer o constelație pîlpîitoare.

— Pleiadele, i-am șoptit eu lui Morhange, arătîndu-i cele șapte stele palide, pe cînd Eg-Anteouen, cu același glas monoton, își repeta lugubrul cîntec:

*Fiicele nopții sînt șapte:
Mâteredjrê și Erredjeâot,
Mâteseksek și Essekâot,
Mâtelehlahr și Ellerhâot,
A șaptea e un băiat și lui un ochi i-a zburat.*

Am simțit pe neașteptae că mi se face rău. Și l-am prins de braț pe targui tocmai cînd, pentru a treia oară, se pregătea să-și îngine cîntecul.

— Cînd o să ajungem la peștera cu inscripții? l-am întrebat eu brutal.

El mă privi și-mi răspunse cu liniștea lui obișnuită:

— Am și ajuns.

— Am și ajuns? Atunci ce mai aștepti să ne-o arăți?

— Aștept să-mi cereți asta, răspunse el, nu fără obraznicie. Morhange sărise în picioare.

— Peștera, peștera e aici?

— E aici, repetă fără grabă Eg-Anteouen, ridicându-se.

— Du-ne la peșteră.

— Morhange, spusei eu neliniștit deodată, se lasă noaptea. N-o să vedem nimic. Și poate că e încă departe!

— Sînt abia cinci sute de pași pînă acolo, răspunse Eg-Anteouen. Peștera e plină de ierburi uscate. Le dăm foc și căpitanul o să vadă ca în plină zi.

— Să mergem, repetă Morhange.

— Și cămilele? mai încercai eu.

— Sînt priponite, spuse Eg-Anteouen, și n-o să lipsim mult.

El și pornise la drum, spre muntele negru. Morhange, înspăimîntător de nervos, îl urmă; i-am urmat și eu, simțindu-mă, din clipa aceea, foarte rău. Tîmplele îmi zvicneau: „Nu mi-e teamă, îmi repetam eu; jur că nu-i vorba de teamă.“

Na, într-adevăr, ceea ce simțeam eu nu era teamă. Și totuși, ce amețală ciudată! Parcă mi se iăsase o ceață pe ochi. Urechile îmi vîjîiau. Am auzit, din nou, vocea lui Eg-Anteouen, dar multiplicată, imensă, și totuși înăbușită, înăbușită:

Fiicele nopții sînt șapte

Și mi se părea că vocile muntelui, formîndu-i ecou, repetau la nesfîrșit sinistrul vers final:

A șaptea e un băiat și lui un ochi i-a zburat.

— Aici e, spuse targuiul.

O gură neagră se deschidea în peretele de stîncă. Aplecîndu-se, Eg-Anteouen pătrunse înăuntru. L-am urmat. Beznele puseră stăpînire pe noi.

O vîlvătaie gaibenă. Eg-Anteouen scăpărase amnarul și dăduse foc unui braț de iarbă, lîngă prag. Mai întîi n-am putut vedea nimic. Ne orbea fumul.

Eg-Anteouen rămăsese lîngă gura peșterei. Se așezase la pămînt și, mai calm ca oricînd, începuse să tragă din pipă lungi înghițituri cenușii.

O lumină scăpărătoare țîșnea acum din ierburile aprinse. L-am

zărit pe Morhange. Mi s-a părut neobișnuit de palid. Rezemat cu amîndouă mîinile de perete, el lucra la descifrarea unei încîlceli de semne pe care abia le întrezăream.

Mi s-a părut totuși că mîinile îi tremurau.

„La naiba, i-o fi și lui la fel de frică ca și mie“, îmi spuneam eu simțind că îmi e din ce în ce mai greu să leg două idei.

Mi s-a părut că-l aud strigînd furios spre Eg-Anteouen:

— Dă-te la o parte. Lasă aerul să intre. Ce fum!

Și descifra, descifra mereu.

Deodată, l-am auzit din nou, dar slab. Mi s-a părut că sunetele, pînă și ele, se aflau învăluite în fum.

— Antinea... În sfîrșit... Antinea... Dar nu săpat în piatră... semne făcute cu ocră... nici de zece ani... poate că nici de cinci ani. Ah!

Își prinsese tîmplele în palme. Apoi strigă cît putu de tare:

— E o înșelătorie. O mistificare tragică!

Am încercat să rîd, glumeț:

— Hai, hai, nu te supăra.

Morhange mă apucase de braț și mă scutura. L-am văzut ochii măriți de spaimă și de uimire.

— Ești nebun? îmi urlă el în obraz.

— Nu zbiera așa, i-am răspuns eu continuînd să rîd.

El mă mai privi o dată, apoi se așeză, copleșit, pe-un bolovan, în fața mea. La gura peșterei, Eg-Anteouen fuma întruna, cu aceeași nepăsare. În întuneric i se vedea lucind căpăcelul roșu al pipei.

— Nebun! Nebun! repeta Morhange, al cărui glas părea că se încîlcește.

Deodată, el se aplecă spre focul care își arunca ultimele văpăi, mai înalte și mai limpezi, și luă cîteva fire de iarbă încă neaprinse. L-am văzut privindu-le cu atenție, apoi aruncîndu-le în foc și rîzînd strident.

— Ha! Ha! Asta e bună!

Clătinîndu-se, el se apropie de Eg-Anteouen și-i arată focul.

— Cînepă, ai? *Hașîș, hașîș*. Ha! Ha! Asta-i bună!

— E bună, repetai eu, izbucnind în rîs.

Eg-Anteouen aprobă cu un rîs discret. Focul, aproape stins, îi lumina fața voalată și lucea în cumplitii lui ochi întunecați.

Se scurse o secundă, apoi, deodată, Morhange îl apucă de braț pe targui.

— Vreau să fumez și eu, spuse el. Dă-mi o pipă.

Fără să se tulbure cît de cît, fantoma îi întinse camaradului

meu ceea ce i se ceruse.

— Ha! ha! O pipă europeană...

— O pipă europeană, repetai eu, din ce în ce mai vesel.

— Cu o inițială, M... Ca și cum ar fi făcută special... M, căpitan Morhange.

— Căpitan Masson, răspunse calm Eg-Anteouen.

— Căpitan Masson, repetai eu împreună cu Morhange.

Și ne-am pornit iar pe ris.

— Ha! ha! ha! Căpitanul Masson... Colonelul Flatters... Puțurile Garama. L-au ucis ca să-i ia pipa, pipa asta. Cegheir-ben-Cheikh l-a ucis pe căpitanul Masson.

— Într-adevăr, Cegheir-ben-Cheikh, răspunse targuiul cu neclintita lui nepăsare.

— Căpitanul Masson părăsise convoiul împreună cu colonelul Flatters, ca să se ducă să recunoască puțul, spuse Morhange, prăpădindu-se de ris.

— Și-atunci tuaregii s-au năpustit asupra lui, adăugai eu rizînd și mai tare.

— Un targui hoggar a prins de dîrlogi calul căpitanului Masson, spuse Morhange.

— Cegheir-ben-Cheikh ținea de dîrlogi calul colonelului Flatters, spuse Eg-Anteouen.

— Colonelul pune piciorul în scară și primește în același timp o lovitură de sabie de la Cegheir-ben-Cheikh, adaug eu.

— Căpitanul Masson scoate revolverul și trage spre Cegheir-ben-Cheikh, căruia îi retează trei degete de la mîna stîngă, spune Morhange.

— Dar, încheie Eg-Anteouen, Cegheir-ben-Cheikh, cu o lovitură de sabie, îi spintecă țeasta căpitanului Masson...

Cînd rostește cuvintele acestea, rîde tăcut, cu un aer de satisfacție. Flacăra aproape stinsă îl luminează. Îi vedem hornul pipei, negru și lucios. Îl ține în mîna stîngă. Un deget, numai două degete la mîna aceasta. Ia te uită! Un amănunt care îmi scăpase.

Pesemne că l-a observat și Morhange, căci încheie cu un ris strident:

— Așadar, după ce i-ai spintecat țeasta, l-ai jefuit și i-ai luat pipa. Bravo, Cegheir-ben-Cheikh.

Cegheir-ben-Cheikh nu răspunde. Dar i se simte mulțumirea lăuntrică. Fumează mereu. Abia dacă îi mai disting trăsăturile. Văpaia focului pălește, apoi moare. De cînd sînt, n-am ris ca în seara asta. Și nici Morhange, sînt sigur. Poate că o să-și uite de mănăstire. Și totul, fiindcă Cegheir-ben-Cheikh i-a furat

pipa căpitanului Masson... Să mai crezi în vocațiile religioase!

Din nou cîntecul blestemat. *A șaptea e un băiat și lui un ochi i-a zburat.* Ce cuvinte idioate! Ia te uită! Într-adevăr, e nostim: acum sîntem patru în beciul ăsta. Patru, ba ce spun, cinci, șase, șapte, opt... Nu vă jenați, dragii mei. Iată că nu mai sînt... Am să știu în sfîrșit cum sînt făcute duhurile de pe aici, gamfazanții, blemyenii... Morhange zice că blemyenii au fața în mijlocul pieptului. Cel care mă ia acum în brațe, cu siguranță că nu e un blemyen. Iată că mă duce afară. Și Morhange... Nu vreau să fie uitat Morhange...

Nu l-au uitat: îl zăresc pe o cămilă care merge în fața celei pe care sînt legat eu. Au făcut bine că m-au legat, altfel m-aș prăvăli, sînt sigur. Duhurile astea nu sînt rele. Dar ce lung e drumul! Tare aș vrea să mă întind. Să adorm! Fără doar și poate că am mers adineaori de-a lungul unui coridor imens, apoi am ieșit la aer liber. Acum, iată-ne din nou într-un coridor nesfîrșit, în care te sufoci. Iată din nou stelele... O să mai țină oare mult călătoria asta ridicolă?...

Niște lumini... Poate sînt stele. Nu, sînt lumini, nu greșesc. E o scară, pe cuvîntul meu, tăiată în stîncă, dacă vreți, dar o scară. Cum de pot cămilele... Dar nu mă mai duce o cămilă, ci un om. Un om îmbrăcat în alb, nu un gamfazan și nici un blemyen. Probabil că Morhange face o mutră, cu inducțiile lui istorice, toate false, repet, toate false. Bravul Morhange. De nu l-ar lăsa gamfazanțul lui să cadă pe scara asta care nu se mai isprăvește. Pe tavan lucește ceva. Da, e o lampă, o lampă de aramă, ca în Tunis, la Barbouchy. Bun! Iată că iar nu se mai vede nimic. Dar puțin îmi pasă. Sînt lungit. Acum, aîn să pot dormi. Ce zi stupidă!... Ah, domnilor, vă asigur că n-are nici un rost să mă legați. N-am deloc chef să cobor pe bulevarde.

Încă o dată întuneric. Niște pași se depărtează. Tăcere.

Numai pentru un moment. Lîngă noi se vorbește. Ce spun?... Nu, nu e cu puțință! Zgomotul acesta metalic, glasul acesta! Știți ce strigă vocea asta, știți ce strigă, și încă cu tonul unui om de meserie? Ei bine, vocea strigă:

• — Faceți jocurile, domnilor, faceți jocurile. O mie de ludovici în bancă. Faceți jocurile, domnilor.

La urma urmei, sînt sau nu în Hoggar, lua-m-ar dracul?

CAPITOLUL VIII

DEȘTEPTAREA LA HOGGAR

Era ziua în amiaza mare când am deschis ochii. Imediat m-am gândit la Morhange. Nu l-am văzut, dar l-am auzit, foarte aproape de mine, scoțind niște mici strigăte de uimire.

L-am chemat. El a venit îndată.

— Așadar, nu te-au legat? l-am întrebat eu.

— Iartă-mă, dar m-au legat. M-au legat, însă prost, și am reușit să mă dezleg.

— Ai fi putu să mă dezlegi și pe mine, observai eu supărat.

— La ce bun? Te-aș fi trezit. Și eram sigur că primul cuvânt pe care îl vei roști la deșteptare va fi numele meu. Iată! S-a făcut.

M-am clătinat când m-am ridicat în picioare.

Morhange zîmbi.

— De ne-am fi petrecut toată noaptea fumînd și bînd, și tot n-am fi ajuns într-o stare mai jalnică! făcu el. Oricum, Eg-Anteuoen, cu hașîșul lui, e un mare ticălos.

— Cegheîr-ben-Cheîkh, rectificai eu.

Apoi mi-am dus mîna la frunte.

— Unde ne aflăm?

— Dragul meu, răspunse Morhange, de când m-am trezit din coșmarul ăsta extraordinar care duce de la peștera plină de fum la scara cu lampadare din O mie și una de nopți, dau din surpriză în surpriză, din uimire în uimire. Ia privește în jurul tău.

M-am frecat la ochi, am privit și l-am prins de mînă pe tovarășul meu.

— Morhange, l-am rugat eu, spune-mi că visăm și acum.

Ne aflam într-o sală rotundă, cu diametrul de vreo cincizeci de picioare și aproape tot pe-atît de înaltă, luminată printr-un imens ochi de geam deschis spre un cer de-un albastru intens.

Cîteva rîndunici zburau de colo colo, ciripind vesele și grăbite.

Podeaua, pereții curbați spre înăuntru, tavanul, erau dintr-un fel de marmură cu vine ca profirul, placate cu un metal ciudat, mai pal decît aurul, mai închis decît argintul, acoperit în clipa aceea de aburul aerului matinal care intra din belșug prin ochiul de geam despre care am vorbit.

M-am dus, clătinîndu-mă, spre ochiul de geam, atras de răcoarea brizei, de lumina care împrăștie visele, și m-am rezemat de balustradă.

Acolo nu mi-am putut reține un strigăt de admirație.

Mă aflu pe un fel de balcon întins peste vid, tăiat în însuși peretele muntelui. Deasupra mea, cerul; dedesubt, încins din toate părțile de piscurile care îi formau un brîu continuu și de netrecut, un adevărat paradis terestru se ivise în fața ochilor mei, la vreo cincizeci de metri mai jos. Acolo se întindea o grădină. Palmierii își legăneau molatic foile mari. La picioarele lor, tot amestecul de pomișori pe care ei îi ocrotesc în oaze, migdali, lămîi, portocali și alții, mulți alții, care, de la o asemenea înălțime, nu puteam desluși ce sînt. Un rîuleț lat și albastru, alimentat de o cascadă, se vărsa într-un lac încîntător, căruia altitudinea îi dăruia o minunată transparență. Cîteva păsări mari se roteau în fîntîna aceasta de verdeață; pe lac se vedea forma roză a unui flamingo.

Iar munții, care își înălțau de jur-împrejur înaltele lor creste, erau complet acoperiți de zăpadă.

Rîulețul albastru, crengile verzi, fructele auri și, pe deasupra, zăpada miraculoasă, toate acestea, în aerul imaterial din cauza fluidității, formau ceva atît de pur, atît de frumos, încît biata mea putere omenească nu mai putu să-i suporte vederea. Mi-am rezemat fruntea de balustrada văruiată ea însăși de zăpada aceea divină și am început să plîng ca un copil.

Morhange era și el un copil. Dar, trezit înaintea mea, el avusese timp, fără doar și poate, să se familiarizeze cu fiecare din amănuntele al căror ansamblu fantastic mă copleșea.

Punîndu-mi mîna pe umăr, el mă sili încetișor să mă reîntorc în sală.

— Încă n-ai văzut nimic, spuse el. Privește; privește.

— Morhange! Morhange!

— De, dragul meu, ce vrei să fac? Privește!

Tocmai observasem că ciudata încăpere era mobilată – Dumnezeu să mă ierte – europenește. Se mai aflau, pe ici pe colo, cuverturi de Gafsa, covoare de Kairouan, portiere de Caramani, pe care, în clipa aceea, m-aș fi înfiorat dacă ar fi trebuit să le ridic. Dar un panou, întredeschis în perete, lăsa să se zărească o bibliotecă ticsită de cărți. Pe pereți era prinsă o serie întreagă

de fotografii reprezentînd capodoperele artei antice. Și, în sfîrșit, se mai afla acolo o masă care dispărea sub un vraf uriaș de hîrtii, broșuri, cărți. Am crezut că leșin zărind un număr – recent – din *Revista Arheologică*.

M-am uitat la Morhange. El s-a uitat la mine și, deodată, un rîs, un rîs cu hohote ne-a cuprins pe amîndoi și ne-a zguduit timp de cîteva minute.

— Nu știu dacă vom regreta într-o bună zi mica noastră călătorie în Hoggar, izbuti în sfîrșit să articuleze Morhange. Pînă atunci, recunoaște că ea se anunță bogată în întîmplări neprevăzute. Ghidul acesta nemaipomenit care ne adoarme numai ca să ne scape de neplăcerile vieții de caravană și care îmi îngăduie să cunosc, fără să cad în păcat, extazul atît de lăudat al hașîșului; fantastica noastră călătorie nocturnă, iar, pentru a încheia, grota aceasta a vreunui Noureddin care va fi primit la școala normală învățătura atenianului Bersot, toate, pe cuvîntul meu, sînt în stare să înnebunească mințile cele mai cumpătate.

— Spune serios, ce gîndești despre toate astea?

— Ce gîndesc, dragul meu? Exact ce gîndești și dumneata. Nu înțeleg nimic, nimic. Praful s-a ales din tot ce numeai atît de frumos *erudiția mea*. Și cum s-ar putea altfel? Troglodismul acesta mă sperie. Pliniu, e adevărat, vorbește despre indigenii care trăiesc în peșteri, la șapte zile de mers spre sud-est de ținuturile „amanților“, la douăsprezece zile spre vest de Syrta Mare. Herodot spune și el că garamații îi vîneau de pe carele lor cu cai, pe etiopienii troglodiți, dar, oricum, aici sîntem în Hoggar, în plin ținut al targuilor, și cei mai buni autori ni-i înfățișează pe tuaregi ca pe niște oameni care nu acceptă nicio-dată să locuiască în peșteri. Și ce e, rogu-te, grota aceasta devenită cabinet de lucru, avînd pe pereți reproduceri după *Venus de Medicis* și după *Apollon Sauroctonul*? Să-ți pierzi mințile, nu alta!

Și Morhange, lăsîndu-se să cadă pe un divan, începu iar să rîdă cu hohote.

— Ia te uită, spusei eu. Texte latinești.

Luasem cîteva din filele împrăștiate pe masa de lucru aflată în mijlocul încăperii. Morhange mi le luă din mîini și le citi, lacom. Pe față i se zugrăvi o uimire de nedescris.

— E din ce în ce mai tare, dragul meu! Există aici cineva ocupat să compună, pe baza a numeroase texte, o disertație despre insulele Gorgonelor; *de Gorgonum insulis*. După el, Meduza a fost o libiană sălbatică și a locuit în împrejurimile lacului Triton, actualul nostru Chott Melhrir, unde Perseu... Ah!

Lui Morhange îi pieri glasul, înăbușit în gîtlej. În aceeași

clipă, un alt glas, acru și pițigăiat, răsunase în imensa încăpere.

— Vă rog, domule! Lăsați-mi hîrțiile în pace.

M-am întors spre noul venit.

Una din portierele de Căramani se dăduse la o parte făcînd loc celui mai neașteptat personaj. Oricît am fi fost de resemnați cu eventualele ciudățenii, apariția aceasta depășea prin absurd tot ce poate fi imaginat.

Pe pragul ușii se afla un bărbat mărunțel, cu țeasta cheală, cu fața galbenă și ascuțită, pe jumătate ascunsă de-o enormă pereche de ochelari verzi, cu o bărbuță căruntă. Cămașa nu prea i se vedea, în schimb își lua ochii o impresionantă cravată vișinie, cu plastron. Pantaloni albi, de felul celor numiți *flotzard*. O pereche de papuci din piele roșie constituiau singurul detaliu oriental al costumului său.

Omul purta, nu fără ostentație, rozeta de ofițer al Instrucțiunii publice.

El adună toate filele pe care, în uimirea lui, Morhange le lăsase să cadă, le numără, le puse în ordine și, aruncîndu-ne o privire mînioasă, sună cu un clopoțel de aramă.

Portiera se ridică din nou. Un uriaș targui alb intră. Mi s-a părut că recunosc în el unul din duhurile peșterii*.

— Ferradji, întrebă furios micul ofițer al Instrucțiunii publice, de ce au fost conduși domnii aceștia în bibliotecă?

Targuiul se înclină, respectuos.

— Cegheir-ben-Cheikh s-a întors mai curînd decît era așteptat, sidi, și îmbălsămătorii nu-și terminaseră încă treaba ieri seară. Deocamdată, au fost conduși aici, încheie el arătîndu-ne.

— Bine, poți pleca, spuse furios omulețul.

Ferradji se îndreptă de-a-ndăratelea spre ușă. Ajuns pe prag, el se opri și mai spuse:

— Vreau să-ți amintesc, sidi, că masa e servită.

— Bine, du-te.

Și, așezîndu-se la birou, omulețul cu ochelari verzi începu să-și răsfoiască hîrțiile.

Nu știu de ce, în clipa aceea mă cuprinse o mînie nebună. M-am îndreptat spre el.

— Domnule, i-am spus eu, camaradul meu și cu mine nu știm nici unde ne aflăm, nici cine sînteți. Vedem doar că sînteți francez, fiindcă purtați una din cele mai respectate distincții

* În general sînt numiți tuaregi albi servitorii negri ai tuaregilor. În timp ce nobilii sînt înveșmîntați în țesături albastre, ei poartă veșminte albe, de unde și numele de tuaregi albi. Vezi, în legătură cu aceasta, Duveyrier, *Tuaregii din nord*, p. 202. (Nota domnului Leroux).

onorifice ale țării noastre. La rîndul dumneavoastră, ați putut face același raționament, adăugai eu, arătînd panglica subțire și roșie pe care o purtam la butoniera hainei mele albe.

El mă privi cu o mirare plină de dispreț.

— Și ce-i cu asta, domnule?

— Ei bine, domnule, negrul care a ieșit acum a rostit un nume, Cegheir-ben-Cheikh, numele unui tâlhar, al unui bandit, numele unuia din ucigașii colonelului Flatters. Cunoașteți amănuntul acesta, domnule?

Omulețul mă privi în față rece și ridică din umeri.

— Sigur. Dar ce mă interesează pe mine?

— Cum? strigai eu scos din sărite. Atunci cine sînteți?

— Domnule, spuse cu o demnitate comică bătrînelul întorcîndu-se spre Morhange, vă iau martor al purtării neobișnuite a camaradului dumneavoastră. Aici sînt în casa mea și nu admit...

— Trebuie să-l scuzați pe camaradul meu, domnule, făcu Morhange, înaintînd. Nu e un om de știință, ca dumneavoastră. Un tînăr locotenent, știți, se înfierbîntă lesne. Și trebuie să înțelegeți, de altfel, că avem cîteva motive, și unul și altul, ca să nu ne putem păstra tot calmul dorit.

Furios, eram cît p-aci să dezaprobat cuvintele ciudat de umile ale lui Morhange, dar o privire mă convinsese că ironia ocupa pe fața lui un loc acum cel puțin egal cu uimirea.

— Știu că majoritatea ofițerilor sînt niște brute, bombăni bătrînelul, dar asta nu e un motiv...

— Și eu nu sînt decît tot ofițer, domnule, începu iar Morhange, cu un ton din ce în ce mai umil, și, dacă am suferit vreodată de inferioritatea intelectuală pe care o dă meseria aceasta, vă jur că mi s-a întîmplat mai adîneaori, pe cînd răsfoiam – vă rog să-mi scuzați indiscreția – savantele pagini pe care le-ați consacrat pasionatei istorii a Gorgonei, după Procles din Carthagina, citat de Pausanias.

O mirare comică destinse fața bătrînelului. El își șterse grăbit ochelarii colorați și, în cele din urmă, exclamă:

— Cum?

— În legătură cu aceasta, continuă Morhange, e regretabil că nu sîntem în posesia curiosului tratat consacrat de Statius Seboșes arzătoarei probleme despre care e vorba, pe care n-o cunoaștem decît prin Pliniu, și pe care...

— Ați auzit de Statius-Seboșus?

— ... și pe care profesorul meu, geograful Berlioux...

— L-ați cunoscut pe Berlioux? Ați fost elevul lui? biîgui năucit omulețul cu decorația.

— Am avut cinstea aceasta, răspunse Morhange, foarte rece acum.

— Dar atunci, domnule, atunci ați auzit vorbindu-se, sînteți la curent cu problema, cu chestiunea Atlantidei?

— Am luat, într-adevăr, cunoștință de lucrările lui Lagneau, Ploix, Arbois de Jubainville, făcu Morhange, glacial.

— Ah! Doamne! — omulețul era nemaipomenit de agitat — domnule căpitan, ce fericit sînt, cîte scuze!...

În aceeași clipă portiera se ridică din nou. Ferradji se ivi iar:

— Sidi, ei îți trimit vorbă că, dacă nu vii la timp, au să înceapă fără dumneata.

— Vin, vin. Ferradji, spune că venim împreună. Ah! Domnule, dacă aș fi putut să prevăd... dar e ceva atît de neobișnuit! Un ofițer care să-i cunoască pe Procles din Carthagina și pe Arbois de Jubainville... Încă o dată... Dar, să mă prezint: Etienne Le Mesge, profesor cu titlu universitar.

— Căpitan Morhange, făcu camaradul meu.

La rîndul meu făcui un pas înainte.

— Locotenent de Saint-Avit. E drept, domnule, că sînt în stare oricînd să-l confund pe Arbois din Carthagina cu Procles de Jubainville. Voi avea mai tîrziu grijă să-mi înlătur lipsurile acestea. Pînă una alta, însă, aș dori să știu unde ne aflăm, camaradul meu și cu mine, dacă sîntem liberi sau ce putere ocultă ne ține închiși aici. Dumnevoastră, domnule, păreți să vă simțiți destul de bine aici, ca să-mi lămuriți punctul acesta, pe care am slăbiciunea să-l consider capital.

Domnul Le Mesge mă privi. Un zîmbet destul de urîcios îi flutură pe buze. Apoi deschise gura...

În aceeași clipă răsună un gong nerăbdător.

— Ceva mai tîrziu, domnilor, vă voi spune, vă voi explica... Dar acum, vedeți, trebuie să ne grăbim. E ora dejunului și comesenii noștri încep să se plictisească așteptînd.

— Comesenii noștri?

— Sînt în număr de doi, explică domnul Le Mesge. Noi trei formăm personalul european al casei, personal fix, crezu el necesar să completeze, cu zîmbetu-i neliniștitor. Doi originali, domnilor, cu care veți prefera, fără doar și poate, să aveți cît mai puține relații cu puțință. Unul e o față bisericească, o minte îngustă, deși e protestant, celălalt e un om de lume rătăcit, un bătrîn nebun.

— Îmi dați voie, întrebai eu, pe semne că pe ei i-am auzit azi noapte. Ținea banca, la joc: cu dumneavoastră și cu pastorul, nu-i așa?

Domnul Le Mesge făcu un gest de demnitate ofensată.

— Cu mine? Cum vă puteţi închipui una ca asta, domnule! Cu tuaregii joacă. I-a învăţat toate jocurile imaginabile. Iată, el bate acum furios în gong, ca să ne grăbim. E ora nouă şi jumătate şi sala de baccara se deschide la zece. De altfel, cred că nu v-ar displace să luaţi masa.

— Într-adevăr, nu vom refuza lucrul acesta, răspunse Morhange.

L-am urmat pe domnul Le Mesge, printr-un lung coridor sinuos, cu trepte la ficare pas. Drumul era întunecat. Dar, pe alocuri, prin nişte firide mici, scobite în stîncă, străluceau lămpiţe roz şi arzătoare de miresme. Îmbătătoarele parfumuri orientale îmbălsămau umbra şi făceau un plăcut contrast cu aerul rece de pe piscurile înzăpezite.

Din cînd în cînd, un targui alb, fantomă mută şi impasibilă, ne ieşea în cale, şi-i auzeam în urma noastră descrescînd zgomotul papucilor.

În faţa unei uşi grele, îmbrăcată în acelaşi metal stins pe care îl observasem şi pe pereţii bibliotecii, domnul Le Mesge se opri şi, deschizînd, se dădu la o parte ca să ne facă loc.

Deşi sufrageria în care am intrat aducea prea puţin a sufragerie europeană, multe dintre acestea ar putea să-i rîvnească confortul. Ca şi biblioteca, sufrageria era luminată de o fereastră largă. Dar mi-am dat seama că fereastra dădea spre exterior, pe cînd biblioteca avea vedere spre grădina situată în interiorul briului muntos.

Înăuntru, nici masă la mijloc, nici mobilele barbare numite scaune. Dar nenumărate mescioare de lemn poleit, veneţiene parcă, maldăre de covoare în culori depărtate şi stinse, perne tuarege sau tunisiene. În mijloc, o imensă rogojină, pe care erau aşezate, în panere fin împletite, printre ibrice de argint şi lighe-naşe de aramă pline cu apă înmiresmată, o serie de gustări a căror vedere a fost suficientă ca să ne umple de-o bucurie copilărească.

Trecînd înainte, domnul Le Mesge ne prezintă celor două personaje care se şi aşezaseră pe rogojină.

— Domnul Spardek, spuse el, şi am înţeles cu cît se ridică interlocutorul nostru, numai prin rostirea acestei simple propoziţiuni, deasupra deşartelor titluri omeneşti.

Pastorul Spardek din Manchester ne salută înţepat şi ne ceru voie să-şi păstreze pe cap ţilindrul cu boruri largi. Era un bărbat uscat şi rece, înalt şi slab. Mîncă enorm, cu o tristeţe mieroasă.

— Domnul Bielowsky, spuse domnul Le Mesge, după ce ne

prezentase celui de al doilea comesean.

— Conte Cazimir Bielowsky, hatman de Jitomir, corectă aceasta din urmă cu o politețe desăvîrșită, pe cînd se ridica să ne strîngă mîna.

Am simțit de îndată o oarecare simpatie pentru hatmanul de Jitomir, care înfățișa tipul perfect al bătrînului craidon. O cărare îi despărțea părul de culoare șocolatie (am aflat mai tîrziu că hatmanul și-l cănea cu o anumită zeamă de *khol*). Avea niște minunați favoriți à la Frantz Josef, de asemenea șocolatii. Nasul îi era cam roșu, fără îndoială, dar atît de fin, atît de aristocratic! Iar mîinile îi erau superbe. Mi-a trebuit cîtva timp ca să pot evalua data modei după care era croit costumul contelui, verde închis cu revere galbene, împodobit cu o imensă decorație argintie cu smalt albastru. Amintirea unui portret al ducelui de Morny m-a făcut să optez pentru 1860 sau 1862. Urmarea povestirii mele va arăta că nu m-am înșelat.

Contele mă așeză lîngă el. Una din primele întrebări pe care mi le-a pus a fost dacă iau carte cînd am cinci puncte.

— Depinde de inspirație, i-am răspuns eu.

— Bine zis. Eu nu mai iau din 1866. Un jurămînt. Un fle-cușteț. Într-o zi, la Valevski, o partidă drăcească. Trag la cinci. Joc mai departe, firește. Celălalt avea patru. „Idiot“, îmi strigă baronașul de Chaux-Giseux, care ponta pe tabloul meu niște sume amețitoare. Poc! îi arunc o sticlă de șampanie în cap. El se apleacă. Și primește sticla mareșalul Vaillant. Tablou. Toate s-au aranjat, fiindcă eram amîndoi francmasoni! Împăratul m-a pus să jur că n-o să mai trag la cinci. Mi-am ținut promisiunea. Dar sînt momente cînd e greu, greu...

Apoi adăugă, cu un glas înecat de melancolie.

— Gustă puțin Hoggarul acesta 1880. Excelentă recoltă. Eu, locotenente, i-am învățat pe cei de aici ce să facă cu zeama de struguri. Vinul de palmier, destul de bun cînd a fermentat îndeajuns, devine, pînă la urmă, insipid.

Era tare, Hoggarul acela 1880. L-am degustat în păhăruțe largi, de argint. Era răcoros ca un vin de Rin, sec ca un vin de Ermitage. Și apoi, deodată, amintea vinurile arse, de Portugalia, se făcea dulce, cu aromă de fructe. Un vin admirabil, crede-mă.

Și stropea, vinul acesta, cel mai spiritual dintre dejunuri. Puține feluri de carne, e adevărat, dar toate remarcabil aromate cu mirodenii. Multe prăjituri, clătite cu miere, gogoși parfumate, bomboane umplute cu iaurt și curmale. Și mai ales, în niște talere mari de argint aurit sau în panere de răchită, fructe, grămezi de fructe, smochine, curmale, fistic, jujube, rodii, caise,

ciorchini uriași de struguri, mai lungi decît cei care făceau să se încovoae umerii cărătorilor evrei în țara Chanaanului, pepeni grei, tăiați în două, cu miezul umed și roz, cu șirurile de sîmburi negri.

Abia apucasem să degust una din aceste frumoase fructe înghețate, cînd domnul Le Mesge se ridică.

— Dacă binevoiți, domnilor, spuse el adresîndu-se lui Morhange și mie.

— Scăpați-vă cît mai curînd de flecarul ăsta bătrîn, îmi șopti hatmanul de Jitomir. Partida de baccara începe. Veți vedea, veți vedea. Mult mai tare decît la Cora Pearl.

— Domnilor, repetă cu un ton sec domnul Le Mesge.

L-am urmat. Cînd ne-am aflat, din nou, toți trei în bibliotecă, el a spus, adresîndu-mi-se mie:

— M-ați întreat mai adineaori, domnule, ce putere ocultă vă ține aici. Purtarea dumneavoastră fiind agresivă, aș fi refuzat să vă ascult, dacă n-ar fi fost prietenul dumneavoastră, a cărui știință îl face mai apt decît dumneavoastră să aprecieze valoarea destăinuirilor pe care am să vi le fac.

Spunînd acestea, el apăsă pe-un mecanism aflat în perete. Și se ivi un dulap înșesat de cărți. Domnul Le Mesge luă una dintre ele.

— Vă aflați amîndoi, continuă el, în puterea unei femei. Femeia aceasta, regina, stăpîna absolută a Hoggarului, se numește Antinea. Nu tresăriți, domnule Morhange. Pînă la urmă, veți înțelege.

Domnul Le Mesge deschise cartea și citi fraza aceasta:

„Trebuie să vă previn, înainte de a intra în materie, să nu vă mirați auzindu-mă că-i numesc pe barbari cu nume grecești.“

— Din ce carte citiți? blîgui Morhange, a cărui paloare, în clipa aceea, mă înspăimîntă.

— Cartea aceasta, îi răspunse rar domnul Le Mesge, apăsînd cuvintele cu o extraordinară impresie de triumf, e cel mai mare, cel mai frumos, cel mai ermetic dintre dialogurile lui Platon, e *Critias*, sau *Atlantida*.

— *Critias*? Dar e neterminat, murmură Morhange.

— E neterminat în Franța, în Europă, pretutindeni, spuse domnul Le Mesge. Aici, e terminat. Controlați exemplarul pe care vi-l întind.

— Dar ce legătură, ce legătură e între dialogul acesta, complet mi se pare, da, complet, și femeia numită Antinea? repetă Morhange, pe cînd răsfoia cu aviditate manuscrisul. De ce se

află el în posesia ei?

— Pentru femeia aceasta, răspunse calm omulețul, cartea de față e cartea ei de noblețe, Almanahul ei de Gotha, oarecum. Înțelegeți? cartea îi stabilește prodigioasa descendență, pentru că femeia aceasta este...

— Pentru că femeia aceasta este? repetă Morhange.

— Pentru că femeia aceasta este nepoata lui Neptun, ultima descendentă a atlanților.

CAPITOLUL IX

ATLANTIDA

Domnul Le Mesge îl privi triumfător pe Morhange. Era vizibil că nu i se adresa decît lui, că numai pe el îl socotea demn de confidențele sale.

— Numeroși sînt ofițerii francezi sau străini, domnule, pe care capriciul suveranei noastre, Antinea, i-a condus aici, spuse el. Dumnezeuastră sînteți primul căruia îi fac cinstea destăinuirilor mele. Dar ați fost elevul lui Berlioux, și datorez atîta memoriei acestui mare om, încît mi se pare că-i aduc un omagiu împărtășind unuia din discipolii săi rezultatele unice, îndrăznesc să spun, ale cercetărilor mele personale.

Domnul Le Mesge agită clopoțelul. Ferradji apăru.

— Cafele pentru dumnealor, porunci savantul.

Apoi ne întinse o casetă, vopsită în culori țipătoare, plină de țigări egiptene.

— Eu nu fumez niciodată, explică el, dar Antinea vine uneori pe aici. Țigările acestea sînt ale ei. Luați domnilor.

Am avut totdeauna oroare de tutunul blond, care-i permite unui ucenic de frizer de pe strada Michodière să-și dea iluzia voluptăților orientale. Dar, în cazul de față, țigările cu aroma de mosc erau destul de îmbietoare. Și era multă vreme de cînd provizia mea de *caporal* se terminase.

— Iată colecția revistei *La Vie Parisienne*, domnule, îmi spuse domnul Le Mesge. Uitați-vă prin ea, dacă vă interesează, pe

cînd eu voi sta de vorbă cu camaradul dumneavoastră.

— Domnule, i-am răspuns eu destul de răspicat, e adevărat că n-am fost elevul lui Berlioux. Îmi veți permite, totuși, să ascult convorbirea dumneavoastră: sînt sigur că o voi găsi interesantă.

— Cum doriți, spuse bătrînelul.

Ne-am instalat confortabil. Domnul Le Mesge se așeză la birou, își trase manșetele și începu astfel:

— Oricît aș ține, domnule, la o deplină obiectivitate cînd e vorba de știință, îmi e imposibil să separ cu totul propria mea poveste de aceea a ultimei descendente din Clito și Neptun. Aceasta, spre regretul și, totodată, spre onoarea mea.

Îmi datorez numai mie ceea ce sînt. Încă din copilărie, uimitorul avînt dat științelor istorice de către secolul al XIX-lea m-a izbit. Am văzut care îmi era calea. Și am urmat-o, în ciuda tuturor piedicilor.

În ciuda tuturor piedicilor, așa e. Fără alte mijloace în afară de munca și de talentul meu, am obținut titlul de profesor de istorie și geografie, la concursul din 1880. Un mare concurs. Printre cei treisprezece admiși au fost unii ale căror nume au devenit de atunci ilustre: Jullian, Bourgeois, Auerbach... Nu le port pică colegilor mei ajunși astăzi la culmea onorurilor oficiale; le citesc cu milă lucrările, iar jalnicele erori la care îi condamnă insuficiența documentației lor m-ar despăgubi din plin pentru necazurile mele universitare și m-ar umple de-o ironică bucurie, dacă, de multă vreme, nu m-aș afla deasupra acestor satisfacții ale amorului propriu.

Profesor la liceul du Parc, la Lyon, l-am cunoscut acolo pe Berlioux, și i-am urmărit cu pasiune lucrările privind istoria Africii. Încă din epoca aceea, am avut ideea unei foarte originale teze de doctorat. Era vorba de stabilit o paralelă între eroina berberă din secolul al VII-lea, Kahena, care a luptat împotriva năvălitorilor arabi, și eroina franceză care a luptat împotriva năvălitorilor englezi, Ioana d'Arc. Am propus deci la Facultatea de litere din Paris subiectul tezei: *Ioana d'Arc și tuaregii*. Această simplă enunțare a stîrnit în lumea săvantă o huiduială generală, un hohot de rîs stupid. Cîțiva prieteni m-au avertizat, discret. Eu refuzam să-i cred. Dar am fost silit s-o fac în ziua cînd, chemat la rector, acesta, după ce-și manifestă un interes care m-a mirat pentru starea sănătății mele, mă întrebă pînă la urmă dacă mi-ar displace să iau un concediu de doi ani, cu jumătate leafă. Am refuzat cu indignare. Rectorul n-a mai stăruit, dar, peste două săptămîni, o decizie ministerială mă numea, fără alte

forme, la unul din liceele cele mai neînsemnate, cele mai depărtate din Franța, la Mont-de-Marsan.

Înțelegeți cât eram de rănit și veți scuza abuzurile la care m-am dat în ținutul acela de la marginea țării. Ce alta poți face, în Landes, decît să măninci și să bei? Eu le-am făcut, cu ardoare, și pe una și pe alta. Salariul mi se topi pe pateuri de ficat, pe becațe, pe vinuri de masă. Rezultatul nu întîrzie să apară: în mai puțin de un an, articulațiile începură să-mi scîrțîie ca osia prea unsă a unei biciclete care a făcut o cursă prea lungă pe-o pistă plină de praf. O criză zdravănă de gută m-a ținut la pat. Din fericire, în ținutul acela binecuvîntat leacul se află alături de boală. Am plecat deci în vacanță, la Dax, cu intenția de a topi micile cristale atît de dureroase.

Am închiriat o cameră la malul Adounului, pe promenada *Baignots*. O femeie de treabă venea să-mi facă menajul. Ea îl făcea și pe acela al unui bătrîn domn, judecător de instrucție la pensie și președinte al *Societății Roger-Ducos*, o vagă gelatină științifică în care savanții din partea locului se dedau, cu o prodigioasă incompetență, la studiul problemelor celor mai eteroclite. Într-o după-amiază, stăteam acasă, din pricina unei ploi torențiale. Femeia care îmi făcea menajul tocmai îmi lustruia cu frenezie clanța de aramă a ușii. Ea folosea pentru asta o pastă numită *tripoli*, pe care o întindea pe o hîrtie, și freca, freca... Aspectul deosebit al hîrtiei îmi stîrni curiozitatea. Îi aruncai o privire. „Doamne! De unde ai luat hîrtia asta?” Femeia se tulbură: „De la stăpînul meu. Sînt acolo un maldăr întreg ca asta. Am smuls-o dintr-un caiet.” „Iata zece franci și dute de-mi adă caietul.”

Peste un sfert de ceas, ea se întoarse aducîndu-mi-l. Ce noroc! Nu lipsea din el decît o pagină, cea cu care îmi lustruisese ușa. Manuscrisul, caietul acesta, știți ce era? Pur și simplu *Călătoria în Atlantida* a mitografului Denys din Milet, citat de Diodor, și a cărui pierdere îl auzisem pe Berlioux deplîngînd-o de atîtea ori*.

Documentul acesta de neprețuit conținea numeroase citate din *Critias*. El reproducea esențialul ilustrului dialog, al cărui singur exemplar din lume care mai există l-ați avut în mîini mai adineaori. Documentul stabilea într-un mod indiscutabil poziția castelului atlanților și demonstra că ținutul acesta, negat de știința actuală, nu a fost înghițit de valuri, așa cum își închipuie

* Cum de a eșuat *Călătoria în Atlantida* tocmai la Dax? Pînă acum nu am găsit decît o ipoteză plauzibilă: ea o fi fost descoperită în Africa de călătorul de Béhagle, membru al Societății Roger-Ducos, care și-a făcut studiile la colegiul din Dax și a locuit apoi de mai multe ori în acest oraș. (Nota domnului Leroux).

rarii apărători timorați ai ipotezei atlantide. Locul era numit „masivul central mazycean“. Știți că nu există nici o îndoială în ceea ce privește identificarea mazyceenilor lui Herodot cu populațiile din Imoschaoch, cu tuaregii. Iar manuscrisul lui Denys îi identifica hotărît pe mazyceenii din istorie cuatlanții din presupusa legendă.

Denys îmi aducea deci la cunoștință că partea centrală a Atlantidei, leagăn și reședință a dinastiei neptuniene, nu numai că n-a pierit în catastrofa povestită de Platon și care a înghițit restul insulei Atlantide, dar că, în plus, partea aceasta corespunde cu Hoggarul targui, și că, în Hoggarul acesta, cel puțin pe vremea lui, nobila dinastie neptuniană era socotită ca perpetuându-se încă.

Istoricii Atlantidei apreciază cam la nouă mii de ani înaintea erei creștine data cataclismului care a distrus total sau numai în parte acest ținut faimos. Dacă Denys din Milet, care scria acum vreo două mii de ani, socotea că pe vremea lui dinastia născută din Neptun mai dădea încă legi, vă închipuiți că am avut repede ideea următoare: ce a dăinuit nouă mii de ani poate dăinui și unsprezece mii. Din momentul acela, n-am mai avut decât un țel: să intru în legătură cu descendenții posibili ai atlanților, iar dacă, după cum aveam multe motive să cred, ei ar fi decăzuți și nu și-ar mai cunoaște măreția primelor timpuri, să le destăinui ilustra lor obîrșie.

Se înțelege, de asemenea, că nu mi-am împărtășit intențiile superiorilor mei universitari. A le solicita concursul sau chiar învoirea, date fiind părerile pe care le putusem constata la ei în privința mea, ar fi însemnat în mod aproape sigur a risca pe gratis balamucul. Mi-am adunat deci micile mele economii și m-am imbarcat pe tăcute pentru Oran. La 1 octombrie am sosit la In-Salah. Întins alene sub un palmier, în oază, îmi făcea nespusă plăcere să mă gîndesc că, în aceeași zi, directorul colegiului din Mont-de-Marson, înnebunit, abia putînd să-și stăpînească pe cei douăzeci de broscoi orîibili care urlau în fașa ușii unei clase goale, trimitea pretutindeni telegrame pentru căutarea profesorului său de istorie.

Domnul Le Mesge se opri și ne aruncă o privire satisfăcută.

Mărturisesc că demnitatea m-a părăsit atunci și că am uitat de faptul că el ținea mereu, în mod vădit, să i se adreseze numai lui Morhange.

— Scuzați-mă, domnule, dacă povestirea dumneavoastră mă interesează mai mult decât mă așteptam. Dar știți că îmi lipsesc multe elemente ca să vă înțeleg. Ați vorbit despre dinastia neptuniană. Ce e dinastia aceasta din care, cred, o faceți să descindă

pe Antinea? Care e rolul ei în istoria Atlantidei?

Domnul Le Mesge zîmbi îngăduitor, făcîndu-î cu ochiul lui Morhange. Acesta din urmă, fără să clipească, fără să scoată un cuvînt, cu bărbia în palmă, cu cotul rezemat de genunchi, asculta.

— Vă va răspunde Platon pentru mine, domnule, spuse profesorul.

Și adăugă, pe-un ton de nespusă milă:

— E oare cu putință să nu fi cunoscut niciodată începutul lui *Critias*?

Pe masă se afla manuscrisul a cărei vedere îl emoționase atîta pe Morhange. Profesorul își potrive ochelarii și începu să citească. S-ar fi zis că vraja platoniciană îl zguduia, îl transfigura pe bătrînelul acesta ridicol.

Trăgînd la sorți feluritele părți ale pămîntului, zeii dobîndiră, unii un ținut mai mare, alții unul mai mic... Astfel Neptun, primind ca parte insula Atlantida, își așeză copiii pe care îi avusese de la o muritoare, într-o parte a insulei aceleia. Locul, nu departe de mare, era o cîmpie situată în mijlocul insulei, cea mai frumoasă, după cum se spune, și cea mai rodnică dintre cîmpii. Căm la cincizeci de stadii de cîmpia aceea, în mijlocul insulei, se afla un munte. Acolo locuia unul dintre oamenii aceia care, la obîrșia lucrurilor, s-au născut din pămînt, Evenor, cu soția lui, Leucippe. Ei zămisliră o singură fiică, Clito. Și ea era fată în lege cînd tatăl și mama îi muriră, iar Neptun, îndrăgind-o, și-o făcu soție. Muntele pe care ea locuia, Neptun îl fortifică, izolîndu-l de jur-împrejur. El făcu îngrădituri de mare și de pămînt, la rînd, unele mai mici, altele mai mari, două de pămînt și trei de mare, și le făcu rotunde, cu insula în centru, în așa fel încît toate părțile lor să se afle la o distanță egală...

Domnul Le Mesge își întrerupse lectura.

— Așezarea aceasta nu vă amintește nimic? întrebă el.

Îl privii pe Morhange, pierdut în gînduri din ce în ce mai adînci.

— Nu vă amintește nimic? stărui vocea tăioasă a profesorului.

— Morhange, Morhange, bîiguu eu, adu-ți aminte, ieri, drumul nostru, răpirea noastră, cele două coridoare pe care ne-au făcut să le traversăm înainte de-a ajunge pe muntele acesta... *Îngrădituri de pămînt și mare...* Două coridoare, două îngrădituri de pămînt.

— He! he! făcu domnul Le Mesge.

Zîmbea, privindu-mă. Am înțeles că zîmbetul lui însemna:

„Să fie oare mai puțin prost decît l-am crezut?”

Făcînd parcă un mare efort, Morhange rupse tăcerea.

— Înțeleg, înțeleg... Cele trei briuri de mare... Dar atunci, domnule, în explicația dumneavoastră, a cărei ingeniozitate n-o contest, presupuneți drept exactă ipoteza mării sahariene!

— O presupun și o dovedesc, răspunse irascibilul bătrînel, lovind scurt în birou. Știu bine ce-au afirmat Schirmer și ceilalți împotriva ei. Știu mai bine decît dumneavoastră. Eu știu totul, domnule. Vă țin la dispoziție toate dovezile. Pînă atunci, astă-seară, la cină, vă veți desfăta fără îndoială cu niște pești extrem de gustoși. Și îmi veți spune dacă peștii aceștia, pescuiți în lacul pe care îl puteți zări de la fereastra asta, vi se par a fi pești de apă dulce.

Înțelegeți bine, continuă el mai calm, eroarea oamenilor care, crezînd în Atlantida, s-au apucat să explice cataclismul în care socoteau că insula minunată a pierit pe de-a-ntregul. Toți au crezut într-o scufundare. De fapt, n-a avut loc nici o scufundare. A avut loc o *ridicare*. Pămînturi noi s-au ridicat din talazul atlantic. Pustiul a înlocuit marea. Sebkahs-urile, salinele, lacurile Triton, nisipoasele Syrte sînt vestigiile pustiite ale valurilor mișcătoare pe care goneau odinioară flotele pornite la cucerirea Atticei. Nisipul, mai vîrtos decît apa, a înghițit o civilizație. Astăzi, din frumoasa insulă pe care marea și vînturile o făceau mîndră și înverzită, n-a mai rămas decît masivul acela ars. A mai dăinuit doar, în căldarea aceasta stîncoasă, izolată pentru vecie de restul lumii vii, oaza minunată pe care o aveți la picioare, fructele acestea roșii, cascada, lacul albastru, mărturiile sfinte ale epocii de aur dispărute. Ieri seară, sosind aici, ați străbătut cele cinci îngrădituri: trei făcute cu apele mării, secate pentru totdeauna; două de pămînt, săpate de-un coridor prin care ați trecut călări pe cămile și unde, odinioară, pluteau triremele. În catastrofa aceea uriașă, s-a menținut, așa cum fusese odinioară, în străvechea lui splendoare, doar muntele de aici, muntele unde Neptun și-a zăvorit-o pe iubita lui, Clito, fiica lui Evenor și a Leucippe, mama lui Atlas, străbuna milenară a Antineei, suverana în a cărei stăpînire ați intrat pentru totdeauna.

— Domnule, spuse Morhange cu cea mai aleasă politețe, ar fi cît se poate de firească grija care ne-ar îndemna să ne informăm despre motivele și scopul acestei luări în stăpînire. Dar ca să vedeți în ce măsură mă interesează destăinuirile dumneavoastră, aflați că pentru ele amîn problema noastră de ordin personal. Zilele acestea, în două peșteri deosebite, mi-a fost dat să descopăr o inscripție tîfinar a numelui Antineei. Camaradul

meu îmi e martor că-l socoteam un cuvînt grecesc. Acum, grație dumneavoastră și divinului Platon, înțeleg că nu trebuie să mă mai mir auzind că o barbară e numită cu un nume grecesc. Dar asta nu mă face să nu fiu la fel de încurcat în ceea ce privește etimologia cuvîntului. Puteți să mă lămuriți în această privință?

— Nici vorbă că da, domnule, răspunse domnul Le Mesge. Aș vrea să vă spun mai întîi că nu sînteți primul care îmi pune o asemenea întrebare. Printre exploratorii pe care i-am văzut intrînd aici de zece ani încoace, cei mai mulți au fost atrași în aceleși fel, intrigați de cuvîntul grecesc reprodus în tifinar. Eu am întocmit chiar un catalog destul de exact al inscripțiilor și al peșterilor în care sînt întîlnite. Toate, sau aproape toate, sînt însoțite de formula: *Antinea. Aici începe ținutul stăpînit de ea.* Am pus eu însumi să fie vopsite din nou, cu ocră, unele din ele care începuseră să se șteargă. Dar, ca să revenim la ceea ce vă spuneam la început, nici unul dintre europenii aduși aici de acest mister epigrafic nu s-au mai sinchisit, de cum s-au aflat în palatul Antineei, să-și lămurească etimologia cuvîntului. Toți au avut, imediat, altceva ca să-și frămînte mintea. Fiindcă veni vorba, ar fi multe de spus despre puțina importanță reală pe care le au preocupările pur științifice, chiar pentru savanți și despre cît sînt ele de repede sacrificate pentru griji mai pămîntene, pentru cele ale vieții lor, de pildă.

— Să vorbim altă dată despre toate acestea, dacă vreți, domnule, făcu Morhange mereu extrem de curtenitor.

— Digresiunea mea n-a avut decît un scop, domnule: să vă arate că nu vă socotesc din rîndurile acestor savanți nevrednici. Vă frămîntă, într-adevăr, aflarea rădăcinii numelui Antinea și asta încă înainte de a ști ce fel de femeie e aceea care îl poartă sau motivele pentru care dumneavoastră și domnul sînteți prizonierii ei.

Îl priveam țintă pe bătrînel. Dar el vorbea cît se poate de serios.

„Cu atît mai bine pentru tine, m-am gîndit eu. Altminteri, te-aș fi aruncat pe fereastră, ca să-ți poți bate joc în voie. Legea căderii corpurilor trebuie să fie aceeași și la Hoggar.“

— Fără îndoială, domnule, că ați formulat cîteva ipoteze etimologice cînd v-ați aflat pentru prima oară în fața cuvîntului Antinea, continuă Le Mesge, netulburat de privirea mea aprinsă, și adresîndu-i-se lui Morhange. Ați avea ceva împotrivă să mi le comunicați?

— Nimic, domnule, spuse Morhange.

Și cît se poate de cumpănit, enumeră etimologiile despre care am vorbit mai sus.

Omulețul cu plastron vișiniu își freca mâinile.

— Foarte bine, aprecie el cu un ton de intensă bucurie. Grozav de bine, cel puțin pentru mediocrele cunoștințe elenice pe care trebuie să le aveți. Dar tot ce ați spus rămîne la fel de fals, arhi-fals.

— Vă întreb, tocmai fiindcă bănuiesc asta, spuse Morhange blind.

— N-o să vă las să tînjiți multă vreme, spuse domnul Le Mesge. Cuvîntul Antinea se desparte în felul următor: *ti* nu e decît o imixtiune barbară în numele acesta esențialmente grec: *Ti* e articolul feminin berber. Avem mai multe exemple ale unor asemenea amestecuri. Luați-l pe cel dat de Tipasa, orașul nord-african. Numele lui înseamnă *întreaga*, de la *ti* și *πασα*. În cazul de față, *tinea* înseamnă *noua*, de la *ti* și *νεα*.

— Și prefixul *an*? intrabă Morhange.

— E cu putință, domnule, să mă fi ostenit vreme de o oră vorbindu-vă despre *Critias* și să ajung la un rezultat atît de slab? răspunse domnul Le Mesge. E sigur că prefixul *an*, în sine, n-are semnificație. Veți înțelege că 'are una, cînd voi spune că în cuvîntul de față întîlnim un foarte curios caz de apocopă. Nu *an* trebie citit, ci *atlan*. *Atl* a căzut, prin apocopă; *an* a subzistat. În rezumat, Antinea se compune în felul următor: *-Tí-νεα-ατ'Av*. Și semnificația *noua atlantă* reiese în mod arbitrar din demonstrația mea.

Îl priveam pe Morhange. Mirarea lui era nemărginită. Prefixul berber *ti* îl uluise literalmente.

— Ați avut prilejul să verificați această foarte ingenioasă etimologie, domnule? izbuti el în sfîrșit să rostească.

— N-aveți decît să aruncați o privire peste aceste cîteva cărți, făcu disprețuitor domnul Le Mesge.

Rînd pe rînd, el deschise cinci, zece, douăzeci de dulapuri din perete. O bibliotecă prodigioasă se înfățișă ochilor noștri.

— Totul, totul, aici e totul, murmură Morhange cu un uimitor ton de spaimă și de admirație.

— Cel puțin tot ce merită osteneala de a fi consultat, spuse domnul Le Mesge. Toate marile lucrări a căror pierdere lumea socotită ca savantă o deplînge astăzi.

— Și cum de sînt aici?

— Cît mă mîhniți, dragă domnule! Și eu care vă crezusem la curent cu anumite lucruri! Uitați deci pasajul în care Pliniu cel Bătrîn vorbește despre biblioteca din Carthagina și despre comorile îngrămadite în ea? În 146, cînd orașul pieri sub loviturile secăturii de Scipio, neînchipuita adunătură de analfabeți numită Senatul Roman avu cel mai adînc dispreț pentru bogățiile

acestea și le dăruie regilor băștinași. Așa se face că Mastanabal căpătă minunata moștenire: ea fu transmisă fiilor și nepoților săi, Hiempsal, Juba I, Juba II, soțul admirabilei Cleopatra Selene, fiica marei Cleopatra și a lui Marc-Antoni. Cleopatra Selene avu o fată care se căsătorii cu un rege atlant. Iată cum se face că Antinea, fiica lui Neptun, o numără printre străbune pe nemuritoarea regină a Egiptului. Așa se face că, prin cuceririle ei de moștenire, rămășițele bibliotecii din Carthagina, îmbogățite cu ce a rămas din biblioteca de la Alexandria, se află acum sub ochii dumneavoastră.

Știința fuge de om. Pe cînd omul clădea monstruoasele turnuri Babel pseudoștiințifice, Berlinul, Londra, Parisul, știința s-a retras în colțul acesta pustiu al Hoggarului. Cei de-acolo n-au decît să-și născocască ipotezele, bazate pe pierderea lucrărilor misterioase ale Antichității: lucrările nu sînt pierdute. Ele sînt aici. Aici se află cărțile ebraice chaldeiene, asiriene. Aici se află marile tradiții egiptene care i-au inspirat pe Solon, Herodot și Platon. Aici se află mitografii greci, magicienii Africii romane, visătorii indieni, într-un cuvînt, toate comorile a căror lipsă face din dizertațiile contemporane niște biete caraghioslicuri. Credeți-mă, e pe deplin răzbunat măruntul profesoraș pe care l-au socotit nebun și l-au disprețuit. Am trăit, trăiesc și voi trăi, într-un permanent hohot de rîs în fața erudiției lor false și trunchiate. Iar cînd voi fi mort, eroarea, datorită precauțiilor luate din gelozie de Neptun ca s-o izoleze pe prea iubită Clio de restul lumii, eroarea, zic, va continua să fie stăpîină atotputernică peste jalnicele lor scrieri.

— Domnule, spuse Morhange cu o voce gravă, ați afirmat mai adineaori influența Egiptului asupra oamenilor de aici. Pentru motive pe care voi avea poate într-o bună zi prilejul să vi le explic, aș ține să am dovada acestei influențe.

— Foarte bine, domnule, răspunse domnul Le Mesge.

Atunci, la rîndul meu, făcui un pas înainte.

— Două cuvinte, vă rog, domnule, spusei eu brutal. N-o să vă ascund că discuțiile acestea istorice mi se par cu totul nelocul lor. Nu-i vina mea dacă ați avut necazuri universitare, și dacă nu sînteți astăzi la Colegiul Franței sau în altă parte. Pentru moment, un singur lucru mă interesează: să știu ce facem, ce fac eu aici. Mult mai mult decît etimologia greacă sau berberă a numelui ei, mă interesează exact să știu ce vrea de la mine doamna aceasta, Antinea. Camaradul meu vrea să-i cunoască raporturile cu Egiptul antic. Foarte bine. Eu, unul, țin mai ales să fiu lămurit asupra celor pe care ea le întreține cu Guvernămîntul general al Algeriei și cu secțiile arabe.

Domnul Le Mesge izbucni într-un ris strident.

— Am să vă dau un răspuns care vă va satisface pe amândoi, spuse el.

Și adăugă:

— Urmați-mă. E timpul să aflați.

CAPITOLUL X

SALA DE MARMURĂ ROȘIE

Am traversat din nou un șir nesfârșit de scări și de coridoare, urmîndu-l pe domnul Le Mesge.

— În mijlocul labirintului ăstuia îți pierzi orice simț de orientare, i-am șoptit eu lui Morhange.

— Îți pierzi mai degrabă capul, răspunse el cu jumătate glas. Bătrînul acesta nebun e, incontestabil, foarte savant. Dar Dumnezeu știe unde vrea să ajungă. În sfîrșit, a făgăduit că vom afla.

Domnul Le Mesge se opri în fața unei grele uși întunecate, încrustată de sus pînă jos cu semne bizare. Răsucind clanța, ei o deschise și spuse:

— Domnilor, vă rog să treceți.

O adiere de aer rece ne izbi în obraz. În noua sală în care am pătruns domnea o adevărată temperatură de beci.

La început, întunericul nu prea îmi îngăduia să-i apreciez cum trebuie mărimea. Iluminatul, voit redus, era făcut de douăsprezece enorme lămpi de aramă, în formă de coloane, puse direct pe sol și aruncînd largi flăcări roșii. Cînd am intrat, curentul coridorului făcu să oscileze flăcările care agitară un minut, în preajmă, umbrele noastre mărite și deformate în mod ciudat. Apoi curentul se opri și flăcările, redevenite rigide, își înălțară din nou printre bezne neclintitele lor lumini roșii.

Aceste douăsprezece lampadare uriașe (fiecare avea cam trei metri înălțime) formau, prin așezarea lor, un fel de cunună cu un diametru de cel puțin cincizeci de picioare. În mijlocul cununii zării o moviliță întunecată, brăzdată pe toată suprafața de mici pîlpîiri roșii și tremurătoare. Apropiindu-mă, am putut des-

luși un izvor care țîșnea din ea. Apa lui rece întreținea temperatura despre care am vorbit.

Niște jilțuri naturale, uriașe, erau tăiate în stînca din mijloc, de unde se împrăștia șoptitoarea și întunecata fîntînă. Ele erau tapisate cu perne mătăsoase. Douăsprezece arzătoare de mirodenii, în interiorul cununii de flăcări roșii, desenau o a doua coroană, cu un diametru cam pe jumătatea celeilalte. În întuneric nu li se vedea fumul suind spre boltă; dar lîncezeala lor, combinată cu răcoarea și cu susurul apei, izgoneau din inimă orice altă dorință în afară de aceea de a rămîne acolo, veșnic.

Domnul Le Mesge ne pofti să luăm loc în mijlocul sălii, pe jilțurile ciclopice. El însuși se așează între noi.

— Peste cîteva clipe, spuse el, ochii vi se vor obișnui cu întunericul.

Am observat că vorbea în șoaptă, ca într-un templu.

Încet, încet, ochii ni se deprinseră într-adevăr cu lumina aceasta roșie. Doar partea de jos a imensei încăperi era luminată.

Întreaga boltă era înecată în beznă și nu i se putea ghici înălțimea. Vag, deasupra capetelor noastre, am zărit un mare candelabru al cărui aur era lins, ca tot restul, de mohorîtele lumini roșii. Dar nimic nu îngăduia să-ți dai seama de lungimea lanțului care-l ținea atîrnat de plafonul întunecat.

Pavajul de marmură era atît de lucios încît sfeșnicele uriașe se reflectau în el.

Sala, repet, era rotundă, formînd un cerc perfect al cărui centru îl forma fîntîna spre care noi stăteam cu spatele.

Ne aflam, deci, cu fața spre pereții rotunjiți. Curînd, privirile nu ni se mai putură desprinde de pe ei. Iată ce-i făcea să fie deosebiți: pe întreaga lor întindere, pereții se împărțeau într-un șir de nișe, a căror linie neagră ăra tăiată, în fața noastră, de ușa care se deschisese ca să ne lase să intrăm; în spatele nostru, șirul nișelor era tăiat de-o a doua ușă, și mai neagră, pe care o ghiceam întorcîndu-mă, în beznă. De la o ușă la alta am numărat șaiszeci de nișe, adică în total o sută douăzeci. Fiecare din ele era înaltă de trei metri și largă de un metru. În fiecare se afla un fel de cutie mare, mai iată sus decît jos, și închisă numai în partea de jos. În cutiile acestea, în toate, afară de cele două pe care le aveam în față, mi s-a părut că deslușesc o formă strălucitoare, o formă omenească fără doar și poate, ceva ca o statuie de bronz foarte pal. În arcul de cerc din fața mea, am numărat clar treizeci de asemenea statui ciudate.

Ce erau ele? Am vrut să văd și m-am ridicat.

Mîna domnului Le Mesge mi s-a așezat pe braț.

— Mai tîrziu, șopti el cu același glas foarte șoptit, mai tîrziu.

Privirile profesorului erau ațintite pe ușa prin care intrașerăm în sală și în dosul căreia se auzea acum, din ce în ce mai clar, un zgomot de pași.

Ușa se deschise în tăcere lăsînd să intre trei tuaregi albi. Doi dintre ei purtau pe umeri un fel de pachet lung; al treilea mi s-a părut a fi șeful lor.

La indicațiile acestuia din urmă, ei puseră jos pachetul și scoaseră dintr-una din nișele despre care am vorbit, cutia lunguiață aflată în fiecare dintre ele.

— Vă puteți apropia, domnilor, ne spuse atunci domnul Le Mesge.

La un semn al lui, cei trei tuaregi se dădură cîțiva pași înapoi.

— Mi-ați cerut adineaori să vă dau o dovadă a influenței egiptene asupra țării acesteia, spuse domnul Le Mesge adresîndu-i-se lui Morhange. Mai întîi, ce ziceți de lada aceasta?

Vorbînd astfel, el arată cutia pe care slujitorii o întinseseră pe jos, după ce o scoseseră din nișa ei.

Morhange scoase o exclamație înăbușită.

Aveam în fața noastră una din lăzile acelea destinate să conserve mumiile. Același lemn lucios, aceeași pictură în culori vii, cu singura deosebire că aici caracterele tifinar înlocuiau hieroglifele. Forma, îngustă jos și largă sus, ar fi trebuit ea singură să ne arate asta imediat.

Am mai spus că jumătatea de jos a cutiei acesteia mari era închisă, dînd întregului un aspect de sabot dreptunghiular.

Domnul Le Mesge îngenunche și fixă pe partea din față a cutiei un dreptunghi de carton alb, o etichetă lată, luată de pe biroul său cu cîteva minute mai înainte, cînd ieșise din bibliotecă.

— Puteți citi, spuse el simplu, dar tot în șoaptă.

Am îngenuncheat și eu, căci lumina marilor candelabre abia dacă permitea să descifrezi eticheta pe care am recunoscut, totuși, scrisul profesorului.

Ea purta aceste cuvinte simple, scrise cu litere mari, ronde:

Numărul 53. Maior Sir Archibald Russell. Născut la Richmond, în ziua de 5 iulie 1860. Mort la Hoggar în ziua de 3 decembrie 1896.

M-am ridicat dintr-un salt.

— Maiorul Russell! am exclamat eu.

— Mai încet, mai încet, făcu domnul Le Mesge. Aici, nimeni n-are dreptul să ridice glasul.

— Maiorul Russell, am repetat eu, supunîndu-mă fără voie poruncii profesorului. Maiorul Russell, care a plecat anul trecut din Khartoum ca să exploreze Sokoto?

— El însuși, răspunse profesorul.

— Și... unde se află maiorul Russell?

— E aici, răspunse domnul Le Mesge.

Profesorul făcu un semn. Tuaregii albi se apropiară din nou.

O tăcere emoționantă domnea în încăperea misterioasă, tulburată doar de gîlgiitul răcoros al fîntîinii.

Cei trei negri începură să desfacă pachetul depus de ei, cînd intraseră, lîngă lada pictată. Încovoiați sub povara unei spaime de nespus, Morhange și cu mine priveam.

Curînd, o siluetă țeapănă, o formă omenească se ivi în fața ochilor noștri. O licărire roșie luci spre ea. Aveam înaintea, întinsă pe jos, acoperită cu un fel de vâl din muselină albă, o statuie de bronz pal, o statuie asemenea celor care, de jur-împrejurul nostru, stînd drepte în firide, păreau că ațintesc spre noi o privire de nepătruns.

— Sir Archibald Russell, rosti rar și încet domnul Le Mesge.

Morhange, mut, se apropie și avu puterea să ridice vâlul de muselină. Apoi privi îndelung posomorîta statuie de bronz.

— O mumie, o mumie, spuse el în sfîrșit. Vă înșelați, domnule. Aceasta nu e o mumie.

— La drept vorbind, nu, răspunse domnul Le Mesge, nu e o mumie. Și totuși, aveți în fața dumneavoastră rămășițele pămîntești ale lui Sir Archibald Russell. Într-adevăr, domnule, trebuie să vă atrag atenția că procedeele de îmbălsămare folosite în palatul Antineei diferă de procedeele folosite în vechiul Egipt. Aici, nu există natrion, nici feși, nici miresme. Meșteșugul Hoggarului a ajuns, de la bun început, la un rezultat pe care știința europeană nu l-a obținut decît după îndelungi tatonări. Cînd am sosit aici, am rămas uimit constatînd că se practica o metodă pe care o credeam cunoscută numai de lumea civilizată.

Cu degetul arătător îndoit, domnul Le Mesge ciocăni ușor în fruntea mată a lui sir Archibald Russell, făcînd să se audă un dangăt metalic.

— E bronz, murmurai eu. Nu-i o frunte omenească. E bronz.

Domnul Le Mesge ridică din umeri.

— E o frunte omenească, afirmă el tăios. Nu e deloc bronz. Bronzul e mai închis, domnule. Metalul acesta e marele metal necunoscut despre care vorbește Platon în *Critias*, și care își are locul între aur și argint; e metalul special al muntelui Atlantida. E oricalc.

Aplecîndu-mă și mai mult, am constatat că metalul era iden-

tic cu cel ce îmbrăca pereții bibliotecii.

— E oricalc, continuă domnul Le Mesge. Nu prea aveți aerul să înțelegeți cum poate să vă apară un corp omenesc ca statuie de oricalc. Nu zău, căpitane Morhange, dumneavoastră, despre care am presupus că aveți oarecari cunostinte, n-ați auzit niciodată vorbindu-se despre metoda doctorului Variot de a păstra corpurile altfel decât prin îmbălsămare? N-ați citit niciodată cartea acestui medic*? În ea este expusă metoda numită galvanoplastică. Pentru a deveni bune conducătoare, țesuturile cutanate sînt unse cu un strat foarte ușor de sare de argint. Corpul, muiat apoi într-o baie de sulfat de cupru, e lăsat pe seama polarizării. Procedul cu care a fost metalizat corpul stimabilului maior englez e același. Același, doar că baia de sulfat de aramă a fost înlocuită cu o baie de sulfat de oricalc, materie mult mai rară. Așa se face că în locul statuii unui biet om, în locul unei statui de bronz, aveți în față o statuie dintr-un metal mai prețios decât aurul lui Neptun.

Domnul Le Mesge făcu un semn. Sclavii negri apucară corpul. În cîteva clipe, fantoma de oricalc se afla vîrită în tocul ei de lemn pictat. Acesta din urmă, pus drept, fu așezat în nișa sa, alături de nișa în care un toc asemănător purta numărul 52.

Apoi, după ce-și terminară lucrul, cei trei negri se retraseră fără un cuvînt. Aerul rece al morții clătină încă o dată flăcările sfeșnicelor de aramă și făcu să danseze umbre uriașe în jurul nostru.

Morhange și cu mine rămăseserăm la fel de încrămeniți ca și spectrele de metal pal care ne înconjurau. Deodată, făcînd un efort, m-am apropiat clătinîndu-mă de nișa vecină celei în care fuseseră depuse rămășițele maiorului englez. Ochii mei căutau eticheta, eticheta numărul 52.

Sprijinindu-mă de marmura roșie a peretelui, am citi:

— *Numărul 52. Căpitan Laurent Deligne. Născut la Paris în ziua de 22 iulie 1861. Mort la Hoggar în ziua de 20 octombrie 1896.*

— Căpitanul Deligne, șopti Morhange, plecat în 1895 de la Colomb-Béchar spre Timmimoun și despre care nu s-a mai știut nimic.

— Exact, spuse domnul Le Mesge făcînd din cap un ușor semn de aprobare.

— *Numărul 51, citi Morhange, clănțănind acum din dinți, Colonel von Wittmann, născut la Jena în 1855. Mort la Hoggar*

* Variot: *Antropologia galvanică*. Paris, 1890. Nota domnului Leroux.

în ziua de 1 mai 1896. Colonelul Wittmann, exploratorul Kanemului, dispărut în părțile Agadèsului!

— Exact, spuse din nou domnul Le Mesge.

• — *Numărul 50*, citii eu la rîndul meu, ținîndu-mă de perete ca să nu cad. *Marchizul Alonzo d'Oliveira, născut la Cadix în ziua de 21 februarie 1868. Mort la Hoggar în ziua de 1 februarie 1896...* Oliveira, care se îndrepta spre Araouan!

— Exact, spuse iar domnul Le Mesge. Spaniolul acesta era un om cît se poate de erudit. Am avut cu el discuții interesante despre poziția geografică exactă a regatului Anteei.

— *Numărul 49*, spuse Morhange, al cărui glas abia dacă se mai auzea. *Locotenent Woodhouse, născut la Liverpool în ziua de 16 septembrie 1870. Mort la Hoggar în ziua de 4 octombrie 1895.*

— Aproape un copil, spuse domnul Le Mesge.

— *Numărul 48*, citi eu. *Sublocotonent Louis de Maillefeu, născut la Provins, în ziua de...*

N-am terminat. Emoția îmi sugruma glasul.

Louis de Maillefeu, prietenul meu cel mai bun, prietenul meu din copilărie, de la Saint-Cyr, de pretutindeni... Îl priveam, îl recunoșteam sub crusta metalică. Louis de Maillefeu!

Și, cu fruntea lipită de peretele rece, cu umerii zguduiți, am început să plîng, suspinînd din greu.

Atunci am auzit vocea adînc chinuită a lui Morhange, spunîndu-i profesorului:

— Scena aceasta a durat destul, domnule. Să-i punem capăt.

— El a dorit să știe, răspunse domnul Le Mesge. Ce putem face?

M-am îndreptat spre el. L-am apucat de umeri.

— Cum de se află el aici? Din ce i s-a tras moartea?

— A murit ca toți ceilalți, răspunse profesorul, ca și locotenentul Woodhouse, ca și căpitanul Deligne, ca și maiorul Russell, ca și colonelul von Wittmann, ca și cei patruzeci și șapte de ieri, ca și toți cei de mîine.

— Din ce li s-a tras moartea? spuse la rîndul său, cu glas poruncitor, Morhange.

Profesorul îl privi. Mi-am văzut camaradul pălînd.

— Din ce li s-a tras moartea, domnule? *Au murit din dragoste.*

Și adăugă cu un glas foarte încet și foarte grav:

— Acum știți.

Binișor, cu niște precauții de care nu l-am fi crezut niciodată în stare, domnul Le Mesge ne smulse din fața privirii fixe a statuilor de metal. O clipă mai tîrziu, ne aflam, Morhange și cu

mine, așezați din nou, sau mai degrabă prăbușiți, printre pernele din mijlocul încăperii. Plînsetul fîntînii invizibile susura la picioarele noastre.

Domnul Le Mesge era între noi.

— Acum știți, repetă el. Știți, dar nu înțelegeți încă.

Apoi, cu glas foarte lent, lăsă să cadă aceste cuvinte:

— Sînteți, așa cum au fost și ei, prizonierii Antineei... Și Antinea gîndește să se răzbune...

— Să se răzbune? spuse Morhange căruia îi revenise calmul. Și de ce, mă rog? Ce i-am făcut noi, locotenentul și eu, Atlantidei? Prin ce ne-am atras ura ei?

— E o luptă veche, foarte veche, răspunse grav profesorul. O luptă care vă depășește, domnule Morhange.

— Vă rog, explicați-vă, domnule profesor.

— Dumneavoastră sînteți Bărbații. Ea este Femeia, spuse gînditor domnul Le Mesge. Aici e totul.

— Zău, domnule, nu văd... nu vedem clar.

— O să înțelegeți. Chiar ați uitat cît au avut să se plîngă frumoasele regine barbare ale antichității de străinii pe care soarta i-a împins spre țarmurile lor? Poetul Victor Hugo a exprimat destul de bine dezgustătoarea lor purtare în poemul colonial intitulat *Fata din O-Tahiti*. Oricît de departe ne-ar duce amintirile, nu vedem decît asemenea procedee de silnicie și de ingratitudine. Domniștii aceștia foloseau din plin frumusețea doamnei și bogățiile ei. Apoi, într-o bună dimineată, dispăreau. Ba încă, doamna se putea socoti fericită dacă dispărutul, reperînd cu grijă locurile, nu se reîntorcea cu nave și cu trupe de ocupație.

— Erudiția dumneavoastră e admirabilă, domnule, spuse Morhange. Vă rog, continuați.

— Aveți nevoie de exemple? Ele există, vai, din belșug. Gîndiți-vă la grosolănia purtării lui Ulise față de Calypso, a lui Diomede față de Callirhoé. Ce să mai spun de a lui Tezeu față de Ariadna? Jason a dovedit, față de Medeea, o nestatornicie de neînchipuit. Romanii au continuat tradiția cu și mai multă brutalitate. Eneea, care are atîtea trăsături comune cu pastorul Spardek, s-a purtat cît se poate de josnic cu Didona. Față de divina Cleopatra, Cezar a fost un bătăran încununat cu lauri. Titus, în sfîrșit, fățarnicul Titus, după ce a trăit un an întreg în Idumeea, pe spinarea ei, a adus-o la Roma pe duioasa Berenice numai ca s-o batjocorească mai bine. Era timpul ca fiii lui Japhet să plătească fiicelor lui Sem suma acesta formidabilă de ocări neplătite.

Și s-a întîmplat ca o femeie să poată restabili în folosul sexului ei marea lege hegeliană a oscilațiilor. Separată de lumea

ariană prin formidabila precauție a lui Neptun, ea cheamă spre ea bărbații cei mai tineri și mai viteji. Femeia aceasta are trup darnic, chiar dacă sufletul îi e necruțător. De la tinerii cutezători, ea ia ceea ce ei pot da. Ea le împrumută corpul și îi domină cu sufletul. E prima regină pe care patima n-a făcut-o niciodată, măcar pentru o clipă, sclavă. Niciodată ea n-a fost nevoită să-și revină în fire, căci niciodată nu s-a dăruit cu totul. E singura femeie care a reușit disocierea celor două lucruri de nedespărțit, dragostea și voluptatea.

Domnul Le Mesge tăcu o clipă, apoi continuă:

— Ea vine, o dată pe zi, în mormîntul acesta: se oprește în fața firidelor de aici, meditează în fața statuilor acestora țepene, atinge piepturile reci pe care le-a cunoscut odată atît de fierbinți; apoi, după ce visează lîngă firida goală în care, curînd, va dormi pentru vecie în recea lui crustă de oricalc, ea se reîntoarce, nepăsătoare, spre cel ce o așteaptă.

Profesorul tăcu. În mijlocul întinericului se auzi din nou susurul fîntinei. Pulsul mi se zbătea, tîmplele îmi ardeau. O febră imensă mă cuprisesese.

— Și toți, toți au acceptat! stigai eu, fără să mai țin seama de locul unde mă așlam. S-au lăsat învinși! Ah! Ea n-are decît să vină, și va vedea.

Morhange tăcea.

— Dragă domnule, îmi spuse domnul Le Mesge cu glas foarte blînd, vorbiți ca un copil. Nu știți. N-ați văzut-o pe Antinea. Fiți sigur că printre ei (și, cu un gest, el cuprinse cercul mut al statuilor) se aflau bărbați la fel de curajoși ca și dumneavoastră, și mai puțin nervoși poate. Unul dintre ei, cel ce se odihnește sub eticheta nr. 32, îmi amintesc, era un englez flegmatic. Cînd a apărut în fața Antineei, își fuma țigara. Ca și ceilalți, domnule, el s-a plecat sub privirea suveranei.

Nu vorbiți cîtă vreme n-ați văzut-o. Titlul universitar nu prea e nimerit cînd trebuie să vorbești despre pasiune și mă simt stingherit cînd încerc să vă arăt ce este Antinea. Vă spun doar că, de îndată ce o veți vedea, nu vă veți mai aminti de nimic altceva. Familie, patrie, onoare, veți renega totul pentru ea.

— Totul, domnule? întrebă foarte calm Morhange.

— Totul, afirmă hotărît domnul Le Mesge. Veți uita totul, veți renega totul.

Din nou se auzi un zgomot ușor. Domnul Le Mesge se uită la ceas.

— De altfel, o să vedeți.

Ușa se deschise. Un targui alb, uriaș, cel mai înalt dintre

toți pe care îi zăriserăm pînă atunci în lăcașul acela cumplit, intră și se îndreptă spre noi.

El îmi atinse ușor brațul, după ce se înclină.

— Urmați-l, domnule, spuse domnul Le Mesge.

M-am supus, fără un cuvînt.

CAPITOLUL XI

ANTINEA

Împreună cu cel ce mă conducea, am mers de-a lungul unui nou coridor. Eram din ce în ce mai surexcitat. N-aveam decît un gînd: să mă aflu în fața femeii aceleia, să-i spun... Apoi, îmi era egal ce avea să se întîmple cu viața mea.

Mă înșelam însă cînd nădăjduiam să văd aventura luînd imediat o întorsătură eroică. În viață, genurile nu sînt niciodată delimitate. Dintr-un șir nesfîrșit de amănunte precedente, ar fi trebuit să-mi amintesc că în aventura mea burlescul era mereu împletit cu tragicul.

Cînd ajunse în fața unei nișe de culoare deschisă, călăuza mea se dădu la o parte făcîndu-mi loc să intru.

M-am pomenit atunci în cea mai confortabilă cameră de toaletă. Un plafon de sticlă mată revărsa peste dalele de marmură o lumină veselă și roză. Primul obiect de care am dat cu ochii a fost o pendulă prinsă în perete, și ale cărei cifre erau înlocuite cu semnele zodiacului. Minutarul nu atinsese încă semnul Berbecului.

Ora trei! Abia ora trei!

Ziua aceea mi se păruse și așa lungă cît un veac... Și nu străbătusem decît ceva mai mult din jumătatea ei.

Apoi, o altă idee îmi veni în minte și începui să rid cu hohote.

„Antinea ținea să-i fiu prezentat în toată splendoarea mea.”

O oglindă mare, de oricalc, ocupa o întreagă parte a camerei. Privindu-mă în ea, am înțeles că, hotărît lucru, pretenția nu era deloc exagerată.

Barba neîngrijită, stratul groaznic de murdărie de o culoare plumburie, care cobora în dire de-a lungul obrazilor, costumul meu pătat de toate luturile sahariene, sfișiat de toți mărăcinii Hoggarului, făceau într-adevăr din mine un cavaler destul de jalnic.

Nu mi-a trebuit mult ca să mă dezbrac și să mă arunc în baia de porfir aflată în mijlocul camerei de toaletă. O moleșeală extrem de plăcută mă cuprinse în apa caldă și parfumată. În fața mea dansau mii de borcănașe împrăștiate pe o măsuță prețioasă, din lemn sculptat. Erau de toate mărimile și de toate culorile, fasonate într-un fel de jad extrem de transparent. Umezeala plăcută a aerului îmi potoli nervii.

„Ducă-se dracului Atlantida, și hypogeul și domnul Le Mesge“, izbutii eu să mai gîndesc.

Apoi am adormit în baie.

Cînd am redeschis ochii, minutarul pendulei aproape că atinsese semnul Taurului. În fața mea, rezemat cu mîinile lui negre de marginea băii, stătea un negru înalt, cu fața neacoperită, cu brațele goale, cu fruntea legată într-un imens turban portocaliu. Negrul mă privea, rîzînd tăcut cu toți dinții lui albi.

Cine o mai fi și individul ăsta?

Negrul rise și mai tare. Fără să spună un cuvînt, el mă apucă și mă scoase ca un fulg din apa mea parfumată, dar care avea acum o culoare asupra căreia prefer să nu insist.

Cît ai clipi, m-am pomenit întins pe o masă de marmură, înclinată.

Negrul începu să mă maseze cu o putere extraordinară.

— Hei, mai încetișor, dobitocule.

Maseurul nu-mi răspunse, dar începu să rîdă și să mă frece și mai tare.

— De unde ești? Din Kanem? Din Borkou? Rîzi prea mult ca să fii targui.

Aceeași tăcere. Negrul era la fel de mut pe cît era de voios.

„La urma urmei, puțin îmi pasă, mi-am spus eu, neavînd încotro. Așa cum e, îl găsesc mai simpatic decît pe domnul Le Mesge, cu erudiția lui de coșmar. Dar, zău așa, ce recrut grozav ar fi pentru *Hammamul* din strada Mathurins.

— Țigară, sidi?

Fără să-mi aștepte răspunsul, negrul îmi vîrîse în gură o țigară pe care mi-o aprinse și începu din nou să mă ferchezuiască pe toate părțile.

„Vorbește puțin, dar e binevoitor“, gîndii eu.

Și i-am trimis un val de fum în plină față.

Gluma aceasta păru cu totul pe gustul lui. Negrul își vădi

pe dată mulțumirea aplicîndu-mi niște palme zdravene.

După ce mă ȣesălă în lege, el luă un borcănaș de pe măsuță și începu să-mi ungă trupul cu o pomadă roză. Orice urmă de oboseală păru că zboară din mușchii mei reîntineriți.

O lovitură într-un gong de aramă. Maseurul meu dispăru. Intră o negresă bătrînă, pipernicită, îmbrăcată cu cele mai ȣipătoare zdrențe. Bătrîna era guralivă ca o coțofană, dar la început n-am înȣeles nici un cuvînt din nesfîrșitul ghem pe care îl depăna pe cînd, apucîndu-mi mîinile și apoi picioarele, începu să-mi lustruiască unghiile, cu niște strîmbături convinse.

O nouă bătaie de gong. Bătrîna făcu loc unui al doilea negru, acesta grav, înveșmîntat din cap pînă în picioare în alb, și purtînd pe capul său lungăreț o tichie de bumbac tricotat.

Era bărbierul și avea o mînă înzestrată cu o uimitoare dexteritate. Nu i-a trebuit mult ca să mă tundă, ceea ce, pe legea mea, a făcut foarte bine. Apoi fără să mă întreb dacă am vreo preferință în privința bărbii, mă rase, complet.

Mi-am privit cu plăcere fața reapărută în întregime.

„Antineei poate că-i place genul american, gîndii eu. Ce ocară pentru memoria demnului ei bunic, Neptun!”

În aceeași clipă, negrul cel vesel intră și puse un pachet pe divan. Bărbierul dispăru. M-am mirat oarecum văzînd că pachetul, desfăcut cu grijă de noul meu valet, conținea un costum complet de flanel alb, asemănător într-un tot al celor purtate vara de ofițerii francezi din Algeria.

Panțalonii largi și supli păreau făcuți pe măsură. Tunica era fără cusur și avea chiar, ceea ce mă uimi și mai mult, cele două galoane de fir mobile, însemnele gradului meu, prinse de fiecare parte a mînecilor cu două șireturi. Ca încălțăminte, o pereche de papuci înalți, din marochin roșu, ornați cu fir. Lenjeria, toată din mătase, părea că vine direct de pe *rue de la Paix*.

— Cina a fost desfătătoare, murmurai eu, privindu-mă satisfăcut în oglindă. Culcușul e perfect aranjat. Da, dar mai e și *restul*.

Nu mi-am putut stăpîni un fior gîndindu-mă, pentru prima oară, la sala de marmură roșie.

În aceeași clipă pendula bătu patru și jumătate.

Cineva ciocăni discret în ușă. Targuiul alb care mă condusesese apăru în prag.

Înaintînd, el îmi atînse din nou brațul și făcu un semn.

Din nou l-am urmat.

Am străbătut iar cîteva lungi coridoare. Eram emoționat, dar regăsisem în contactul cu apa călduță o oarecare stăpînire de sine. Și apoi, mai ales, simțeam crescînd în mine, mult mai

mult decît voiam să recunosc, o imensă curiozitate. Din momentul acela aş fi acceptat oare, dacă mi s-ar fi propus, să fiu condus înapoi la drumul Cîmpiei Albe, lângă Shikh-Salah? Nu prea cred.

Încercam să fac să-mi fie ruşine de curiozitatea mea. Mă gîndeam la Maillefeu.

„Şi el, ca şi mină, a mers pe coridorul pe care mă aflu eu acum. Şi, în clipa de faţă, se află acolo, în sala de marmură roşie.“

N-am avut timp să mă gîndesc mult la asta. Brusc, lovit parcă de-un fel de bolid, am fost împins şi trîntit la pămînt. Coridorul era întunecat. N-am văzut nimic. Am auzit doar un urlet batjocoritor.

Targuiul alb se trăsesese înapoi, cu spatele lipit de perete.

— Ei! şoptii eu ridicîndu-mă, iată că încep drăcoveniile.

Ne-am continuat drumul. Curînd, o lumină, alta decît a lămpilor roze, începu să lumineze coridorul.

Am sosit astfel în faţa unei uşi de bronz, înaltă, străpunsă de nişte ciudate dantele luminoase. Se auzi bătaia unui gong cu sunet pur. Cele două canaturi ale uşii se întredeschiseră. Rămas pe coridor, targuiul alb le închise în urma mea.

Fără să-mi dau seama, am făcut cîtiva paşi în sala în care intrasem singur, apoi m-am oprit incremenit locului, ducîndu-mi mîna la ochi.

Eram orbit de lumina cerului, care se ivise.

Timp de multe ore, luminile ceţoase mă dezobişnuiseră de lumina zilei. Acum ea pătrundea din plin printr-o întreagă parte a imensei încăperi.

Sala se afla situată în partea inferioară a muntelui, care era mai sfredelită de coridoare şi de galerii decît o piramidă egipteană. La acelaşi nivel cu grădina pe care o zărisem dininealta din balconul bibliotecii, ea părea că o continuă. Treceam de la una la cealaltă se făcea pe nesimţite: dacă covoarele se întindeau pe sub palmierii înalţi, în schimb păsările zburau prin pădurea de coloane a sălii.

Contrastul făcea ca încăperea să fie obscură în toată partea care nu era scăldată direct de lumina oazei. Soarele, gata să apună pe după munte, colora în roz pietrişul de pe alei şi în roşu sîngeriu hieraticul flamingo aşezat, cu un picior în aer, la marginea micului lac de safir profund.

Deodată, pentru a doua oară, m-am prăbuşit la pămînt. Ceva brusc şi mare îmi căzuse pe umeri. Am simţit o atingere caldă şi mătăsoasă pe gît, o respiraţie fierbinte pe ceafă. În acelaşi timp, urletul batjocoritor care mă tulburase atîta pe coridor,

răsună din nou.

Cu o zmucitură m-am desprins, trîntind la întîmplare o lovitură de pumn zdravănă în direcția atacatorului meu. Urletul răsună din nou, de data aceasta de durere și de mînie.

Și avu ca ecou un lung hohot de rîs. Furios, mi-am îndreptat spinarea, căutîndu-l din ochi pe neobrăzatul care rîdea, ca să-i spun ce gîndeam despre el. Și atunci, privirea mi-a rămas ațintită, fixă.

În fața mea se afla Antinea.

În partea cea mai întunecată a sălii, sub un fel de boltă luminată artificial prin douăsprezece vitralii mov, pe un maldăr de perne colorate pestriț și de covoare persane albe, dintre cele mai prețioase, stăteau lungite patru femei.

Primele trei mi-am dat seama că sînt femei tuarege, după splendida și clasică lor frumusețe. Ele purtau niște minunate bluze de mătase albă, brodate cu aur. Ce-a de a patra, cu pielea foarte oacheșă, aproape un pui de harap, era și cea mai tînără. Bluza ei de mătase roșie îi scotea și mai mult în relief întunecata culoare a feței, a brațelor, a picioarelor goale. Toate patru stăteau roată în jurul maldărului de covoare albe, acoperit cu o uriașă piele de leu, pe care se rezema Antinea.

Antinea! De cîte ori am revăzut-o, m-am întrebat dacă privisem bine atunci, tulburat cum eram, într-atît mi se părea, de fiecare dată, că e tot mai frumoasă. Mai frumoasă! Biet cuvînt, biată limbă! Dar oare e de vină limba, sau sînt de vină cei ce înjosesc un asemenea cuvînt?

Nu te puteai afla în fața femeii acesteia fără să o evoci pe aceea pentru care Ephractoeus a supus Atlasul, pentru care Sapor a uzurpat sceptrul lui Osymandias, pentru care Mamylos a subjugat Suza și Tentyrisul, pentru care Antoniu a fugit...

*O, suflete, suprema vibrare îți e dată
Cînd ea te strînge-n brațe, trufașă, minunată.*

Klaftul egiptean îi cobora pe buclele bogate, atît de negre încît băteau în albastru. Cele două capete ale greului ei veșmînt de fir îi atingeau coapsele gingașe. În jurul frunții ei mici, bombate și încăpățîinate, se încolăcea *uraeusul* de aur, cu ochi de smaragde, zvîrlindu-și deasupra capului tinerei femei dubla limbă de rubine.

Ea purta o tunică de voal negru, presărat cu aur, foarte subțire, foarte largă, strînsă ușor cu o eșarfă de muselină albă,

brodată cu stînji din perle negre.

Aşa arăta veşmîntul Antineei. Dar, sub amestecul acesta încîntător, ce era ea oare? Un fel de fată subţirică, cu ochii lungi şi verzi, cu profil de uliu. Un Adonis mai nervos. O regină din Saaba, un copil cu o privire, cu un zîmbet cum nu s-a mai văzut vreodată la orientale. O minune de ironie şi de graţie nepăsătoare.

Trupul, nu i-l vedeam. Într-adevăr, faimosul ei trup nu mi-ar fi dat prin minte să-l privesc, chiar dacă aş fi avut puterea. Şi acesta e poate lucrul cel mai extraordinar din prima mea impresie. Să mă gîndesc la torturaţii din sala de marmură roşie, la cei cincizeci de tineri care, totuşi, îi ţinuseră în braţe trupul firav? Numai gîndul mi s-ar fi părut, în clipa aceea de neuitat, cea mai cumplită profanare. În ciuda tunicii ei tăiată îndrăzneţ într-o parte, a gîtului ei gol, a braţelor ei goale, a umbrelor misterioase bănuite pe sub voal, femeia aceasta, cu toată monstruoasa ei legendă, izbutea să rămînă foarte pură, ce spun? virginală.

Pentru moment, ea era cu totul stăpînită de risul care o cuprinsese cînd, în faţa ei, mă rosiogolisem la pămînt.

— Hiram-Rege, chemă ea.

M-am întors. Mi-am văzut duşmanul.

Pe capitelul uneia din coloane, la douăzeci de picioare deasupra solului, stătea căţărat cu ghearele un splendid ghepard. Privirea lui mai era încă furioasă pentru lovitura de pumn pe care i-o trăseseam.

— Hiram-Rege, repetă Antinea, aici!

Fiara se destinse ca un arc. Acum se afla ghemuită la picioarele stăpînei. I-am văzut limba roşie lingîndu-i gleznele subţiri şi goale.

— Cere-i iertare domnului, spuse tînăra femeie.

Ghepardul mă privi cu ură. Pielea galbenă a botului i se încreţi în jurul mustăţii negre.

— Ffff! se stropşi el, ca un motan voinic.

— Hai, repetă Antinea, poruncitoare.

Cu părere de rău, mica fiară se tîrî spre mine. Apoi îşi puse supusă botul între labe şi aşteptă.

I-am mîngîiat frumoasa frunte cu pete ca nişte ochi.

— Să nu fii supărat pe el, spuse Antinea. Aşa e, la început, cu toţi străinii.

— Atunci înseamnă că e adeseori prost dispus ca acum, am spus eu simplu.

Acestea mi-au fost primele cuvinte. Ele stîrniră un zîmbet

pe buzele Antineei.

Ea mă cercetă îndelung, cu o privire liniștită; apoi, adresându-se uneia dintre femeile tuarege, spuse:

— Aguida, să ai grijă să-i dai douăzeci și cinci de livre de aur lui Cegheir-ben-Cheikh.

Și, după ce tăcu o clipă, mă întrebă:

— Ești locotenent?

— Da.

— De unde ești?

— Din Franța.

— Puteam să bănuiesc asta, făcu ea, ironică. Dar din ce parte a Franței?

— Dintr-un ținut care se cheamă Lot-et-Garonne.

— Din ce loc, în ținutul acesta?

— Din Duras.

Ea se gîndi o clipă.

— Duras! Curge pe-acolo un râuleț, Dropt. Și e un castel, mare și vechi.

— Cunoașteți Durasul? șoptii eu, năucit.

— Se ajunge acolo prin Bordeaux, pe o cale ferată micuță, continuă ea. E un drum între dealuri, cu pantele pline de vii, încununate de ruini feudale. Satele au nume frumoase: Monségur, Sauveterre-de-Guyenne, la Tresne, Créon... Créon, ca în *Antigona*.

— Ați fost pe-acolo?

Ea mă privi și-mi răspunse, obosită parcă.

— Spune-mi *tu*. Mai devreme sau mai târziu, tot va trebui să mă tutuiești. Începe de acum.

Promisiunea aceasta amenințătoare mă umplu imediat de o imensă fericire. Mă gîndeam la cuvintele domnului Le Mesge: „Nu vorbi, atîta timp cît n-ai văzut-o. De cum o vei vedea, vei renega totul pentru ea.”

— Dacă am fost la Duras? continuă Antinea, izbucnind în ris. Glumești! Ți-o închipui pe nepoata lui Neptun într-un compartiment de clasa întâi, pe o linie secundară?

Întinzînd mîna, ea îmi arată uriașa stîncă albă care domina palmierii din grădină.

— Iată întregul meu orizont, spuse ea, gravă.

Și, luînd una din cărțile care zăceau prin preajmă, pe blana de leu, o deschise la întîmplare și spuse:

— E mersul trenurilor din vest. Ce lectură minunată pentru cineva care nu se mișcă din loc. Acum e ora cinci și jumătate,

seara. Un tren de persoane a sosit de trei minute la Surgères, în Charente-Inférieure. Va pleca peste șase minute. Peste două ore, va sosi la Rochelle. Cît e de ciudat să te gîndești, aici, la asemenea lucruri! Atîta distanță!... Atîta mișcare!... Atîta neclintire!...

— Vorbești foarte bine franceza, făcui eu.

Ea avu un mic rîs nervos.

— Sînt nevoită s-o vorbesc. Ca și germana, italiana, engleza și spaniola. Felul meu de viață m-a făcut mare poliglotă. Dar îmi place franceza mai mult decît tuarega și chiar decît araba. Am impresia că am știut-o din totdeauna. Și, crede-mă, nu spun asta ca să-ți fac plăcere.

Urmă un moment de tăcere. Mă gîndeam la străbuna ei, despre care Plutarh spunea: „Existau puține neamuri față de care ea să aibă nevoie de tîlmaci; Cleopatra le vorbea în propria lor limbă etiopienilor, troglodiților, ebreilor, arabilor, sirienilor, mezilor și parților.”

— Nu sta așa, nemișcat în mijlocul sălii. Mă mîhnești. Vino și te așează aici, lîngă mine. Dă-te mai încolo, domnule Hiram-Rege!

Ghepardul se supuse supărat.

— Dă-mi mîna, porunci Antinea.

Lîngă ea se afla o cupă mare de onyx. Ea luă din cupă un inel de oricalc, foarte simplu, și mi-l puse pe inelarul stîng. Am văzut atunci că și ea purta unul la fel.

— Tanit-Zerga, oferă-i domnului de Saint-Avit un șerbet de trandafiri.

Micuța negresă de mătase roșie se grăbi s-o asculte.

— Secretara mea particulară, o prezentă Antinea, domnișoara Tanit-Zerga, din Gâo, pe Niger. Familia ei este aproape la fel de veche ca și a mea.

Spunînd acestea, ea mă privea. Ochii ei verzi mă apăsau parcă.

— Și căpitanul, camaradul tău? întrebă ea cu o voce care părea că vine de departe. Încă nu-l cunosc. Cum arată? Îți seamănă?

Atunci, pentru prima oară de cînd mă aflam lîngă ea, m-am gîndit la Morhange. Și n-am răspuns.

Antinea zîmbi.

Apoi se lungi de tot pe blana de leu. Piciorul drept i se dezgoli.

— E vremea să te duci la el, îmi spuse ea languroasă. Curînd, vei primi ordinele mele. Tanit-Zerga, condu-l. Arată-i mai întîi

camera lui. Desigur că n-o cunoaște.

M-am ridicat și i-am luat mîna să i-o sărut. Ea și-a apăsât-o puternic pe buzele mele, făcîndu-le parcă să sîngere sub semnul acesta de posesiune.

Mă aflu acum în coridorul întunecat. Micuța în tunică de mătase roșie mergea înaintea mea.

— Iată camera ta, spuse ea.

Și continuă:

— Acum, dacă vrei, te voi conduce spre sufragerie. Ceilalți au să se adune curînd acolo pentru cină.

Micuța vorbea o încîntătoare franceză, pronunțînd cuvintele cam peltic.

— Nu, Tanit-Zerga, nu. Astă-seară prefer să rămîn aici. Nu mi-e foame. Sînt obosit.

— Nu mi-ai uitat numele, făcu ea.

Părea mîndră de lucrul acesta. Simțeam că, la nevoie, voi avea în ea o aliată.

— Nu ți-am uitat numele, micuță Tanit-Zerga, fiindcă e frumos*.

Și adăugai:

— Acum, lasă-mă, micuț. Vreau să fiu singur.

Ea zăbovea în cameră. Eram mișcat și agasat totodată. Simțeam o imensă nevoie de a-mi aduna gîndurile.

— Camera mea e deasupra camerei tale, îmi spuse ea. Pe masa aceasta e un gong de aramă; dacă dorești ceva, n-ai decît să suni. Un targui alb va veni imediat.

O clipă, informația aceasta mă amuză. Mă aflu într-un hotel, în mijlocul Saharei. N-aveam decît să sun pentru a fi servit.

Mi-am privit camera. Camera mea! Pentru cît timp va fi oare a mea?

Era o încăpere destul de spațioasă. Perne, un divan, un alcov tăiat în stîncă, totul luminat de o fereastră largă pe care o acoperea un stor de pai.

M-am dus la fereastră. Am ridicat storul. Lumina soarelui care apunea pătrunse în cameră.

Cu sufletul plin de gînduri inexprimabile, m-am rezemat de balustrada de piatră. Fereastra era îndreptată spre sud și domina solul de la cel puțin șaiszeci de metri. Sub ea, cobora zidul vulcan, vertiginos de neted și negru.

În fața mea, cam la doi kilometri, se înălța un alt zid: prima incintă de pămînt din *Critias*. Apoi, foarte departe dincolo de ele, am zărit imensul pustiu roșu.

* În berberă, *Tanit* înseamnă izvor, *zerga* e femininul adjectivului *azreg*, albastru. (Nota domnului Leroux).

CAPITOLUL XII

MORHANGE SE RIDICĂ ȘI DISPARE

Eram atît de obosit, încît am dormit dus pînă a doua zi. M-am deșteptat pe la orele trei după-amiază.

Imediat m-am gîndit la evenimentele din ajun și, firește, le-am găsit uimitoare.

— Hai, mi-am spus eu, să luăm lucrurile pe rînd. Mai întîi, trebuie să mă sfătuiesc cu Morhange.

În afară de asta, simțeam o poftă de mîncare nemaipomenită. Gongul arătat de Tanit-Zerga se afla la îndemînă. L-am lovit. Imediat apăru un targui alb.

— Du-mă la bibliotecă, i-am spus.

El se supuse. Pe cînd traversam din nou labirintul de scări și de coridoare, am înțeles că n-aveam să mă descurc niciodată fără ajutorul cuiva.

Morhange se afla, într-adevăr, în bibliotecă, și citea cu interes un manuscris.

— Un tratat pierdut, de Saint-Optat, îmi spuse el. Ah! Dacă Dom Granger ar fi aici! Privește: scriere semioncială.

Nu i-am răspuns. Pe masă, lîngă manuscris, un obiect mi-a atras imediat atenția. Era un inel de oricalc, leit cu cel pe care Antinea mi-l dăduse în ajun și cu cel pe care îl purta ea însăși.

Morhange zîmbi.

— Așadar... am spus eu.

— Ce?

— Ai văzut-o?

— Am văzut-o, într-adevăr, răspunse Morhange.

— E tare frumoasă, nu-i așa?

— Lucrul mi se pare greu de contestat, răspunse camaradul meu. Cred chiar că se poate spune că e tot atît de inteligentă pe cît e de frumoasă.

Urmă o clipă de tăcere. Morhange, foarte calm, răsucea între degete inelul de oricalc.

— Știi care trebuie să ne fie soarta aici? întrebai eu.

— Știu. Domnul Le Mesge ne-a explicat-o ieri, în fraze dis-

crete și mitologice. Vădit lucru, e o aventură extraordinară.

Morhange tăcu, apoi mă privi drept în față.

— Mă căiesc amarnic că te-am atras în ea. Un singur lucru mi-ar putea ușura căința: faptul de a vedea că, de ieri seară, te împaci destul de ușor cu ce se întâmplă.

De unde dobîndise Morhange cunoașterea acesta a inimii omenеști? Nu i-am răspuns, dîndu-i astfel dovada cea mai bună că nu se înșela.

— Ce ai de gînd să faci? murmurai eu în cele din urmă.

El închise manuscrisul, se așeză comod într-un fotoliu, aprinse o țigară și-mi răspunse astfel:

— Am chibzuit adînc. Folosind un pic cazuistica, mi-am descoperit linia de conduită. E simplă și în afară de orice discuție.

Pentru mine, problema nu se pune exact ca pentru dumneata, din cauza situației mele cvasireligioase, care, trebuie să recunosc, se află într-o poziție cam neliniștitoare. Ce-i drept, n-am depus nici un fel de legămînt, dar în afară de faptul că mă văd oprit de cunoscuta poruncă a noua de la orice fel de legături cu o femeie care nu-mi este soție, mărturisesc că n-am nici un chef pentru soiul de serviciu comandat în vederea căruia excelentul Cegheîr-ben-Cheîkh a binevoit să ne recruteze.

Acestea spuse, trebuie totuși ținut seama că viața mea nu-mi aparține la propriu, că nu am libertatea de a dispune de ea așa cum ar dispune un explorator particular care călătorește pentru scopurile lui personale și pe socoteala lui. Eu am o misiune de îndeplinit, niște date de cules. Dacă mi-aș putea deci recuceri libertatea, după ce aș plăti ciudata vamă obișnuită aici, aș consimți să-i dau satisfacție Antineei, pe măsura posibilităților mele. Cunosc destul de bine spiritul înțelegător al Bisericii, și mai ales cel al ordinului către care aspir: felul acesta de a proceda n-ar fi osîndit, ba, cine știe? poate că ar fi chiar aprobat. Sfînta Maria Egipteanca și-a dăruit trupul luntrașilor, într-o împrejurare asemănătoare. Și n-a cules pentru asta decît cuvinte de slavă. Dar, făcînd aceasta, ea avea certitudinea atingerii unui țel, care era sfînt. Scopul justifica mijloacele.

În ceea ce mă privește, lucrurile stau cu totul altfel. Faptul de a mă supune capriciilor celor mai absurde ale acestei doamne, nu m-ar împiedica să fiu curînd catalogat în sala de marmură roșie cu numărul 54, sau 55, dacă ea preferă să ți se adreseze mai întîi dumitale. În aceste condiții...

— În aceste condiții?

— În aceste condiții, consimțirea mi-ar fi de neiertat.

— Și atunci, ce-ai de gînd să faci?

— Ce-am de gînd să fac?...

Morhange își apăsă ceafa pe spătarul fotoliului, trimise un val de fum spre tavan și zîmbi.

— Nimic, spuse el, și atîta e de-ajuns. Vezi, în privința a-
ceasta, bărbatul are o superioritate incontestabilă asupra femeii.
Prin conformația lui, el poate să opună cel mai deplin refuz.
Femeia, nu.

Și adăugă, cu o privire ironică:

— Nu-i silit decît cine vrea.

Mi-am plecat fruntea.

— Am încercat față de Antinea toate comorile celei mai
subtile dialectici, continuă el. Zadarnic. „Dar, la urma urmei,
i-am spus, cînd n-am mai găsit argumente, de ce nu domnul Le
Mesge?” Ea a început să rîdă și mi-a răspuns: „De ce nu pastorul
Spardek? Domnii Le Mesge și Spardek sînt niște savanți pe care
îi stimez. Dar

*Blestem pe visătorul stupid care ar vrea,
În memoria lui și împotriva firii,
El, primul să dezlege problema cea mai grea
Vîrînd cu sila cinstea în tainele iubirii...*

În afară de asta, a adăugat ea, cu zîmbetul acela care e într-a-
devăr fermecător, s-ar putea ca tu să nu-i fi privit bine nici pe
unul, nici pe altul.“ Au urmat cîteva complimente privind per-
soana mea fizică, la care n-am găsit ce să răspund, într-atît cele
patru versuri ale lui Baudelaire îmi închiseseră gura.

Ea a mai binevoit să-mi explice: „Domnul Le Mesge e un
savant care îmi este foarte util. Cunoaște spaniola și italiana,
îmi clasează hîrtille și își dă toată silința să-mi pună în ordine
genealogia divină. Pastorul Spardek cunoaște engleza și germa-
na. Contele Bielowsky știe perfect limbile slave; pe el, îl și iu-
besc, ca pe un tată. M-a cunoscut de mică, pe vremea cînd nu
mă gîndeam încă la prostiile pe care le știi. Ei îmi sînt absolut
necesari în relațiile pe care le pot avea cu vizitatorii de diferite
naționalități, deși încep să mă descurc binișor în limbile de care
am nevoie... Dar vorbesc prea mult și e prima oară cînd dau
cuiva explicații despre purtarea mea. Prietenul tău e mai puțin
curios.“ Cu aceasta, m-a lăsat să plec. Ciudată femeie, zău așa.
O cred' un pic renaniană, dar cu mai multă pricepere în ale vo-
luptății decît maestrul ei.

— De ce întîrziați, domnilor? spuse domnul Le Mesge ivin-
du-se deodată. Sînteți așteptați pentru cină.

Micul profesor era în seara aceasta deosebit de bine dispus.
Avea la butonieră o rozetă violetă nouă-nouă.

— Ei? făcu el cu un aer ștengăresc. Ați văzut-o?

Nici Morhange, nici eu nu i-am răspuns.

Pastorul Spardek și hatmanul de Jitomir începuseră să mănince când am sosit noi. Soarele, dînd să apună, așternea reflexe zmeurii peste rogojinile gălbui.

— Luați loc, domnilor, făcu zgomotos domnul Le Mesge Locotenente de Saint-Avit, aseară n-ai fost printre noi. Vei gusta pentru prima dată mîncările gătite de Koukou, bucătarul nostru bambara. Ai să vezi!...

Un servitor negru puse în fața mea un fel de ocheană de mare, plutind pe un sos de ardei roșii ca tomatele.

Am mai spus că muream de foame. Mîncarea era excelentă. Sosul mi-a făcut imediat sete.

— Hoggar alb, 1879, îmi șopti hatmanul de Jitomir, umplîndu-mi paharul cu o licoare fină, de culoarea topazului. Eu îl îngrijesc. Nu atacă deloc capul. Numai picioarele...

Mi-am băut paharul pe nerăsuflăte. Cei de față începură să mi se pară fermecători.

— Hei, căpitane Morhange, i se adresă domnul Le Mesge camaradului meu care își degusta pe îndelete ocheana. Ce zici de acantopterigianul acesta? E pescuit astăzi, în lacul oazei. Începi să admiți ipoteza mării sahariene?

— Peștele acesta e un argument, spuse Morhange.

Și tăcu deodată. Ușa tocmai se deschisese. Targuiul alb intră. Comesenii făcură liniște.

Noul venit se îndreptă agale spre Morhange. Îi atinse brațul drept.

— Bine, spuse Morhange.

Și, ridicîndu-se, îl urmă pe targui.

Vasul cu Hoggar 1879 se afla între mine și contele Bielow-sky. Mi-am umplut paharul, un pahar de-o jumătate de litru, și l-am golit nervos.

Hatmanul îmi aruncă o privire prietenoasă.

— He, he! făcu domnul Le Mesge, dîndu-mi cu cotul. Antinea respectă ordinea ierarhică.

Pastorul Spardek zîmbi pudic.

— He, he! repetă domnul Le Mesge.

Paharul meu era gol. O clipă m-am simțit ispitit să-l arunc în capul profesorului de istorie. Dar, basta! L-am umplut și l-am golit din nou.

— Domnul Morhange n-o să guste decît cu gîndul friptura aceasta de berbec, delicioasă, făcu profesorul, din ce în ce mai deșănțat, luîndu-și o bucată zdravănă de carne.

— N-o să aibă ce regreta; spuse supărat hatmanul de Jito-

mir. Asta nu-i friptură: e corn de berbec sălbatic. Zău, Koukou începe să-și ridă de noi.

— Pastorul e de vină, ripostă vocea ascuțită a domnului Le Mesge. I-am spus de atâtea ori să nu-și caute discipoli în bucătăria noastră.

— Domnule profesor, spuse cu demnitate domnul Spardek.

— Îmi mențin protestul, stigă domnul Le Mèsge care, din clipa aceea, mi se păru nițeluș cherchelit. Dumnealui să fie judecător, continuă el, întorcându-se spre mine. Domnul locotent a venit de curînd și nu e părtinitor. Ei bine, îl întreb: are cineva dreptul să strice mințile unui bucătar bambara îndopîndu-i toată ziua capul cu discuții teologice, la care nimic nu-l predispune?

— Vai! răspunse pastorul, trist, cît vă înșelați. Are o înclinare puternică spre controversă.

— Koukou e un leneș, care profită de ocazie ca să nu mai facă nimic și să ne lase șnițelele să se ardă, își dădu părerea hatmanul. Trăiască papa! stigă el apoi umplînd toate paharele.

— Vă asigur că acest bambara mă neliniștește, începu să spună, cu multă demnitate, domnul Spartek. Știți la ce-a ajuns acum? Neagă prezența reală. Iată-l la un pas de erorile lui Zwingle și ale lui Oecolampade. Koukou neagă prezența reală.

— Domnule, spuse domnul Le Mesge foarte iritat, oamenii de la bucătărie trebuiesc lăsați în pace. Așa înțelegea lucrurile Iisus, care, pe cîte cred, era un teolog la fel de bun ca și dumneata, și căruia nu i-a trecut niciodată prin minte s-o ia pe Marta de la plitele ei ca să-i povestească cine știe ce năzbîtii.

— Așa e, aprobă hatmanul, ținînd între genunchi un ulcior pe care se căznea să-l destupe.

— Coaste fripte, coaste fripte, îmi șopti el cînd izbuti să scoată dopul. Paharele, adunarea!

— Koukou neagă prezența reală, continuă pastorul, golindu-și trist paharul.

— Lasă-i să vorbească, îmi spuse la ureche hatmanul de Jitomir. Nu vezi cît sînt de beți amîndoi...

El însuși vorbea greu și abia izbuti să-mi umple paharul aproape pînă sus.

Mi-a venit să-l refuz. Apoi, un gînd mi-a trecut prin minte: „La ora asta, Morhange... Poate el să zică orice... Ea e atît de frumoasă!”

Și, trăgînd spre mine paharul, l-am golit din nou.

Acum, domnul Le Mesge și pastorul se încurcau în cea mai extraordinară controversă religioasă, aruncîndu-și în cap cu *Book of Common Prayer*, cu *Declarația Drepturilor Omului*, cu *Bulla Unigenitus*. Încet, încet, hatmanul începea că capete asupra

lor ascendentul omului de lume care, chiar cînd e beat turtă, se impune cu toată superioritatea pe care o are educația asupra învățaturii.

Contele Bielowsky băuse de cinci ori mai mult decît profesorul și pastorul. Dar se ținea de zece ori mai bine decît ei.

— Să-i lăsăm pe bețivii aceștia, făcu el dezgustat. Vino, dragul meu. Partenerii noștri ne așteaptă în sala de joc.

— Doamnelor și domnilor, făcu hatmanul intrînd, dați-mi voie să vă prezint un nou partener, prietenul meu, domnul locotenent de Saint-Avit. Nu te sinchisi, îmi șopti el la ureche, sînt slugile casei... Dar, vezi, îmi fac iluzii...

Mi-am dat seama că era, într-adevăr, beat turtă.

Sala de joc era îngustă și lungă. O masă cît toate zilele, pusă direct pe podea și înconjurată de perne pe care stăteau tolăniți vreo doisprezece indigeni, constituia mobila principală. Pe pereți, două gravuri, dovedind cel mai deplin eclectism: *Sf. Ioan Botezătorul* de Da Vinci, și *Casa ultimelor cartușe* de Alphonse de Neuville.

Pe masă, pahare de lut. Un ulcior greu, plin cu alcool de palmier.

Printre cei de față am regăsit cunoștințe: maseurul meu, manichiurista, bărbierul, doi sau trei tuaregi albi care își coborîseră vălurile și—și fumau grav pipele lungi cu căpăcele de aramă. Pînă una alta, erau toți cufundați în deliciile unei partide de cărți, care mi s-a părut a fi *ramsul*. Două dintre frumoasele însoțitoare ale Antineei, Aguida și Sydya, se aflau și ele printre cei de față. Pielea lor netedă și brună lucea pe sub voalurile împodobite cu fir de argint. Am regretat că nu zăresc și bluza de mătase roșie a micuței Tanit-Zerga. Din nou m-am gîndit la Morhange, dar numai o secundă.

— Jetoanele, Koukou, porunci hatmanul. N-am venit aici ca să ne distrăm.

Bucătarul zwinglist depuse în fața lui o cutie cu jetoane multicolore. Contele Bielowsky începu să le numere, împărțindu-le cu nespusă grijă în mici grămăjoare.

— Cele albe valorează un ludovic, îmi explică el. Cele roșii, o sută de franci. Cele galbene, cinci sute. Cele verzi, o mie. Ah, aici se joacă în draci! De altfel, ai să vezi.

— Iau banca la zece mii, spuse bucătarul zwinglist.

— Douăsprezece mii, spuse hatmanul.

— Treisprezece, spuse Sydya care, cu un zîmbet moale, așezată pe genunchii contelui, îi aranja drăgăstoasă jetoanele în mici teancuri.

— Paisprezece, spusei eu.

— Cincisprezece, făcu vocea pițigăiată a Rositei, bătrîna negresă manichiuristă.

— Șaptesprezece, proclamă hatmanul.

— Douăzeci de mii, i-o reteză bucătarul.

Și vorbi apăsător, aruncîndu-ne o privire de sfidare:

— Douăzeci. Iau banca la douăzeci de mii.

Hatmanul avu un gest de necaz.

— Afurisit Koukou! Nu poți să-i faci nimic animalului ăstuia. Va trebui să joci strîns, locotenente.

Koukou se instalase în picioare, la capătul mesei. Făcea cărțile cu o măiestrie care m-a uimit.

— Ți-am spus eu: ca la Anna Deslions, șopti hatmanul cu mîndrie.

— Faceți jocurile, domnilor, chelălăi negrul. Faceți jocurile, domnilor.

— Așteaptă, animalule, spuse Bielowsky. Doar vezi bine că paharele sînt goale. Aici, Cacambo.

Paharele fură imediat umplute de maseurul cel voios.

— Taie, făcu Koukou, adresîndu-se Sydyei, frumoasa targui, pe care o avea la dreapta sa.

Tînăra tăie cu stînga, ca orice om superstițios. Dar, trebuie spus că dreapta îi era ocupată cu paharul, pe care îl ducea la gură. I-am văzut gitlejul fin și mat umflîndu-i-se ușor.

— Dau carte, spuse Koukou.

Eram așezați în felul următor: la stînga, hatmanul, Aguida, căreia el îi strîngea talia cu cea mai aristocratică dezinvoltură, Cacambo, o femeie targui, apoi doi negri acoperiți cu văluri, gravi, atenți la joc. La dreapta, Sydya, eu, bătrîna manichiuristă, Rosita, Barouf bărbierul, încă o femeie, doi tuaregi albi, gravi și atenți, simetrici cu cei din stînga.

— Vreau carte, îmi spuse hatmanul.

Sydya făcu un gest negativ.

Koukou trase, îi dădu un patru hatmanului și-și servi un cinci.

— Opt, anunță Bielowsky.

— Șase, spuse frumoasa Sydya.

— Șapte, dădu cărțile pe față Koukou. Un tablou plătește celuilalt, adăugă el rece.

— Dublez miza, spuse hatmanul.

Cacambo și Aguida îl imitară. Pe partea noastră, jucătorii erau mai rezervați. Manichiurista, mai ales, nu risca mai mult de douăzeci de franci, de fiecare dată.

— Cer egalitatea tablourilor, făcu Koukou, imperturbabil.

— E de nesuportat individul ăsta! bombăni contele. Iată. Ești mulțumit?

Koukou dădu cartea și arătă un nouă.

— Onoare și Patrie! zbieră Bielowsky. Aveam opt...

Eu, care aveam două rigi, nu-mi arătai necazul. Rozita îmi luă cărțile din mâini.

O priveam, la dreapta mea, pe Sydya. Bogatul ei păr negru îi acoperea umerii. Era, într-adevăr, foarte frumoasă, puțin beată, ca toată adunarea aceasta fantasmagorică. M-a privit și ea, dar pe furiș, cu un aer de animal sfios.

„Ah! gîndeam eu. Pesemne că se teme. Port scris pe frunte: vînat păzit.“

I-am atins piciorul. Ea și l-a retras, temătoare.

— Cine vrea carte? întrebă Koukou.

— Eu, nu, făcu hatmanul.

— Servit, spuse Sydya.

Bucătarul trase patru.

— Nouă, spuse el.

— Cartea care îmi era destinată mie, injură contele. Cinci, aveam cinci. Ah! dacă i-aș fi făgăduit odinioară majestății-sale împăratul Napoleon al III-lea că n-o să trag niciodată peste cinci! Sînt momente cînd îmi vine greu, greu... Și iată bruta asta de negru, care nu mai vrea să joace după ce-a cîștigat.

Era adevărat. Koukou, după ce adunase trei sferturi din je-toane, se ridica demn, salutînd asistența.

— Pe mîine, *messiés*.

— Ștergeți-o toți, urlă hatmanul de Jitomir. Rămîi cu mine, domnule de Saint-Avit.

Cînd am rămas singuri, el și-a mai turnat încă un pahar mare de alcool. Tavanul sălii nu se mai vedea de fum.

— Cît e ceasul? întrebai eu.

— Douăsprezece și jumătate. Dar n-o să mă lași așa, fiul meu, dragul meu fiu. Mi-e inima grea, grea.

Hatmanul plîngea cu hohote. Poalele hainei lui, pe divan, în spate, păreau niște aripi de insectă, mari și verzui.

— Nu-i așa că Aguida e fată frumoasă? făcu el plîngînd întruna. Știi, ea-mi amintește, deși e ceva mai oacheșă, de contesa de Teruel, frumoasa contesă de Teruel, Mercédès, știi, care se scălda complet goală la Biarritz, în fața stîncii Fecioarei, într-o zi cînd prințul de Bismarck se afla pe pasarelă. Nu-ți amitești? Mercédès de Teruel...

Am ridicat din umeri.

— E adevărat, uitam, ești prea tînăr. Doi, trei ani. Un copil. Da, un copil. Ah, copilul meu, să trăiești vremurile acelea și să

ajungi să joci cărți aici, cu niște sălbatici... Trebuie să-ți povestesc...

M-am ridicat și l-am respins.

— Rămii, rămii, se rugă el. Am să-ți spun tot ce ai să dorești, am să-ți povestesc tot ce ai să vrei, cum am venit aici, lucruri pe care nu le-am spus niciodată altcuiva. Rămii, am nevoie să-mi descarc inima față de-un prieten adevărat. Am să-ți spun tot, repet. Am încredere în tine. Tu ești francez, gentilom. Știu că n-ai să-i repeți nimic.

— N-am să repet nimic, cui?

— A...

Glasul i se împletici. Mi s-a părut că-l văd străbătut de-un fior de spaimă.

— Cui?

— Ei... Antineei, șopti el.

M-am așezat iar.

CAPITOLUL XIII

POVESTEA HATMANULUI DE JITOMIR

Contele Cazimir ajunsese la punctul în care beția capătă un fel de gravitate, de reculegere.

El se reculese o secundă și începu povestea aceasta, căreia regret că nu-i pot reproduce decît slab savurosul arhaism.

— Cînd noile vițe de tămîioasă vor începe să devină tandafirii în grădinile Antineei, eu voi împlini șaiszeci și opt de ani. E trist lucru, dragul meu, să-ți irosești înainte de vreme tot ce ai. Nû-i adevărat că viața e o reîncepere continuă. Ce amărăciune, cînd ai cunoscut Tuileriile din 1860, să ajungi ce-am ajuns eu!

Într-o seară, cu puțin înainte de război (îmi amintesc că Victor Noir mai trăia încă), niște femei încîntătoare, ale căror nume n-am să ți le spun (mai citesc din cînd în cînd numele fiilor lor în cronica mondenă a *Gaulois*-ului) își manifestară față de mine dorința de-a sta laolaltă cu cîteva cocote autentice. Le-am dus la un bal, la *Grande Chaumière*. Acolo, era un public

format din pictorași, cocote și studenți. În mijlocul cîrciumii, cîteva perechi dansau cancanul de se zguduiau lămpile din tavan. Am remarcat îndeosebi un tinerel oacheș, îmbrăcat cu o redingotă ca vai de ea și cu niște pantaloni cadrilați pe care, cu siguranță, nu-i țineau nici un fel de bretele. Tinerelul era ceacîr, avea o barbă neîngrijită și un păr lipicios ca bomboanele negre. Felul lui de a țopăi era într-adevăr extravagant. Doamnele aflară cum îl chema: Leone Gambetta.

Ce mizerie, cînd mă gîndesc că ar fi fost deajuns să-l dobor atunci cu un foc de pistol pe avocatul acesta păcătos, ca să asigur pentru vecie fericirea mea și a țării mele adoptive, căci, dragul meu, dacă nu sînt francez din naștere, sînt din inimă.

M-am născut în 1829 la Varșovia, dintr-un tată polonez și o mamă rusoaică, mai exact volhiniană. De la ea dețin titlul de hatman de Jitomir, care mi-a fost restituit de țarul Alexandru al II-lea, la cererea făcută în timpul vizitei sale la Paris, de către augustinul meu stăpîn, împăratul Napoleon al III-lea.

Din motive politice, asupra cărora n-aș putea să insist fără să refac istoria nefericitei Polonii, tata, contele Bielowsky, părăsi Varșovia în 1830 și veni să locuiască la Londra. Acolo, la moartea mamei, el începu să-și risipească nebunește averea imensă, de inimă amară, după cum mi-a spus. Cînd a murit și el, pe timpul afacerii Pritchard, nu mi-a lăsat decît o rentă de vreo mie de lire sterline, plus două sau trei martingale a căror ineficacitate am descoperit-o mai tîrziu.

Îmi voi aminti totdeauna cu emoție viața mea dintre nouăsprezece și douăzeci de ani, epocă în care mi-am lichidat pe deplin mica moștenire. Pe atunci, Londra era un oraș cu adevărat incîntător. Îmi aranjasem o garsonieră foarte plăcută în Piccadilly.

*The whirling of wheels, and the murmur of trees.
Piccadilly! Shops, palaces, bustle and breeze,**

Vînătoarea de vulpi în briska, plimbările în boggy prin Hyde-Park, chefurile, fără să mai amintesc micile escapade cu Afro-ditele ușoare din Drury-Lane, îmi ocupau tot timpul. Dar sînt nedrept. Mai rămînea jocul, și un sentiment de milă filială mă împingea să verific în el martingalele răposatului conte care îmi fusese tată. Jocul a fost pricina evenimentului pe care ți-l voi povesti și care mi-a răsturnat în mod atît de straniu întreaga viață.

* Piccadilly! Magazine, palate, forfotă și larmă, / Învîrtiri de roți și foșnet de copaci (engl.).

Prietenul meu, lordul Malmesbury, îmi spusese de-o sută de ori: „Trebuie să te duc la o femeie delicioasă, Miss Howard, care locuiește pe Oxford Street, la numărul 227.“ Într-o seară, m-am lăsat în voia lui. Era în 22 februarie 1848. Stăpîna casei era într-adevăr de o frumusețe desăvîrșită, iar oaspeții ei erau încîntători. În afară de Malmesbury, aveam printre ei mai mulți cunoscuți: lord Clebden, lord Chesterfield, sir Francis Mountjoye, maior în regimentul 2 *Life Guards*, contele d'Orsay. S-a jucat, apoi a început să se discute politică. Evenimentele din Franța constituiau principalul subiect, și se discuta la nesfîrșit despre consecințele răscoalei izbucnite chiar în dimineața aceea la Paris, în urma interzicerii banchetului din al XII-lea arondissement, despre care telegraful tocmai adusese vești. Pînă atunci, eu nu mă ocupasem niciodată de politică. Și nu știu ce mi-o fi trecut prin cap cînd am afirmat, cu elanul celor nouăsprezece ani ai mei, că veștile sosite din Franța erau semnul Republicii de mîine și al Imperiului de poimîine.

Cei de față îmi primiră butada cu un rîs discret și privirile lor se îndreptară spre un oaspete așezat al cincilea la o masă de *bouillotte*, unde jocul tocmai încetase.

Oaspetele zîmbi și el. Apoi se ridică și veni spre mine. Era de talie mijlocie, mai degrabă mărunț, strîns într-o redingotă albastră, și avea privirea pierdută și vagă.

Toți cei de față priveau nespus de amuzați scena aceasta.

„Cu cine am onoarea?“ mă întrebă el cu o voce foarte blîndă.

„Contele Cazimir Bielowsky“, răspunsei eu răspîcat, pentru a-i dovedi că diferența de vîrstă nu era un motiv suficient să-i justifice întrebarea.

„Ei bine, dragă conte, fie ca prezicerea dumitale să se împlinească și sper că vei binevoi atunci să nu neglijezi Tuileriile“, făcu zîmbind invitatul în redingotă albastră. Și, consimțind, în sfîrșit, să se prezinte, adăugă: „Prințul Louis-Napoléon Bonaparte“.

N-am jucat nici un rol activ în lovitura de stat și nu regret asta. Principiul meu e că un străin nu trebuie să se amestece în frămîntările interne ale unei țări. Prințul îmi înțelese discreția și nu-l uită pe tînărul care îi prevestise odinioară binele.

Am fost unul dintre primii oameni pe care el i-a chemat la Elysée. Soarta mi-a fost definitiv pecetluită printr-o notă răuvoitoare apărută în *Napoleon le Petit*. Un an mai tîrziu, cînd Mgr. Sibour trecu pe acolo, fusesem făcut gentilom al Curții, iar Împăratul împinsese bunătatea pînă la a mă căsători cu fiica mareșalului Repeto, duce de Mondovi.

Nu mă jenez deloc să spun că această însoțire n-a fost ceea

ce ar fi trebuit să fie. Contesa, cu zece ani mai mare decît mine, era ursuză și nu prea frumoasă. În afară de asta, familia ei ceruse în mod hotărît regimul dotal, iar pe atunci eu n-aveam decît cele douăzeci și cinci de mii de livre, leafa primită ca gentilom al Curții. Tristă soartă pentru un om care se vedea cu contele d'Orsay și cu ducele de Gramont-Caderousse. Cum aș fi putut să mă descurc fără bunăvoința Împăratului?

Într-o dimineață din primăvara anului 1862, mă aflu în cabinet și îmi desfăceam corespondența. Printre altele, primisem o scrisoare de la majestatea-sa, care mă convoca pentru ora patru la Tuileries, și o scrisoare de la Clémentine, care anunța că mă așteaptă la ora cinci, la ea acasă! Clémentine era prea frumoasa pentru care făceam pe atunci nebunii. Și eram cu atît mai mîndru de ea, cu cît i-o suflasem, într-o seară, la *Maison Dorée*, prințului de Metternich care era foarte îndrăgostit de ea. Toată Curtea mă invidia pentru cucerirea aceasta; aveam deci obligația morală de-a continua să-i asigur cheltuielile necesare. Și apoi, Clémentine era atît de frumoasă! Pînă și Împăratul... Celelalte scrisori, vai! celelalte scrisori erau tocmai notele furnizorilor copilei care, în ciuda muștrărilor mele discrete, se încăpățîna să mi le trimită la domiciliul conjugal.

Notele depășeau cu ceva suma de patruzeci de mii de franci. Rochii și mantile de la casa Gagelin-Opigez, rue Richelieu nr. 23; pălării și podoabe de cap de la doamna Alexandrine, rue d'Antin nr. 14; jupoane multiple și lenjerie de la doamna Pauline, rue de Cléry nr. 100; fireturi și mănuși *Joséphine*, de la *Ville de Lyon*, rue de la Chaussée-d'Antin nr. 6, eșarfe de la Malle des Indes; batiste de la Compagnie Irlandaise; dantele de la casa Ferguson; lapte de Candès, pentru ten... Mai ales laptele acesta de Candès, pentru ten, m-a ușuit. Factura indica cincizeci și unu de flacoane. De șase sute treizeci și șapte de franci și cincizeci, lapte de Candès pentru ten. Deajuns ca să frăgezești epiderma unui escadron de o sută de ostași din gardă!

„Lucrurile nu mai pot continua așa“, mi-am spus eu punînd facturile în buzunar.

La ora patru fără zece intram prin porțița dinspre Carrousel. În salonul aghiotanților am dat de Bacciochi.

„Împăratul e gripat, îmi spuse el. Nu iese din cameră. A ordonat să te duc la el de îndată ce vei sosi. Vino.“

Majestatea-sa, îmbrăcată într-un veston cu brandenburguri și cu o pereche de pantaloni căzăcești, visa în fața unei ferestre. De acolo se vedea unduind verdeața pală a Tuileriilor, care lucea scăldată de-o ploaie ușoară și călduță.

„Ah! iată-te, făcu Napoleon. Ia o țigară. Se pare că v-ai

întrecut în năzbîtii, tu și Gramont-Caderousse, ieri seară, la „Castelul Florilor.”

Am zîmbit satisfăcut.

„Cum, majestatea-voastră a și aflat...”

„Am aflat, vag...”

„Majestatea-voastră cunoaște ultimul spirit al lui Gramont-Caderousse?”

„Nu, dar ai să mi-l spui tu.”

„Atunci iată. Eram vreo cinci sau șase inși, eu, Viel-Castel, Gramont, Persigny...”

„Persigny, spuse Împăratul, nu face bine că se afișează cu Gramont, după tot ce povestește Parisul despre nevastă lui.”

„Întocmai, sire. Ei bine, Persigny era mișcat, vă rog să mă credeți. A început să ne vorbească despre mîhnirile pe care i le pricinuiau purtarea ducesei.”

„Fialin nu prea are tact”, murmură Împăratul.

„Întocmai, sire. Și-atunci, majestatea-voastră știe ce i-a trîntit Gramont.”

„Ce?”

„I-a spus: Domnule duce, vă interzic s-o vorbiți de rău față de mine pe amanta mea.”

„Gramont exagerează”, făcu Napoleon cu un zîmbet visător.

„Așa am socotit și noi, sire, pînă și Viel-Castel, care era, totuși, încîntat.”

„Fiindcă veni vorba, făcu Împăratul după o clipă de tăcere, am uitat să te întreb ce mai face contesa Bielowsky.”

„E bine, sire. Mulțumesc majestății-voastre.”

„Și Clémentine? Tot așa de binevoitoare?”

„Tot așa, sire. Dar...”

„Se pare că domnul Baroche e îndrăgostit nebunește de ea.”

„Asta mă onorează foarte mult, sire. Dar o asemenea onoare începe să mă coste cam scump...”

Și am scos din buzunar facturile primite de dimineață, desfăcîndu-le sub ochii Împăratului.

El le privi cu un zîmbet absent.

„Lasă, lasă... Numai atît e? Am să te scap eu, cu atît mai mult cu cît am să-ți cer un serviciu.”

„Sînt cu totul la dispoziția majestății-voastre.”

El agită un clopoțel.

„Chemați-l aici pe domnul Mocquard. Eu sînt gripat, adăugă Napoleon. Mocquard îți va explica despre ce este vorba.”

Secretarul particular al Împăratului intră.

„Mocquard, iată-l pe Bielowsky, spuse Napoleon. Ești la curent cu ce aștept din partea lui. Pune-l și pe el.”

Și începu să bată cu degetele în geamurile pe care ploaia le uda fără milă.

„Dragă conte, spuse Mocquard așezându-se, e foarte simplu. Cu siguranță că ai auzit vorbindu-se despre un tânăr explorator de talent, domnul Henry Duveyrier.“

Am clătinat negativ din cap, foarte mirat de introducerea aceasta.

„Domnul Duveyrier, continuă Mocquard, s-a întors la Paris după o călătorie deosebit de îndrăzneată în sudul Algerian și în Sahara. Domnul Vivien se Saint-Martin, pe care l-am văzut zilele acestea, mi-a spus că Societatea de Geografie are de gând să-i acorde exploratorului medalia de aur. În decursul călătoriei sale, domnul Duveyrier a intrat în relații cu căpeteniile tuaregilor, populații care s-au dovedit pînă acum atît de rebele față de influența armatelor majestății-sale.“

L-am privit pe Împărat. Păream atît de năucit, încît el începu să rîdă.

„Ascultă“, spuse Napoleon.

„Domnul Duveyrier, continuă Mocquard, a izbutit să obțină ca o delegație a căpeteniilor acestora să vină la Paris pentru a-și prezenta omagiile majestății-sale. Din vizita lor pot reieși rezultate foarte importante și excelența-sa Ministrul coloniilor trage nădejde că va obține semnarea unui tratat comercial deosebit de avantajos pentru țara noastră. Căpeteniile tuarege, în număr de cinci, printre care se află și șeicul Othman, *amenokal* sau sultan al Confederației azdjerilor, sosesc mîine dimineață la gara de Lyon. Domnul Duveyrier le va aștepta acolo. Dar Împăratul s-a gîndit că, în afară de asta...”

„M-am gîndit, spuse Napoleon al III-lea, pe care aerul meu năuc îl distra la culme, că ar fi corect ca unul din gentilomii mei să-i întîmpine la sosire pe demnitarii musulmani. De aceea te afli tu aici, bietul meu Bielowsky. Nu te speria, adăugă el rîzînd și mai tare. Îl vei avea cu tine pe domnul Duveyrier. N-ai să te ocupi decît de partea mondenă a primirii: însoțește-i pe imanii aceștia la dejunul pe care li-l ofer mîine la Tuileries; apoi, seara, cu discreție, din cauza religiei lor care e foarte susceptibilă, să le dai o înaltă idee despre civilizația pariziană, fără a exagera nimic: nu uita că ei, în Sahara, sînt mari căpetenii religioase. În privința aceasta, am încredere în tactul tău și-ți dau mîna liberă... Mocquard!“

„Sire?“

„Vei face să i se dea contelui Bielowsky, din buget, jumătate de la Externe jumătate de la Colonii, fondurile necesare pentru primirea delegației targui. Pentru început, cred că o sută de mii

de franci... Contele nu va avea decît să te anunțe dacă a fost nevoit să depășească suma aceasta.

Clémentine locuia pe strada Boccador, într-o vilă în stil maur, pe care o cumpărasem pentru ea de la domnul de Lesseps. Am găsit-o în pat. Zărindu-mă, ea izbucni în lacrimi.

„Nebuni ce sîntem! îngăimă ea printre suspine. Ce-am făcut!”

„Liniștește-te, Clémentine!”

„Ce-am făcut, ce-am făcut! repeta ea. Și aveam aproape de mine bogatul ei păr negru, pielea ei caldă care mirosea a apă de Nanon.”

„Ce s-a întîmplat? Ce s-a întîmplat?”

„S-a întîmplat că”... și Clémentine îmi șopti ceva la ureche.

„Nu! făcui eu buimăcit. Ești sigură?”

„Cum să nu fiu sigură?!”

Eram doborît.

„Nu prea pare să-ți facă plăcere”, spuse ea, foarte acră.

„Nu-i chiar așa. Clémentine, dar, în sfîrșit... Sînt foarte fericit, te asigur.”

„Dovedește-mi: să petrecem ziua de mîine împreună.

„Mîine? am sărit eu. E cu neputință!”

„De ce?” mă întrebă ea bănuitoare.

„Pentru că mîine trebuie să conduc misiunea targui prin Paris... Porunca Împăratului.”

„Ce mai e și misiunea asta?” făcu Clémentine.

Recunosc că nimic nu seamănă mai bine a minciună decît adevărul.

I-am reprodus, de bine de rău, Clémentinei povestirea lui Mocquard. Ea mă asculta cu un aer care voia să însemne: pe mine nu mă duci!

Pînă la urmă am izbucnit furios:

„N-ai decît să vii să vezi. Mîine seară cinez cu ei; te invit.”

„Sigur că am să vin”, făcu Clémentine foarte demnă.

Mărturisesc că îmi pierdusem sîngele rece în minutul acela. Dar, Doamne! ce zi... Facturi de patruzeci de mii de franci, la deșteptare. Corvoada de a însoți misiunea sălbaticilor prin Paris, pentru mîine. Și, pe deasupra, vestea unei apropiate paternități nelegitime...

La urma urmei, gîndeam eu mergînd spre casă, e ordinul Împăratului. El mi-a cerut să le dau tuaregilor ăstora o idee despre civilizația pariziană. Clémentine se prezintă foarte bine în lume, și, pentru moment, nu trebuie s-o întărit prea mult. Am să rețin un separeu mîine seara, la Café de Paris, și-am să

le spun lui Gramont-Caderousse și lui Viel-Castel să-și aducă amantele. O să fie foarte nostim de văzut atitudinea fiilor deșertului în mijlocul acestei adunări de cheflii.

Trenul de Marsilia sosea la ora 10 și 20. Pe peron, l-am găsit pe domnul Duveyrier, un tânăr cumsecade, în vîrstă de douăzeci și trei de ani, cu ochii albaștri și cu o bărbuță blondă. Coborînd din vagon, tuaregii îi căzură în brațe. Domnul Duvayrier trăise cu ei doi ani, sub cort, la mama dracului. El mă prezintă șefului, șeicul Othaman și celorlalți patru, niște bărbați superbi în veșmintele lor făcute din piele roșie. Din fericire, toți vorbeau un fel de *sabir* care ușură mult lucrurile.

N-am să pomenesc decît în treacăt despre masa de la Tuileries, vizitele de seară la Muséum, la Primărie, la Imprimeria Imperială. De fiecare dată, tuaregii își înscriseră numele în cartea de aur respectivă. Niște nume interminabile. Ca să-ți dau o idee, iată care era numele întreg al șeicului Othman: Othman-ben-el-Hadj-el-Bekri-ben-el-Hadj-el-Faqqi-ben-Mohammed-Boüya-ben-si-Ahmed-es. Soûki-ben-Mahmoud!*

Și erau cinci de același fel!

Totuși, nu mi-am pierdut buna dispoziție căci pe bulevarde, pretutindeni, succesul nostru a fost colosal. La Café de Paris, la ora 6 și 30, a fost un delir. Delegația, un pic amețită, mă îmbrățișa. *Bono* Napoleon, *bono* Eugénie; *bono* Casimir; *bono* ghiaur. Gramont-Caderousse și Viel-Castel se aflau la numărul 8, cu Anna Grimaldi de la Folie-Dramatiques și Hortense Schneider, amîndouă foc de frumoase. Dar premiul îi reveni scumpei mele Clémentine, cînd își făcu apariția. Să-ți spun cum era îmbrăcată: rochie de tul alb pe jupon de mătase ușoară chinezească, cu pliseu și crețuri bufante deasupra pliseului. Juponul de tul era prins în ambele părți cu niște ghirlande de frunze verzi amestecate cu zorele roz, formînd astfel un baldachin rotund și permițînd să se vadă juponul de mătase chinezească și din față și din părți. Ghirlandele urcau pînă la talie, iar în spațiul celor două crengi se aflau niște funde de satin roz, cu capete lungi. Corsajul, cu talia terminată în unghi, era drapat cu tul și completat cu o coleretă de tul încrețit și cu volan de dantelă. Pe cap, Clémentine purta, peste părul ei negru, o cunună-dia-demă din aceleași flori. Două lungi ghirlande de frunze i se încolăceau în păr și-i cădeau pe gît. Ca mantie, purta un fel de pelerină cu glugă, din cașmir bleu brodat cu fir și căptușit cu

* Mi-a fost dat să regăsesc în cartea de aur a Imprimeriei Naționale numele căpeteniilor tuarege și ale celor care le însoțeau în vizita lor, *domnul Henry Duveyrier și contele Bielowsky*. (Nota domnului Leroux).

satin alb.

Atîta splendoare și frumusețe îi mișcă imediat pe tuaregi și mai ales pe vecinul din dreapta al Clémentinei, El-Hadj-ben-Guemâma, propriul frate al șeicului Othman, și *amenokal* de Hoggar. La supa de vînat stropită cu tokai, tuaregului i se și aprinseră călcîiele. Cînd s-a sevit compotul de fructe de Martinica cu lichiorul doamnei Amphoux, el dădea semnele cele mai excesive ale unui nemărginit amor. Vinul de Cipru de la Comanderie îl luminează definitiv asupra sentimentelor sale. Hortense îmi făcea cu piciorul pe sub masă. Gramont, vrînd să-i facă același lucru Annei, se înșelă și stîrni protestele indignate ale unuia dintre tuaregi. Pot spune că atunci cînd veni vremea să pornim spre Mabilie, eram lămuriți asupra modului în care oaspeții noștri respectau interdicția poruncită de Profet în privința vinului.

La Mabilie, pe cînd Clémentine, Horace, Anna, Ludovic și cei trei tuaregi se dedau celui mai îndrăcit galop, șeicul Othman mă luă deoparte și-mi încredință cu vădită emoție un anumit mesaj din partea fratelui său, șeicul Ahmed.

A doua zi, devreme de tot, am sosit la Clémentine.

„Fata mea, începui eu după ce izbutii, nu fără greutate, s-o trezesc din somn, am să-ți vorbesc serios de tot.“

Ea se frecă la ochi, bosumflată.

„Cum ți se pare tînărul senior arab care, aseară, nu te slăbea deloc?“

„Păi, nu-i rău“, făcu ea roșindu-se.

„Știi că în țara lui e prinț domnitor și că domnește peste niște ținuturi de cinci sau de șase ori mai întinse decît cele ale augustului nostru stăpîn, Împăratul Napoleon al III-lea?“

„Parcă mi-a șoptit el așa ceva“, făcu ea, interesată.

„Ei bine, ți-ar place să te urci pe un tron, după exemplul augustei noastre suverane, Împărăteasa Eugénie?“

Clémentine mă privi încremenită.

„Propriul său frate, șeicul Othman, m-a însărcinat să fac în numele său demersul acesta.“

Clémentine nu răspunse, la fel de năucită pe cît era de înmărmurită.

„Eu, împărăteasă!“ izbuti ea să spună pînă la urmă.

„N-ai decît să hotărăști. Răspunsul tău trebuie dat înainte de amiază. Dacă e da, luăm masa împreună la Voisin, și bate palma!“

Vedeam bine că hotărîrea Clémentinei era luată, dar ea cre-

zu nimerit să dovedească un pic de sentiment.

„Și tu? șopti ea. Să te părăsesc așa? Niciodată...”

„Draga mea, să lăsăm copilăriile, i-am spus eu blajin. Poate nu știi că sînt ruinat. Dar complet ruinat!... Nici nu știu măcar cum o să-ți pot plăti mîine laptele pentru ten.”

„Ah!” făcu ea.

Dar dăugă, totuși:

„Și... copilul?”

„Care copil?”

„Al... al nostru...”

„Adevărat!... De!... O să-l treci și tu la profit și pierderi. Sînt sigur că șeicul Ahmed va găsi că-i seamănă.”

„Tu ai totdeauna haz, făcu ea, jumătate zîmbind, jumătate plîngînd.”

A doua zi, la aceeași oră, expresul de Marsilia îi ducea pe cei cinci tuaregi și pe Clémentine. Tînăra femeie, radioasă, se sprijinea de brațul șeicului Ahmed, care nu mai putea de bucurie.

„Sînt multe magazine în capitala noastră?” își întrebă ea, languroasă, logodnicul.

Iar el, zîmbind fericit pe sub vâl, îi răspunse:

„*Besef, besef, Bono, ghiauri bono.*”

În momentul plecării, Clémentine avu o criză de emoție.

„Cazimir dragă, tu ai fost totdeauna bun cu mine. Am să fiu regină. Dacă vei avea necazuri aici, făgăduiește-mi, jură-mi...”

Șeicul Ahmed înțelese și, scoțînd un inel de pe deget, mi-l puse mie.

„Sidi Cazimir camarad, spuse el energic. Tu vine găsește noi. Ia inel Sidi Ahmed și arată. La Hoggar toată lumea camarad. *Bono, Hoggar, bono.*”

Cînd am ieșit din gara de Lyon, aveam senzația că izbutisem să fac o glumă grozav de reușită.

Hatmanul de Jitomir era beat criță. M-am chinuit zadarnic să-i înțeleg sfîrșitul poveștii, cu atît mai mult cu cît amesteca mereu în ea cuplete împrumutate din cel mai bun repertoriu al lui Jacques Offenbach:

*Printr-o pădure trecea un tînăr;
Ce fraged și frumos era!
Și el ținea un măr în mînă.
Tabloul, îl puteai vedea...*

— Cine a fost neplăcut surprins de lovitura de la Sedan?

Cazimir, bietul Cazimir... La cinci septembrie, cinci mii de ludovici de plătit, și el, nici un ban, nici unul... Îmi iau pălăria și curajul și mă duc la Tuileries. Doamne! Împărat nu mai exista. Dar împărăteasa era atît de bună! Și o găsesc singură, vai! căci oamenii o șterg repede în asemenea împrejurări; singură, cu un senator, domnul Mérimée, singurul dintre literații pe care i-am cunoscut și care să fi fost în același timp și om de lume. „Doamnă, îi spunea el, trebuie părăsită orice speranță. L-am întîlnit pe domnul Thiers, pe Pont Royal, și el nu vrea s-audă de nimic...”

„Doamnă, i-am spus la rîndul meu, majestatea-voastra va ști totdeauna unde îi sînt adevărații prieteni.”

Și i-am sărutat mîna.

Evohé! După cum vedeți

Zețele au felul lor

De-a-i prinde-n mreje pe băieți...

M-am întors acasă, pe rue de Lille. În drum, am întîlnit gloata care se ducea de la Corpul Legislativ la Primărie. Hotărîrea mea era luată.

„Doamnă, i-am spus soției mele, dă-mi pistoalele.”

„Ce s-a întîmplat?” făcu ea speriată.

„Totul e pierdut. Rămîne de salvat onoarea. Mă duc să mor pe baricade.”

„Ah, Cazimir! suspină ea căzîndu-mi în brațe. Te-am judecat greșit. Iartă-mă!”

„Te iert, Aurélie, spusei eu cu o demnitate emoționantă. Și eu am greșit, de multe ori.”

M-am smuls de la scena aceasta tristă. Era ora șase. Pe rue du Bac, am oprit din mers o birjă.

„Ai douăzeci de franci bacșiș dacă prinzi la gara de Lyon trenul le Marsilia, care pleacă la șase și treizeci și șapte”, i-am spus eu birjarului.

Hatmanul de Jitomir nu izbuti să spună mai mult. Se rostogolise pe perne și dormea tun.

M-am apropiat, clătinîndu-mă, de fereastra cea mare.

Soarele se iveau, galben-pal, de după munții de un albastru aprins.

CAPITOLUL XIV

ORE DE AȘTEPTARE

Lui Saint-Avit îi plăcea să-mi povestească noaptea amănuntele minunatei lui aventuri. El mi-o servea în porții mici, riguroase și cronologice, neanticipînd asupra episoadelor unei drame al cărei sfîrșit tragic îl cunoșteam dinainte. Și, fără doar și poate, nu pentru a-și menaja efectele, îl simțeam atît de depărtat de-un calcul de felul acesta! Ci numai datorită extraordinarei nervozității în care îl arunca evocarea unor asemenea amintiri.

În seara aceea, tocmai sosise convoiul care ne aducea corespondența din Franța. Scrisorile înmîinate de Châtelain zăceau pe masă, nedesfăcute. Fotoforul, cerc palid de lumină în mijlocul imensului deșert întunecat, ne îngăduia să recunoaștem scrisul de pe adrese. Oh! Zîmbetul victorios al lui Saint-Avit cînd, împingînd cu mîna toate scrisorile primite, i-am spus gîfîind de nerăbdare:

— Continuă.

El acceptă fără să se lase rugat.

— Nimic n-ar putea să-ți dea o idee despre febra care m-a cuprins din ziua cînd hatmanul de Jitomir mi-a povestit pățania lui și pînă în ziua cînd m-am aflat din nou în fața Antineei. Ce-i mai ciudat e că, în toată febra mea, nu intra de loc gîndul că eram într-un fel condamnat la moarte. Dimpotrivă, ea era motivată de graba mea de-a vedea sosind evenimentul care avea să dea semnalul pieirii mele, chemarea Antineei. Dar, chemarea aceasta nu se grăbea să vină. Și, din întîrzierea ei, mi se năștea bolnăvicioasa exasperare.

Avut-am oare, în decursul orelor acelora, vreo clipă de luciditate? Nu cred. Nu-mi amintesc să-mi fi spus vreodată: „Cum? Nu ți-e rușine? Prins într-o situație de necalificat, nu numai că nu faci nimic ca să scapi, ba îți mai și binecuvîntezi robia și aspiri la distrugerea ta.“ Gustu' de a rămîne acolo, de a dori urmarea aventurii, nu-l coloram nici măcar cu pretextul pe care mi l-ar fi putut oferi voința de a nu căuta să evadez

fără Morhange. Dacă mă bîntuia neliniștea surdă de a nu-mi mai fi revăzut camaradul, motivele ei erau altele decît dorința de a-l vedea viu și sănătos.

Viu și sănătos, de altfel, știam că este. Tuaregii albi din serviciul personal al Antineei erau, nici vorbă, destul de tăcuți. Femeile nu erau nici ele mai vorbărețe. Știam, ce e drept, de la Sydya și Aguida, că lui Morhange îi plăceau rodiile și că nu putea să sufere cușcușul cu banane. Dar, de cum era vorba să capăt vreo informație de alt gen, ele o luau la fugă, înspăimîntate, prin lungile coridoare. Cu Tanit-Zerga se întîmpla cu totul altfel. Micuța părea să aibă un fel de repulsie să evoce în fața mea cel mai mic lucru în legătură cu Antinea. Și totuși, știam că îi era credincioasă ca un cîine stăpînei sale. Dar păstra o muțenie îndîrjită dacă rosteam numele ei, și, prin repercusiune, numele lui Morhange.

Cît despre albi, nu-mi plăcea să le pun întrebări marionetelor acestora sinistre. De altfel, toți trei se pretau foarte puțin la asta. Hatmanul de Jitomir se îneca din ce în ce mai tare în alcool. Mintea, care îi mai rămăsese, părea că și-o lichidase în noaptea cînd își evocase, pentru mine, tinerețea. Îl întîlnisem din cînd în cînd pe coridoarele devenite, deodată, prea strîmte pentru el, și-l auzeam fredonînd cu glas cleios un cuplet din aria *Reginei Hortense*:

*Cu fiica-mi Isabelle
Să te cununi chiar azi,
Căci ea-i cea mai frumoasă
Iar tu cel mai viteaz.*

Pe pastorul Spardek, pe zgîrciobul ăsta, l-aș fi pălmuit cîm plăcere. Cît despre hidosul omuleț cu decorații, care compunea liniștit etichetele din sala de marmură roșie, cum să-l întîlnești fără să ai poftă să-i strigi în obraz: „Hei, domnule profesor, un caz foarte curios de apocopă: *Ατλαγτινεια* suprimarea lui *alfa*, *tau* și *lambda*! Am la dispoziția dumneavoastră un caz la fel de curios: *Κλημεντινex*, Clémentine. Apocopa lui *kappa*, *lambda*, *eta* și *mu*. Dacă Morhange ar fi printre noi, v-ar spune în privința aceasta o sumedenie de nimicuri savante. Dar vai! Morhange nu mai binevoiește să vină printre noi. Nu-l mai vedem pe Morhange!“

Setea mea de a ști era primită cu mai puțină rezervă de Rosita, bărina negresă manichiurează; în viața mea nu mi-am lustruit atîta unghiile ca în zilele acelea de incertitudine. Astăzi, după șase ani, ea probabil că e moartă. N-am să-i pătez memoria

dacă spun că iubea grozav băutura. Biata femeie era victima băuturii aduse de mine, pe care o beam cu ea, din politețe.

Contrar celorlalte sclave, aduse din sud, dinspre Turcia prin intermediul neguțătorilor din Rhât, ea era născută la Constantinopol, și fusese adusă în Africa de stăpînul ei, devenit caimacam de Rhadamès... Dar nu te aștepta să complic o poveste și așa destul de bogată în peripeții, prin povestirea pățaniilor unei manichiuriste.

— Antinea, îmi spuse ea, e fiica lui El-Hadj-Ahmed-ben-Guemâma, amenokal al Hoggarului și șeic al marelui trib nobil Kel-Rhela. Ea e născută în anul o mie două sute patruzeci și unu de la Hegiră. Și n-a vrut niciodată să se mărite, cu nimeni. Voința i-a fost respectată, căci voința femeilor e atostăpîitoare în Hoggarul peste care ea domnește astăzi. Antinea e rudă cu Sidi-El-Senoussi, și e de-ajuns să spună un cuvînt pentru ca sîngele ghiaurilor să curgă în valuri de la Djerid la Touat și de la Tchad pînă în Senegal. Dacă ar fi vrut ea, ar fi trăit frumoasă și respectată în țara ghiaurilor. Dar ea preferă să vină ei aici.

— Pe Cegheîr-ben-Cheîkh îl cunoști? o întrebam eu. Îi e pe deplin credincios?

— Nimeni nu-l cunoaște aici prea bine pe Cegheîr-ben-Cheîkh, pentru că el e mereu plecat. E adevărat că e devotat Antineei. Cegheîr-ben-Cheîkh e un senoussi, iar Antinea e verișoara căpeteniei senoussilor. În afară de asta, el îi dăturește viața. Cegheîr-ben-Cheîkh e unul dintre cei ce l-au ucis pe marele *kébir* Flatters. Din cauza asta, Ikhenoukhen, amenokal al tuaregilor *Azdjer*, temîndu-se de represaliile francezilor, a vrut să li-l predea pe Cegheîr-ben-Cheîkh. Cînd întreaga Sahară îl alunga, el și-a găsit adăpost lîngă Antinea. Cegheîr-ben-Cheîkh nu va uita asta niciodată, căci e brav și trăiește după legea Profetului. Ca să-i mulțumească, el a condus la Antinea, pe atunci în vîrstă de douăzeci și trei de ani și fecioară, trei ofițeri francezi din primul corp de ocupație a Tunisiei. Ei sînt cei ce poartă în sala de marmură roșie numerele 1, 2 și 3.

— Și Cegheîr-ben-Cheîkh s-a achitat totdeauna cu succes de misiunea lui?

— Cegheîr-ben-Cheîkh e bine dresat și cunoaște uriașa Sahară așa cum îmi cunosc eu odăița de pe vîrfurile muntelui. La început, s-a mai întîmplat să se înșele. Astfel, în primele lui călătorii, i-a adus pe bătrînul Le Mesge și pe hoga Spardek.

— Ce-a spus Antinea cînd i-a văzut?

— Antinea? a ris atîta încît le-a cruțat viața. Cegheîr-ben-Cheîkh se simțea jignit văzînd-o cum rîde. De-atunci, nu s-a mai înșelat niciodată.

— Nu s-a mai înșelat niciodată?

— Nu. La toți cei care au venit aici, aduși de el, eu le-am îngrijit picioarele și mâinile. Toți erau tineri și frumoși. Dar trebuie să spun că cel la care am fost dusă acum câteva zile, după tine, camaradul tău, e poate cel mai frumos.

— De ce, întrebai eu schimbînd vorba, de ce, dacă le-a cruțat viața, nu le-a redat ea și libertatea pastorului și domnului Le Mesge?

— Se pare că a găsit la ce să-i folosească, făcu bătrîna. Și, apoi oricîne intră o dată aici, nu mai trebuie să iasă. Altfel, francezii ar sosi imediat, și cînd ar vedea sala de marmură roșie, ar măcelări pe toată lumea. De altfel, toți cîți au fost aduși aici de Cegheîr-ben-Cheîkh, toți, în afară de unul, cînd au văzut-o pe Antinea, n-au mai încercat să scape.

— Și ea îi păstrează multă vreme?

— Depinde de ei și de cît îi place ea. În medie, cam două, trei luni. Depinde. Un ofițer înalt, un belgian, croit ca un uriaș, n-a împlinit nici o săptămînă. Dimpotrivă, toată lumea și-l amintește aici pe micul Douglas Kaine, un ofițer englez; ea l-a păstrat aproape un an.

— Și-apoi?

— Și-apoi a murit, făcu bătrîna, mirată parcă de întrebarea mea.

— De ce a murit?

Ea îmi răspunse exact ca domnul Le Mesge.

— Ca toți ceilalți: de dragoste. De dragoste, continuă ea. Toți mor de dragoste, cînd văd că le-a trecut vremea și că Cegheîr-ben-Cheîkh pleacă în căutarea altora. Mulți dintre ei au murit lin, cu ochii plini de lacrimi. Nu mai dormeau și nu mai mincau. Un ofițer de marină francez a înnebunit. Cînta noaptea un cîntec trist din țara lui, care se auzea de la un capăt la altul al muntelui. Altul, un spaniol, parcă turbase: voia să muște. A trebuit să fie ucis. Mulți au murit de kif, un kif mai puternic decît opiumul. Cînd n-o mai au pe Antinea, fumează. Cei mai mulți au murit așa... cei mai fericiți. Micul Kaine a murit altfel.

— Cum a murit micul Kaine?

— Într-un fel care ne-a mîhnit pe toți. Ți-am spus că el a rămas cel mai mult printre noi. Ne obișnuiserăm cu el. În odaia Antineei, pe o măsuță de Kairouan, vopsită în albastru și auriu, e un gong, cu un ciocan lung de argint, cu mîner de abanos, foarte greu. Aguida mi-a povestit cele întîmplate. Cînd Antinea, zîbind așa cum zîmbește ea întruna, i-a spus micului Kaine să-și ia rămas bun de la ea, el a rămas în fața ei, mut și foarte palid. Antinea a lovit în gong, ca să fie dus de acolo. Un targui

alb a intrat. Dar micul Kaine și sărise la ciocan iar targuiul alb zăcea la pământ cu țeasta zdrobită. Antinea zîmbea mereu. Micul Kaine a fost dus în odaia lui. În aceeași noapte, înșelînd supravegherea paznicilor, el a sărit pe fereastră, de la o înălțime de două sute de picioare. Lucrătorii de la atelierul de îmbălsămare mi-au spus că au avut mult de furcă cu trupul lui. Dar au scos-o bine la capăt. N-ai decît să te duci să-l vezi. În sala de marmură roșie, el ocupă firida numărul 26.

Bătrîna își îneca emoția în pahar.

— Cu două zile înainte, continuă ea, venisem aici să îi fac unghiile, căci asta era camera lui. El scria ceva cu briceagul, pe perete, lângă fereastră. Privește, se mai vede încă:

*Was it not Fate, that, on this July midnight...**

În orice alt moment, versurile acestea, gravate în piatra ferestrei prin care ofițerul englez se aruncase în gol, m-ar fi emoționat profund. Dar un alt gînd îmi străbătea atunci inima.

— Spune-mi, făcui eu cu un glas cît putui mai cald, cînd Antinea ne ține în puterea ei pe vreunul dintre noi, îl închide lângă ea, nu-i așa? Atunci nu mai poate fi văzut...

Bătrîna făcu un gest negativ.

— Antinea nu se teme că el o să fugă. Muntele e bine zăvorît. Ea n-are decît să bată într-un gong de argint și el îi va fi adus imediat.

— Totuși, camaradul meu... De cînd l-a chemat la ea, nu l-am mai revăzut...

Negresa zîmbi cu un aer de cunoscătoare.

— Dacă nu-l mai vezi, înseamnă că el preferă să rămînă lângă ea. Antinea nu-l silește. Și nici nu-l împiedică să rămînă. Am izbit puternic cu pumnul în masă.

— Pleacă de-aici, bătrînă nebună! Pleacă imediat...

Speriată, Rosita fugi, după ce abia apucă să-și adune micile unelte.

*Was it not Fate, that, on this July midnight...**

Am ascultat sugestia bătrînei. Mergînd drept, pe coridor, am rătăcit drumul, am fost pus pe calea cea bună de păstorul Spardek, întîlnit din întîmplare, am deschis ușa sălii de marmură roșie și am intrat.

Răcoarea aceea de criptă înmiresmată mi-a făcut bine. Nu există loc, oricît de sinistru ar fi el, pe care să nu-l purifice murmurul apei curgătoare. Zgomotul cascadei din mijlocul sălii mă întărea. Într-o zi, înaintea unei lupte, mă aflam culcat cu oamenii mei printre ierburi înalte, așteptînd momentul, fluiera-tul care te face să te ridici sub gloanțe. La picioarele mele, un

* Nu era Soarta, aceasta, în acel miez de noapte de vară (engl.).

pîriu. Îi ascultam gîlgîitul răcoros. Admiram jocul de umbre și de lumini în apa străvezie, gizele, peștișorii negri, ierburile verzi, nisipul gălbui și plin de cute... Misterul apei m-a vrăjit întotdeauna...

Aici, în sala tragică, gîndirea îmi e polarizată de cascada întunecoasă. O simt prietenă. Ea mă ajută să nu mă prăbușesc în fața mărturiilor înțepenite ale atîtor monstruoase nelegiuri.

Numărul 26. E chiar el. *Locotenent Douglas Kaine, născut la Edimbourg, în ziua de 21 septembrie 1862. Mort la Hoggar în ziua de 16 iulie 1890. Douăzeci și opt de ani. N-avea nici douăzeci și opt de ani! O față extrem de slăbită, sub crusta de oricalc. O gură tristă și pasionată. El e. Bietul băiat. Edimbourg, cunosc Edimbourgul fără să fi fost vreodată acolo. De pe zidurile castelului se zăresc colinele Pentlandului. „Privește mai jos, îi spunea Annei de Saint-Yves blînda miss Flora a lui Stevenson, privește ceva mai jos și vei vedea, la cotul colinei, un pîlc de copaci și o dîră de fum înălțîndu-se printre ei. E Swanston Cottage, unde eu și fratele meu locuim împreună cu mătușa. Dacă vederea lui îți poate face într-adevăr plăcere, aș fi fericită...”* Cînd a plecat spre Darfour, Douglas Kaine lăsa cu sigutanță la Edimbourg o miss Flora, la fel de blondă ca aceea de Saint-Yves. Dar ce pot să însemne fetele acestea firave pe lingă Antinea! Kaine, atît de cumpătat totuși, atît de făcut pentru o astfel de iubire, a iubit-o pe cealaltă. Acum e mort. Și iată numărul 27, din a cărui cauză s-a zdrobit de stîncile sahariene, și care e mort și el.

A muri, a iubi. Cît de firesc răsună cuvintele acestea în sala de marmură roșie. Și Antinea, cu cît pare ea mai mare în mijlocul horei acesteia de statui palide! Într-atît are, deci, dragostea nevoie de moarte, încît să fie astfel multiplicată! În lume alte femei sînt fără doar și poate la fel de frumoase ca Antinea, ba poate chiar și mai frumoase. Te iau ca martor că nu ți-ar fi vorbit prea mult despre frumusețea ei. Și atunci, de unde imboldul, febra, sacrificarea aceasta a întregii mele ființe? Cum de sînt gata să strîng o clipă în brațe năluca aceea nesigură, să fac lucruri pe care nu îndrăznesc nici măcar să mi le închipui, ca să nu mă cutremur pe loc?

Iată numărul 53, ultimul. 54 va fi Morhange. 55 voi fi eu. Peste șase, sau poate peste opt luni, îmi e perfect egal cînd mă vor așeza în firida aceasta, simulacru fără ochi, suflet mort, trup mulțumit.

Mă aflu pe pragul fericirii supreme, a exaltării care se analizează. Ce copil eram, adineaori! Protestam în fața unei mani-chiuriste negre. Eram gelos pe Morhange, zău așa! Atunci, de ce să nu fiu gelos pe cei prezenți, apoi pe ceilalți, pe absenți,

pe cei ce vor veni, unul cîte unul, să umple cercul negru al firidelor încă goale... Morhange, ştiu, în clipa asta e lângă Antinea, şi simt o bucurie amară şi superbă gîndindu-mă la bucuria lui. Dar, într-o seară, peste trei luni, sau poate peste patru, îmbălsămătorii vor veni aici. Firida numărul 54 îşi va primi prada. Atunci, un targui alb va înainta spre mine. Şi am să mă cutremur, prins de un extaz de neînchipuit. El îmi va atinge braţul. Şi va fi rîndul meu să intru în veşnicie prin poarta sîngeroasă a dragostei.

Cînd mi-am sfîrşit meditaţia şi m-am aflat, din nou în bibliotecă, noaptea care începuse să se lase amesteca umbrele personajelor adunate acolo.

Î-am recunoscut pe domnul Le Mesge, pe pastor, pe hatman, pe Agnola, pe cei doi tuaregi albi, şi pe alţii, strînşi laolaltă în cel mai însufleţit sobor.

Mirat, neliniştit chiar de faptul că vedeam împreună atîţia oameni care, de obicei, nu se simpatizau de loc, m-am apropiat de ei.

Se întîmplase ceva, ceva nemaipomenit, ceva în stare, la ora aceea, să tulbure populaţia muntelui.

Doi exploratori spanioli, veniţi de la Rio de Oro, fuseseră semnalati la vest, în Adrar Ahnet.

De cum aflate, Cegheir-ben-Cheikh se şi pregătise, de îndată, să pornească în întîmpinarea lor.

Dar primise imediat ordin să rămînă locului.

Din clipa aceea, nici cea mai mică îndoială nu mai era posibilă.

Pentru prima oară, Antinea iubea.

CAPITOLUL XV

TRISTA POVESTE A LUI TANIT-ZERGA

— Arauu, arauu...

Vag, m-am trezit din aţipirea care mă cuprinsese pînă la urmă. Ochii mi s-au întredeschis. M-am tras brusc înapoi.

— Arauu...

La doi pași de fața mea se afla botul galben, punctat cu negru, al lui Hiram-Rege. Ghepardul asista la deșteptarea mea, de altfel fără prea mare interes, căci cășca; gura lui roșie-întunecată, în care luceau frumoșii colți albi, se deschidea și se închidea alene.

În aceeași clipă am auzit un hohot de râs.

Era micuța Tanit-Zerga. Ea stătea ghemuită pe o pernă, lângă divanul pe care mă lungisem, și supraveghea curioasă confruntarea mea cu ghepardul.

— Hiram-Rege se plictisea, socoti ea nimerit să-mi explice. L-am adus cu mine.

— Bun, bombăanii eu. Dar, ia spune-mi, nu s-ar putea duce să se plictisească în altă parte?

— Acum e singur de tot, spuse micuța. L-au alungat. Făcea zgomot jucându-se.

Cuvintele acestea îmi reamintiră întâmplările din ajun.

— Dacă vrei, îl trimit de-aici, spuse Tanit-Zerga.

— Nu, lasă-l.

Am privit ghepardul cu simpatie. Nefericirea noastră comună ne lega.

I-am mîngîiat fruntea bombată. Hiram-Rege își manifestă mulțumirea întizîndu-se cît era de lung și arătîndu-și enormele lui gheare de culoarea chihlimbarului. Rogojina de pe jos avu mult de suferit din clipa aceea.

— Mai e și Galé, spuse fetița.

— Galé? Asta ce-o mai fi?

În aceeași clipă am zărit pe genunchii lui Tanit-Zerga un animal bizar, cam de mărimea unei pisici mari, cu urechi turtite, cu botul alungit. Blana lui gri-deschisă era aspră.

Animalul mă privea cu niște ochișori roz, destul de ciudați.

— E mangusta mea, îmi explică Tanit-Zerga.

— Ascultă, făcui eu supărat, asta e tot?

Pesemne că aveam un aer atît de posac și de caraghios, încît Tanit-Zerga se porni pe râs. Am râs și eu.

— Galé e prietena mea, spuse ea cînd se potoli din râs. Eu i-am salvat viața. Era mică de tot, pe-atunci. Într-o zi am să-ți povestesc cum s-a întîmplat. Uite ce drăguță e.

Spunînd acestea, ea îmi puse mangusta pe genunchi.

— E frumos din partea ta, Tanit-Zerga, că ai venit să-mi faci o vizită, vorbii eu așale, trecîndu-mi palma peste coapsa mangusteii. Cît e ceasul?

— Nouă trecute. Privește, soarele s-a și înălțat. Dă-mi voie să las storul.

Camera se umplu de umbră. Ochii lui Galé deveniră și mai

roz. Cei ai lui Hiram-Rege se făcură verzi.

— E foarte frumos, repetai eu, continuîndu-mi gîndul. Văd că astăzi ești liberă. Pînă acum n-ai venit niciodată atît de dimineață.

O umbră trecu peste fruntea fetei.

— E-adevărat, sînt liberă, făcu ea aproape cu asprime.

Am privit-o atunci mai cu atenție pe Tanit-Zerga. Pentru prima oară am observat că era frumoasă. Părul, pe care și-l purta răvășit pe umeri, îi era mai mult buclat decît creț. Trăsăturile îi erau de o puritate deosebită: nas foarte drept, gură mică cu buze fine, bărbie voluntară. Tenul îi era arămiu, nu negru. Trupul, subțire și mlădios, n-avea nimic comun cu oribilii cîrnați unsuroși care devin trupurile negrilor, bine îngrijite.

Un cerc larg de aramă îi forma, în jurul frunții și al părului o diademă grea. Tanit-Zerga purta patru brățări, și mai late încă, la încheieturile mîinilor și la glezne, iar ca veșmînt, o tunică de mătase verde, cu decolteu în unghi și cu broderii de aur. Verde, bronz, aur.

— Tu ești din neamul sonrhai, Tanit-Zerga? o întrebai eu cu blîndețe.

— Da, sînt din neamul sonrhai, răspunse ea cu un aer de mîndrie aspră.

„Ciudată ființă“, gîndii eu.

Vădit lucru, exista un punct asupra căruia Tanit-Zerga nu înțelegea să lase să alunece discuția. Îmi aminteam aerul aproape de suferință cu care, atunci cînd îmi spusese că Hiram-Rege fusese alungat, rostise acel *l-au*.

— Sînt din neamul sonrhai, repetă ea. M-am născut la Gâo, pe Niger, străvechea capitală sonrhai. Srămoșii mei au domnit peste marele imperiu manding. Dacă mă aflu aici, ca sclavă, nu trebuie să mă disprețuiești.

Într-o rază de soare, Galé, așezată pe dosul ei micuț, își lustruia mustățile lucioase cu labele dinainte; Hiram-Rege, tolănit pe rogojină, dormea, scoțînd ici, colo, cîte un mîrîit plîngător.

— Visează, spuse Tanit-Zerga ducîndu-și un deget la buze.

— Numai jaguarii visează, făcui eu.

— Și gheparzii visează, răspunse ea gravă, fără a părea că sesizează cîtuși de puțin spiritul acestei glume parnassiene.

Urmă un moment de tăcere. Apoi, ea spuse:

— Poate că îți e foame. Și cred că nu ți-ar face plăcere să mănînci cu ceilalți.

Nu i-am răspuns.

— Trebuie să mănînci, continuă ea. Dacă îmi dai voie, mă

duc să caut de mâncare, pentru tine și pentru mine. Am să aduc masa și pentru Hiram-Rege și pentru Galé. Când ești mîhnit, nu trebuie să rămîi singur.

Și mica zîă verde-aurie ieși, fără să-mi aștepte răspunsul.

Astfel se înnodară legăturile mele cu Tanit-Zerga. În fiecare dimineață ea sosea în camera mea cu cele două animale. Despre Antinea, îmi vorbea foarte rar, totdeauna într-un fel indirect. Părea că nu poate suferi întrebarea pe care mi-o vedea veșnic pe buze, și o simțeam fugind de toate subiectele despre care îndrăzneam eu însumi să aduc vorba.

Și, ca să le evite mai bine, ea vorbea, vorbea, vorbea într-una, ca un mic papagal, prins de friguri.

Am fost bolnav și îngrijit cum n-a mai fost nimeni pe lume, de infirmiera aceasta de mătase verde și bronz. Cele două sălbăticiuni, cea mare și cea mică, erau acolo, de fiecare parte a patului meu și, cît a ținut delirul, vedeam așintite spre mine tristele lor pupile misterioase.

Cu vocea ei cîntătoare, Tanit-Zerga îmi spunea frumoasele ei povești, printre care, mai frumoasă decît toate, socotea că este povestea vieții ei.

Abia mult mai tîrziu mi-am dat seama, pe neașteptate, cît de mult pătrunsese în viața mea barbara aceasta micuță. Fetiță scumpă, oriunde te-ai afla în clipa de față, oriunde ar fi țărîmul liniștit de pe care asîști la tragedia mea, aruncă o privire prietenului tău, iartă-l că nu ți-a dat, din primul moment, atenția pe care o merita atît de mult.

— Din anii copilăriei mele, spunea ea, păstrez imaginea unui soare tînăr și roz, înălțîndu-se printre cețurile matinale, pe un mare fluviu care se rostogolea în unde largi și netede, *fluviul care are apă*, Nigerul. Era... Dar tu nu mă ascuți.

— Te ascult, îți jur, micuță Tanit-Zerga.

— Adevărat? Nu te plictisești? Vrei să vorbesc?

— Vorbește, Tanit-Zerga, vorbește.

— Ei bine, cu micile mele tovarășe, față de care eram foarte bună, ne jucam pe malul fluviului care are apă, pe sub jujubi, frați ai zeg-zeg-ului ai cărui spini au însîngerat capul profetului vostru și căruia noi îi spunem arborele paradisului, pentru că sub el profetul nostru a spus că vor locui în rai cei aleși*, și care e uneori atît de mare, atît de mare încît un călăreț nu poate, într-un veac întreg, să străbătă umbra aruncată de el.

Acolo, împleteam cununi frumoase, din mimoze, din flori roze de caper și din cernușcă albă. Le aruncam apoi în undele verzi, ca să ne ferească de vrăji rele, și rideam ca niște nebune

* Coran, cap. 66, verset 17. (Nota domnului Leroux).

cînd vreun hipopotam scotea fornăind capul lui plăcut, mare și bucălat, și-l bombardam fără nici o răutate, pînă se cufunda iar în mijlocul unei ploi de spumă.

Asta se petrecea dimineața. Apoi, peste Gâo se întindea, pîrîind, nemișcarea somnului roșu. După aceea, cînd ea se termina, ne reîntorceam pe malul fluviului, ca să vedem, printre norii de țînțari și de efemere, uriașii crocodili blindați cu bronz ridicîndu-se încetul cu încetul pe uscat și strecurîndu-se haini în nămolurile galbene ale băltoacelor.

Atunci îi bombardam și pe ei, cum îi bombardaserăm de dimineață pe hipopotami și, ca să slăvim soarele care se pregătea să apună pe după ramurile negre ale *duldoulilor*, jucam, bătînd din picioare și apoi din mîini, hora rituală, cîntînd imnul *sonrhaï*.

Acestea erau ocupațiile noastre obișnuite, de fetițe libere. Te-ai înșela totuși, dacă ne-ai crede numai ușuratece, și am să-ți povestesc, dacă vrei, cum eu în persoană am salvat un șef francez, care poate că era mai mare decît tine, judecînd după benzile aurii aflate pe mînele lui albe.

— Povestește, Tanit-Zerga, spuneam eu cu ochii aiurea.

— Nu faci bine că zîmbești și că nu mă asculți mai atent, continua ea nițeluș jignită. Dar n-are a face! Eu povestesc pentru mine, din cauza amintirii. Ei bine, mai sus de Gâo, Nigerul face un cot. Acolo, în fluviu, există un mic cap, încărcat cu arbori de gumă uriași. Era într-o seară de august, și soarele apunea, căci în pădurea din preajmă nu mai exista pasăre care să nu se fi cocoțat prin copaci ca să rămînă acolo, neclintită, pînă a doua zi. Deodată am auzit un zgomot necunoscut dinspre apus, bum-bum, bum-bara-bum, bum-bum, care creștea, bum-bum, bum-barabum, și s-a stîrnit pe neașteptate un potop de păsări de apă, egrete, pelicani, rațe sălbatice și lișițe, risipindu-se pe deasupra arborilor de gumă, urmate în aer de-o dîră de fum negru, abia clintită de briza care se pornea.

Era o canonieră, ocolind capul și stîrnind, de fiecare parte a fluviului, valuri care făceau să tresalte crengile plecate peste apă. Seara era atît de caldă încît, în spatele canonierei se vedea tîrîndu-se în apă drapelul albastru-alb-roșu.

Canoniera veni să tragă la micul dig de lemn. Fu coborîtă o șalupă cu doi marinari negri care vîsleau și trei șefi care, curînd, săriră pe uscat.

Cel mai în vîrstă dintre ei, un *marabu* francez, cu un mare burnuz alb, și care cunoștea la perfecție limba noastră, ceru să-i vorbească șeicului Sonni-Azkia. Cînd tata făcu cîțiva pași înainte și spuse că el era, noul venit îi povesti că comandantul cercului

din Tombuctu era foarte miniat pentru că, la o milă de-acolo, canoniera dăduse într-un dig de pari invizibil, că suferise stricăciuni, și că nu-și mai putea continua astfel drumul spre Ansango.

Tata răspunse că francezii, ocrotitori ai bieților băștinași împotriva tuaregilor, erau bineveniți; că nu cu intenții rele, ci din cauza peștilor și a hranei fusese făcut barajul și că punea la dispoziția căpeteniei franceze toate mijloacele din Gâo, printre care și o fierărie, pentru repararea canonierei.

Pe cînd el vorbea, căpetenia franceză mă privea, și îl priveam și eu. Era un om destul de vîrstnic, cu umeri puternici, un pic încovoiați, cu ochi albaștri la fel de limpezi ca izvorul al cărui nume îl port.

„Vino aici, fetiço“, spuse el cu glasul care îi era blind.

„Sînt fiica șeicului Sonni-Azkia, și fac ce vreau“, i-am răspuns eu, jignită de purtarea lui atît de nerespectuoasă.

„Ai dreptate, zîmbi el, căci ești frumoasă. Vrei să-mi dai florile pe care le porți la gît?“

Purtam un mare colier de hibișcuși purpurii. I l-am întins. El m-a sărutat. Făcuserăm pace.

În acest timp, sub conducerea tatălui meu, marinarii negri și oamenii cei mai voinici din trib trăsese canoniera într-un ochi al fluviului.

„E de lucru pentru toată ziua de mîine, domnule colonel, spuse mecanicul-șef care tocmai cercetase stricăciunile. N-o să putem pleca decît poimîine dimineața. Și asta numai dacă leneșii de marinari negri n-o să chiulească de la lucru“.

„Ce plictiseală!“ bombăni noul meu prieten.

Dar supărarea lui nu dură mult, căci eu și micile mele prietene ne-am dat toată osteneala să-l distrăm. El a ascultat cîntecele noastre cele mai frumoase, și, drept mulțumire, ne-a dat să gustăm din bunătățile aduse de pe canonieră pentru cina lui. Noaptea, a dormit în coliba noastră cea mare, pe care tata i-a cedat-o, iar eu, multă vreme, printre crengile colibeii în care mă retrăsesem cu mama, am văzut, înainte de a adormi, felinarul canonierei tremurînd în vîrtejuri roșiatice, peste undele întunecate.

În noaptea aceea am avut un vis înfricoșător. Se făcea că prietenul meu, ofițerul francez, moțăia tihnit, pe cînd un corb cît toate zilele plutea pe deasupra capului său, croncănind: *Cîrr, cîrr*, umbra arborilor de gumă din Gâo, *cîrr, cîrr*, nu-i va fi prielnică noaptea viitoare, *cîrr, cîrr*, căpeteniei albe și oamenilor săi.

Abia se iviseră zorile cînd m-am dus să-i caut pe marinarii

negri. Ei stăteau lungiți pe puntea canonierei, profitînd, ca să trîndăvească, de faptul că albi mai dormeau încă.

L-am luat pe cel mai în vîrstă dintre ei și i-am spus cu autoritate:

„Ascultă, în noaptea asta am visat un corb negru. El mi-a spus că umbra arborilor din Gâo va fi fatală, la noapte, pentru căpetenia voastră...”

Și cum ei stăteau mai departe nemișcați, tolăniți, cu ochii la cer, de parcă nici nu m-ar fi auzit măcar, am adăugat:

„Și pentru oamenii săi”.

La ceasul cînd soarele se află cel mai sus pe cer, colonelul stătea la masă, în colibă, cu ceilalți francezi, cînd intră mecanicul.

„Nu știu ce i-a apucat pe marinarii negri. Lucrează de mai mare dragul. Dacă vor continua așa, domnule colonel, putem pleca diseară.”

„Cu atît mai bine, spuse colonelul; dar să nu strice treaba, dînd prea mult zor. Nu e nevoie să fim la Ansango pînă la sfîrșitul săptămîinii. Mai bine plecăm pe lumină.”

M-am înfiorat. Rugătoare, m-am apropiat de el și i-am povestit ce visasem. El mă ascultă cu un zîmbet mirat, apoi, la sfîrșit, îmi spuse grav:

„Ne-am înțeles, micuță Tanit-Zerga. Fiindcă vrei tu, vom pleca diseară.”

Și mă sărută.

Întunericul se și lăsase cînd canoniera reparată ieși din gol-fuleț. Francezii, în mijlocul cărora îl vedeam pe prietenul meu, ne salutară multă vreme fluturîndu-și căștile, atîta cît i-am putut urmări cu privirea; și, rămasă singură pe puntea tremurătoare, am stat așa, privind curgerea fluviului, pînă cînd zgomotul canonierei bum-barabum se pierdu în noapte*.

Tanit-Zerga făcu o pauză.

— Această a fost ultima noapte pentru Gâo. Pe cînd eu dormeam iar luna se mai afla încă sus, deasupra pădurii, un ciine lătră, dar nu multă vreme. Apoi urmară urlete de bărbați, de femei, țipete, știi, pe care nu le mai poți uita dacă le-ai auzit o dată. Cînd soarele răsări, mă găsi goală de tot, cu micile mele tovarășe, alergînd, poticnindu-ne spre nord, din cauza vitezei cămilelor încălecate de tuaregii care ne escortau. În urma noastră veneau femeile tribului, printre care și mama, două cîte două, cu jugul la gît. Bărbați erau puțini. Rămăseseră aproape toți,

* Cf. dările de seamă și *Buletinul Societății de Geografie din Paris* (1897) pentru călătoriile pe Niger ale comandantului regiunii Tombuctu, colonelul Joffre, locotenenților Baudry și Bluset și părintelui Hacquart din ordinul călugărilor albi. (Nota domnului Leroux).

împreună cu tata, viteazul Sonni-Azkia, cu gîturile retezate sub rămășițele de paie ale Gâoului, ale Gâoului nimicit o dată în plus de-o ceată de aouelimideni veniți în grabă să-i măcelărească pe francezii de pe canonieră.

Acum, tuaregii ne grăbeau, ne grăbeau, căci se temeau să nu fie urmăriți. Am mers așa vreo zece zile și, pe măsură ce meiul și cînepa dispăreau, marșul nostru devenea și mai groaznic. În sfîrșit, lîngă Isakeryen, în ținutul Kidal, tuaregii ne vîndură unei caravane de mauri trarza, care mergeau de la Mabrouk la Rhât. La început, fiindcă nu mai mergeam atît de repede, credeam că ne-a ieșit norocul în cale. Pe neașteptate însă, pustiul se acoperi cu pietre tari și femeile începură să cadă. Cît despre bărbați, trecuse multă vreme de cînd ultimul dintre ei murise sub lovituri de ciomege, fiindcă refuzase să meargă mai departe.

Eu mai aveam încă putere să tropăi, ba chiar alergam cît mai în față cu putință, încercînd să nu aud țipetele micilor mele prietene; cînd vreuna dintre ele cădea pe drum și cînd era vădit că nu se va mai ridica, unul din paznici se dădea jos de pe cămilă și o țira ceva mai la o parte de caravană, ca s-o ucidă. Dar, într-o zi, am auzit un țipăt care m-a silit să mă întorc. Era mama. Stătea ingenuncheată și își întindea spre mine bieteile ei brațe. Cît ai clipi, am fost lîngă ea. Dar un maur uriaș, îmbrăcat tot în alb, ne despărți. Maurul avea legată la gît, cu un șirag negru, o teacă de piele roșie din care își scoase cuțitul. Văd încă lama albastră a cuțitului pe pielea oacheșă. Un alt țipăt înfiorător. O clipă mai tîrziu, gonită de lovituri de bîtă, alergam înghițindu-mi lacrimile, ca să-mi reiau locul în caravană.

Pe la puțurile din Asiou, neguțătorii mauri fură atacați de o ceată de tuaregi kel-tazhōlet, șerbi ai marelui trib kel-rhelâ, care stăpînește Hoggarul, și măcelăriți la rîndul lor de aceștia. Astfel am fost adusă aici și dăruită ca omagiu Antineei, căreia i-am plăcut, și care de atunci a fost totdeauna bună cu mine. Așa se face că tu ai astăzi, ca să-ți legene febra cu povești pe care nici măcar nu le asculți, nu o sclavă oarecare, ci pe ultima urmașă a marilor împărați sonrhai, a lui Sonni-Ali, nimicitorul de oameni și de țări, a lui Mahommed-Azkia, care a fost în hagialic la Meka ducînd cu el o mie cinci sute de călăreți și trei sute de mii de *mithkale* de aur, pe cînd puterea noastră se întindea fără tăgadă de la Tchad pînă la Touat și la marea apuseană, iar Gâo își înălța deasupra celorlalte orașe cupola, soră a cerului, mai înaltă printre cupolele rivale decît e tamariscul printre bieteile plantații de sorg.

CAPITOLUL XVI

CIOCANUL DE ARGINT

Eu, una, nu mă apăr, ci vreau doar să decid
În care loc anume se cade să-l ucid.

(Andromaca)

Iată cum era vremea în noaptea cînd s-a petrecut ce-ți voi povesti acum. Pe la cinci, cerul se întunecă și semnele furtunii apropiate se iviră în aerul înăbușitor.

Noaptea aceea n-o voi uita niciodată. Era în 5 ianuarie 1897.

Toropiți, Hiram-Rege și Galé zăceau pe rogojina din camera mea. Rezemat, împreună cu Tanit-Zerga, de fereastra tăiată în stîncă, pîndeam semnele prevestitoare ale fulgerelor.

Unul cîte unul, ele țîșneau brăzdînd întunericul acum deplin, cu Jungile lor albăstrui. Dar nu le urma nici un bubuit de tunet. Furtuna nu se putuse cățăra pe crestele Hoggarului, și se ducea, fără să izbucnească, lăsîndu-ne în întunecatul nostru zăduf.

— Mă duc la culcare, spuse Tanit-Zerga.

Am mai spus că odaia ei se afla deasupra odăii mele. Fereastra care o lumina se afla cu vreo zece metri mai sus decît cea în fața căreia mă aflam.

Tanit-Zerga o luă pe Galé în brațe. Dar Hiram-Rege nu vru s-o asculte nici în ruptul capului. Agățat cu labele de rogojină, el se pornise să miorlăie mînios și jalnic.

— Lasă-l, i-am spus pînă la urmă lui Tanit-Zerga. O dată, poate să doarmă foarte bine și aici.

Așa se face că mica sălbăticiune are o largă parte de responsabilitate în evenimentele ce vor urma.

Rămas singur, m-am adîncit în gînduri. Noaptea era neagră. Întregul munte era învăluit în tăcere.

Au trebuit mîriiile din ce în ce mai răgușite ale ghepardului ca să mă scoată din gîndurile mele.

Stînd pe două labe în fața ușii, Hiram—Rege o zgîria cu ghearele lui scîrțîietoare. El care mai adineaori refuzase s—o urmeze pe Tanit—Zerga, voia să iasă. Voia să iasă.

— Liniște! i—am spus eu. Destul. Culcă—te.

Și am încercat să—l trag de la ușă.

Ca rezultat am obținut doar o lovitură de labă care m—a făcut să mă clatin.

Atunci, m—am așezat pe divan.

Nemișcarea mea n—a durat mult. „Ia să fiu un pic sincer cu mine însumi, mi—am spus. De cînd m—a părăsit Morhange, de cînd am văzut—o pe Antinea, nu mai am decît un gînd. La ce bun să mă amăgesc cu poveștile, altminteri încîntătoare, ale lui Tanit—Zerga? Ghepardul e un pretext, poate un ghid. Oh! simt că în noaptea asta se vor petrece lucruri misterioase. Cum de—am putut rămîne atîta vreme pasiv!“

Imediat, hôtărîrea îmi era luată.

„Dacă deschid ușa, gîndeam eu, Hiram—Rege va țîșni pe coridoare și—mi va fi tare greu să—i țîn urma. Trebuie procedat altfel.“

Storul ferestrei se mînuia cu o sfoară. Am dat—o jos. Am răsucit din ea o lesă trainică pe care am fixat—o de zgarda metalică a ghepardului.

Am întredeschis ușa.

— Hai, acum poți să pleci. Încetișor, hei! Încetișor!

Într—adevăr, îmi era nespus de greu să potolesc avîntul lui Hiram—Rege care mă tîra după el prin labirintul întunecat al coridoarelor.

Era aproape nouă și lămpile roze abia mai pîlpîiau în firidele lor. Din cînd în cînd, întîlneam în cale cîte una care își arunca trosnind ultimele licăriri. Ce labirint!

Știam de pe acum că nu voi mai putea regăsi drumul spre camera mea. Nu—mi rămăsese decît să urmez ghepardul.

Deși la început fusese furios, acesta se obișnuise, încet, încet, să mă ducă după el. Înainta aproape lipit de pămînt, pufnind pe nas, fericit.

Nimic nu seamănă mai mult cu un coridor întunecat, decît un alt coridor întunecat. Am început să am îndoieli. Dacă mă pomeneam, pe neașteptate, în sala de bacara? Dar îl nedreptățeam pe Hiram—Rege. Biata sălbăticiune, lipsită ea însăși atîta vreme de—o ființă dragă, mă conducea tocmai unde doream și eu să mă conducă.

La o cotitură, bezna spre care înaintam se lumineă brusc. Un ochi de geam în formă de roză, colorat în verde și roșu și luminat slab, ni se ivi în față.

În același timp, ghepardul se opri miorlăind înăbușit în fața ușii în care era decupat ochiul de geam.

Am recunoscut ușa prin care mă făcuse să trec, a doua zi după sosirea mea, targuiul alb, când fusesem atacat de Hiram-Rege și mă aflasem în fața Antineei.

— Astăzi sîntem prieteni mult mai buni, i-am șoptit eu, mîngîindu-l, ca să nu scoată cumva vreun mîrîit indiscret.

În același timp, încercam să deschid ușa. Pe jos, ochiul de geam se reflecta, verde și roșu.

Un fel de clanță simplă, pe care am răsucit-o. Făcînd aceasta, am scurtat și lesa, ca să fiu mai stăpîn pe Hiram-Rege care începea să devină nervos.

Sala cea mare, în care o văzusem pentru prima oară pe Antinea, era cufundată în beznă. Dar grădina spre care se deschidea, strălucea sub lumina tulbure a lunii, răsărită pe cerul apăsător al unei furtuni care nu izbucnește. Nici o adiere. Lacul lucea ca o masă metalică.

M-am așezat pe-o pernă, ținînd zdravăn între genunchi ghepardul care mîrîia de nerăbdare. Am cugetat. Nu la scopul pe care mi-l fixasem, ci la mijloace.

Atunci mi s-a părut că deslușesc un murmur îndepărtat, un zgomot de șoapte înăbușite.

Hiram-Rege mîrîi mai tare, se zbătu. I-am mai slăbit un pic lesa. El porni, lipindu-se de pereții întunecați, spre locul de unde părea că vine zgomotul. L-am urmat, împiedicîndu-mă de pernele risipite pretutindeni și căutînd să mă fac mai puțin auzit.

Acum ochii mei deprinși cu întunericul, distingeau piramida de covoare pe care îmi apăruse Antinea.

Deodată m-am poticnit. Ghepardul se opri. Am simțit că îl călcasem pe coadă. Animalul, cumsecade, nu se văită.

Pipăind zidul, am simțit o a doua ușă. Încet, încet, ca și pe prima, am deschis-o. Ghepardul mîrîi abia auzit.

— Hiram-Rege, șoptii eu, taci!

Și i-am înconjurat cu brațele gîtul puternic.

I-am simțit pe mîinî limba umedă și caldă. Coastele i se zbăteau. O imensă fericire i le agita.

În fața noastră se ivise o nouă sală, luminată în partea ei centrală. În mijloc, șase oameni ghemuiți pe o rogojină, jucau zaruri, bînd cafea în ceșcuțe mici de aramă cu cozi lungi.

Erau tuaregii albi.

O lampă atîrnată în tavan lumina rotund grupul lor. De jur împrejurul nodului acestuia de lumină domnea întunericul cel mai compact.

Fețele negre, ceștile de aramă, burnuzurile albe, obscuritatea

și lumina mișcătoare compunea parcă o gravură neobișnuită.

Tuaregii jucau cu gravitate liniștită, anunțând cu voci aspre zarurile.

Atunci, încetișor, am desprins lesa de la zgarda sălbăticiunii nerăbdătoare.

— Hai, băiete!

Ghepardul se năpusti chelălăind ascuțit.

Ceea ce prevăzusem se întâmplase.

Primul salt al lui Hiram-Rege îl duse în mijlocul tuaregilor albi, semănând dezordinea în corpul acesta de gardă. Cu un alt salt, ghepardul reîntrase în beznă. Am zărit vag gura întunecată a unui al doilea coridor, de cealaltă parte a încăperii, în fața celei unde mă oprisem.

„Acolo e“, m-am gândit eu.

În încăpere domnea o zăpăceală de nedescris, mută totuși, și se vedea că apropierea unei prezențe importante le impunea să se stăpânească paznicilor acestora scoși din fire. Banii și cornetele cu zaruri se rostogoliseră de-o parte, ceștile de altă parte.

Doi dintre tuaregi, complet deșelați, își frecau coastele înjurînd înăbușit.

Inutil să mai spun că profitasem de învălmășeala aceea tăcută ca să mă strecur în încăpere. Acum, eram lipit de peretele celui de-al doilea coridor, prin care tocmai dispăruse Hiram-Rege.

În aceeași clipă, un gong răsună limpede în tăcere. După tresărirea tuaregilor, mi-am dat seama că pornisem pe calea cea bună.

Unul din cei șase oameni se ridică. Trecu pe lângă mine. Îl urmării de aproape. Eram cu desăvîrșire calm. Cea mai mică mișcare îmi era admirabil calculată.

„În situația mea, ce risc? îmi spuneam eu. Să fiu readus, politicoș, la mine în cameră.“

Targuiul ridică o perdea groasă. În urma lui am intrat și eu în camera Antineei.

Camera aceasta, imensă, era în același timp și luminată și întunecată. Pe cînd partea dreaptă, unde stătea Antinea, strălucă în lumini limitate exact de abajururi, partea stîngă rămînea în beznă.

Cei ce au intrat în vreo casă musulmană cunosc firida pătrată din zid, la patru picioare de podea, lângă intrarea astupată de un covor. Acolo se ajunge pe o scară de lemn. O asemenea firidă dibuisem eu, la stînga. Și m-am vîrît înăuntru. Tîmplele îmi zvîcneau în întuneric. Dar eram tot calm.

De acolo, vedeam și auzeam tot.

Mă aflu în camera Antineei. Nimic deosebit în camera aceasta, în afara unui mare lux de covoare. Tavanul era întunecat, dar mai multe felinare multicolore împrăștiu o lumină depărtată și blindă peste țesăturile lucioase și peste blănuri.

Întinsă pe-o blană de leu, Antinea fuma. O tăviță de argint și-un ibric mare și pîntecos se aflau lângă ea. Ghemuit la picioarele ei, Hiram-Rege i le lîngea nebunește.

Targuiul alb stătea în picioare, neclintit, cu o mîină pe inimă, cu cealaltă pe frunte, în poziție de salut.

Fără să-l privească, Antinea vorbi cu glas foarte aspru.

— De ce ați lăsat ghepardul să treacă? Am spus că vreau să fiu singură.

— S-a năpustit peste noi, stăpînă, răspunse umil targuiul alb.

— Așadar, ușile nu erau închise?

Targuiul nu răspunse.

— Trebuie să iau ghepardul? întrebă el apoi.

Și ochii lui ațintiți pe Hiram-Rege care îl privea fix, fără pic de bunăvoință, arătau îndeajuns că dorește un răspuns negativ.

— Dacă tot e aici, lasă-l, spuse Antinea.

Și lovi nervoasă în tăviță, cu ciubucul de argint.

— Ce face căpitanul? întrebă ea.

— Adineaori a cinat, cu multă poftă, răspunse targuiul.

— N-a spus nimic?

— Ba da. A cerut să-și vadă camaradul, pe celălalt ofițer. Antinea ciocăni de cîteva ori, scurt, în tăviță.

— Și altceva n-a mai spus?

— Nu, stăpînă, răspunse targuiul.

O paloare se ivi pe fruntea Antineei.

— Du-te și adu-l aici, spuse ea brusc.

Targuiul se înclină și ieși.

Ascultasem dialogul acesta cu o tulburare de nedescris. Așadar, Morhange, Morhange... Era deci adevărat? Oare mă îndoisesem pe nedrept de Morhange? El voise să mă vadă și nu izbutise!

N-o mai slăbeam din ochi pe Antinea.

Acum nu mai era prințesa trufașă și batjocoritoare de la prima noastră întîlnire. Uraeusul de aur nu i se mai înălța pe frunte. Nici o brățară, nici un inel. N-o acoperea decît o tunică largă, țesută cu fir. Părul ei negru, complet liber, i se împrăstia în șuvițe de abanos pe umeri plăpînzi, pe brațele goale.

Frumoasele ei pleoape erau ușor colorate cu albastru. O

cută de oboseală îi strîmba gura divină. Nu știu dacă mă bucuram sau eram mîhnit văzînd-o cît se frămînta, pe această nouă Cleopatră.

Ghemuit la picioarele ei, Hiram-Rege o privea lung și supus.

O imensă oglindă de oricalc, cu reflexe aurii, se afla încrustată în peretele din dreapta. Pe neașteptate, Antinea se ridică în fața ei. Și am văzut-o goală.

Spectacol dureros și superb! Oh, cum se comportă în fața oglinzii o femeie care se crede singură, așteptînd bărbatul pe care vrea să și-l supună.

Din șase arzătoare de miresme, risipite prin încăpere, se înălțau coloane invizibile de fum frumos mirositor. Esențele balsamice ale Arabiei pietroase țeseau urzeli unduitoare ca să-mi prindă simțurile desfrîinate... Și, cu spatele la mine, mereu dreaptă, ca un crin, în fața oglinzii, Antinea zîmbea.

Pe coridor se auziră zgomote înăbușite de pași. Brusc, Antinea își relua poza nepăsătoare în care mi se arătase prima oară. Trebuie să fi văzut o asemenea transformare ca să poți crede în ea.

Precedat de targuiul alb, Morhange intră în cameră.

Și el era oarecum palid. Dar m-a mirat mai ales expresia de liniște senină de pe fața aceasta pe care credeam, totuși, că o cunosc. Am simțit că niciodată nu-l înțelesesem pe omul care era Morhange, niciodată.

El rămase în picioare, drept, în fața Antineei, părăd că nu observă gestul invitației de a lua loc, făcut de ea.

Antinea îl privi zîmbind.

— Te miră poate că te-am chemat la ora aceasta tîrzie, spuse ea.

Morhange nici nu clipi măcar.

— Te-ai gîndit bine? întrebă ea.

Morhange zîmbi grav și nu răspunse.

Pe fața Antineei am văzut efortul făcut de ea ca să mai poată zîmbi. Admiram puterea de stăpînire a acestor două ființe.

— Am trimis după tine, spuse ea. Nu ghicești de ce?

Ei bine, ca să-ți anunț un lucru la care nu te aștepți. Nu-ți spun un secret afirmînd că n-am mai întîlnit niciodată un bărbat ca tine. De cînd te afli în captivitate aici, n-ai manifestat decît o singură dorință. Îți amintești oare?

— V-am cerut voie să-mi revăd, înainte de a muri, prietenul, spuse simplu Morhange.

Auzindu-i cuvintele, nu știu care dintre cele două sentimente, nespusa încîntare sau emoția, avu întîietate în inima mea: încîntarea de a-l auzi pe Morhange spunîndu-i *dumneavoastră*

Antineei, sau emoția de a afla care fusese singura lui dorință.

Dar, cu un glas foarte calm, Antinea îi tăie vorba:

— Tocmai pentru asta te-am chemat, ca să-ți spun că ai să-l revezi. Fac ceva mai mult chiar. Poate că disprețul tău față de mine va spori constatînd că ți-a fost deajuns să mă înfrunți ca să mă supui voinței tale, pe mine care pînă acum i-am supus pe toți voinței mele. Oricum ar fi, e hotărît: vă redau libertatea la amîndoi. Mîine, Cegheir-ben-Cheikh vă va conduce în afara celor cinci incinte. Ești mulțumit?

— Sînt, făcu Morhange cu un zîmbet ironic.

Antinea îl privea.

— Asta îmi va îngădui, continuă el, să-mi organizez ceva mai bine viitoarea excursie pe care am de gînd s-o fac pe aici. Căci, fiți sigură că țin să mă reîntorc pentru a vă dovedi recunoștința mea. Numai că atunci, ca să pot aduce unei atît de mari regine onorurile ce i se cuvin, voi ruga guvernul francez să-mi încredințeze două sau trei sute de soldați europeni și cîteva tunuri.

Antinea se ridicase în picioare, foarte palidă.

— Ce spui?

— Spun, răspunse rece Morhange, că aceasta era de prevăzut. După amenințări, făgăduieli.

Antinea înaintă spre el. Morhange își încrucișase brațele pe piept și o privea cu un fel de milă gravă.

— Te voi face să mori în cele mai cumplite chinuri, spuse ea în cele din urmă.

— Sînt prizonierul dumneavoastră, răspunse Morhange.

— Ai să înduri lucruri pe care nici nu ți le poți închipui măcar.

Și Morhange repetă cu același calm trist:

— Sînt prizonierul dumneavoastră.

Antinea umbla de colo, colo, ca o fiară în cușcă. Pe neașteptate, ea se îndreptă spre Morhange și, nemaiputîndu-se stăpîni, îl lovi peste față.

El zîmbi și izbuti să o stăpînească unindu-i, cu un ciudat amestec de forță și gingășie, micile încheieturi ale mîinilor pe care i le ținea strîns.

Hiram-Rege scoase un răget. Credeam că o să se năpus-tească. Dar privirea rece a lui Morhange îl reținu locului, fascinat.

— Am să-ți ucid prietenul în fața ta, bîlgui Antinea.

Mi se păru că Morhange devenise și mai palid, dar numai pentru o clipă: apoi îi răspunse cu o frază a cărei perspicacitate și noblețe mă uimiră:

— Prietenul meu e viteaz. El nu se teme de moarte. Și, în afară de asta, sînt sigur că ar prefera—o unei vieți răscumpărată de mine cu prețul pe care mi-l propuneți.

Spunînd acestea, el dădu drumul mîinilor Antineei. Ea era de o paloare înspăimîntătoare. Simțeam că gura ei va rosti cuvintele definitive.

— Ascultă, spuse ea.

Cît era de frumoasă în clipa aceea, în măreția ei disprețuită, în toată splendoarea ei pentru prima dată neputincioasă!

— Ascultă, continuă ea. Ascultă. Pentru ultima oară. Gîndește-te că am stăpînire deplină asupra vieții tale. Gîndește-te că nu respiri decît atîta timp cît te iubesc, gîndește-te.

— M-am gîndit la toate acestea, spuse Morhange.

— Pentru ultima oară, repetă Antinea.

Minunata seninătate de pe chipul lui Morhange căpătă atunci o asemenea lumină încît n-o mai văzui pe femeia cu care vorbea. Pe fața lui transfigurată nu mai rămăsese nimic pămîntesc.

— Pentru ultima oară, se auzi glasul aproape frînt al Antineei.

Morhange n-o mai vedea.

— Atunci, făcă-se voia ta! spuse ea.

Se auzi un sunet clar. Antinea lovise în gongul de argint. Targuiul alb se ivi.

— Ieși.

Morhange, cu fruntea sus, ieși.

Acum Antinea e în brațele mele. Aceea pe care o strîng la piept nu mai e trufașa, disprețuitoarea voluptoasă. Nu mai e decît o biată fetiță, nefericită și batjocorită.

E atît de distrusă, încît nu s-a mirat deloc văzîndu-mă deodată lîngă ea. Îi țin capul pe umăr. Și, asemeni cornului lunii printre norii negri, îi văd micuțul profil de uliu apărînd și dispărînd printre pletele-i negre. Brațele ei calde mă strîng convulsiv...

Biet suflet omenesc...

Cine ar putea rezista unor asemenea îmbrățișări, printre miresmele acestea multiplicat_e, în umezeala aceasta nocturnă! Simt că nu mai sînt decît o ființă care a renunțat la sine. E oare glasul meu, cel care șoptește:

— Tot ce vei voi, tot ce-mi vei cere, am să fac, am să fac...

Simțurile îmi sînt ascuțite, înzecite. Capul răsturnat mi se odihnește pe un mic genunchi nervos și dulce. Norii de miresme

au devenit vîrtejuri. Și, deodată, mi se pare că felinarele de aur din tavan încep să se clatine ca niște cadelnițe uriașe. E vocea mea, oare, vocea mea aceea care repetă ca în vis:

— Tot ce vei voi, am să fac.

Văd fața Antineei aproape lipită de fața mea; prin pupilele ei imense a trecut o licărire ciudată.

Ceva mai încolo, văd pupilele fosforescente ale lui Hiram-Rege. Lîngă el se află o măsuță de Kairouan, albastră și aurie. Pe măsuță văd gongul pe care îl folosește Antinea cînd cheamă. Văd ciocanul cu care ea a lovit mai adineaori, un ciocan cu mîner de abanos foarte lung, cu cap greu, de argint... ciocanul cu care micul locotenent Kaine a ucis.

Nu mai văd nimic...

CAPITOLUL XVII

FECIOARELE DE LA STÎNCI

M-am trezit în camera mea. Soarele, ajuns la zenit, o umplea cu o lumină și o zăpușeală de nesuportat.

Primul lucru pe care l-am văzut cînd am deschis ochii, a fost storul smuls și aruncat în mijlocul încăperii. Atunci, întîmpările din timpul nopții începură să-mi revină vag în minte.

Capul, îngreunat, mă durea. Nu izbuteam să judec limpede. Memoria îmi era parcă astupată. „Am ieșit cu ghepardul, asta e sigur. Urma roșie de pe degetul meu arătător e dovada forței cu care el trăgea de lesă. Genunchii îmi sînt încă murdăriți de praf. Îmi amintesc că m-am tîrît un timp de-a lungul peretelui, în sala în care tuaregii albi jucau zaruri, în momentul cînd Hiram-Rege s-a năpustit. Și după aceea? A! Da! Morhange, și Antinea... Și după aceea?...“

După aceea, nu mai știam. Și totuși, trebuie să mai fi fost ceva, ceva de care nu-mi mai aminteam.

Îmi era tare rău. Aș fi vrut să-mi amintesc, și totuși mi se părea că mă temeam s-o fac; niciodată n-am simțit ceva mai groaznic decît contradicția această.

„De aici pînă la apartamentul Antineei, drumul e lung.

Probabil că dormeam adînc atunci cînd m-au adus, căci, oricum, am fost adus, dacă nu mi-am dat seamă de nimic!“

Mi-am oprit întrebările. Prea mă durea capul.

— Să iau puțin aer, am șoptit. Te coci aici. Am să înnebunesc.

Aveam nevoie să văd oameni, indiferent pe cine. Fără să-mi dau seama, m-am îndreptat spre bibliotecă.

L-am găsit pe domnul Le Mesge într-o criză de bucurie delirantă. Profesorul tocmai spinteca un balot enorm, cusut cu grijă într-o pînză cafenie.

— Vii la timp, dragă domnule, exclamă el cînd mă văzu intrînd. Au sosit revistele.

Profesorul se agita cu o grabă febrilă. Din interiorul balotului curgea acum un val de broșuri albastre, verzi, galbene, roșcate.

— Ehei, totul merge bine, continuă el jucînd de bucurie. N-au întîrziat prea mult, căci iată numerele de la 15 octombrie. Merită să-l felicităm pe bravul Ameer.

Veselia lui era molipsitoare.

— Ameer e vrednicul neguțător turc din Tripoli care primește să ia abonamente la toate revistele interesante din cele două continente, și le trimite prin Rhadamès la o destinație de care nu prea îi pasă. Dar iată revistele franțuzești.

Domnul Le Mesge parcurse nerăbdător sumarele.

— Politică internă: articolele domnilor Francis Charmes, Anatole Leroy-Beaulieu și d'Haussonville despre călătoria țarului la Paris. Ia te uită, un studiu despre salariile din evul mediu, de domnul d'Avenel. Acum versuri, de tinerii poeți Fernand Gregh, Edmond Haraucourt. Ah! o dare de seamă despre cartea lui Henry de Castries asupra Islamului. Asta poate fi mai interesant... Dar te rog, dragă domnule, ia ce dorești.

Bucuria îi face pe oameni amabili și, într-adevăr, domnul Le Mesge delira.

O ușoară adiere de vînt venea acum dinspre fereastră. M-am apropiat de balustradă și, rezemîndu-mă de ea, am început să răsfoiesc un număr din *Revue des Deux Mondes*.

Nu citeam, răsfoiam privind cînd paginile pe care mișunau literele mici și negre, cînd pîlnia stîncioasă care sfîrîia, roz-pală, sub soarele în amurg.

Decodată, atenția începu să mi se fixeze. O corespondență ciudată se stabilea între text și peisaj:

„Deasupra capetelor noastre, cerul abia mai păstra din norii săi cîteva urme ușoare, asemeni pumnului de cenușă pe care îl lasă butucii arși. Soarele aprindea în cerc culmile stîncilor, reliefind pe cer liniile lor solemne. De sus, o mare tristețe și o imensă pace cădeau în incinta singuratică, așa cum ar cădea o băutură magică

într-o cupă adîncă...“*

Am întors cîteva pagini, febril. S-ar fi zis că gîndurile începeau să mi se limpezească.

În spatele meu, domnul Le Mesge, adîncit în citirea unei publicații, își manifesta prin bombăneli indignarea pricinuită de lectură.

Am citit mai departe:

„De pretutindeni, în lumina crudă se desfășura la picioarele noastre un spectacol superb. Lanțul de stînci, vizibil pe de-a-ntregul în sterilitatea sa dezolantă, pînă la capătul piscurilor, se întindea ca o imensă îngrămădire de lucruri gigantice și informe, rămase ca să-i uimească pe oameni ca mărturie a vreunei titanomachii primordiale. Turnuri prăbușite...”

— E o rușine, o adevărată rușine, repeta profesorul.

„... turnuri prăbușite, citadele răsturnate, cupole sfărîmate, colonade sparte, coloși mutilați, ciocuri de corăbii, crupe de monștri, osaturi de titani, grămada aceasta formidabilă prin reliefurile și scobiturile ei, simula tot ce există ca enorm tragic. Atît de limpezi erau zărilor.”

— Adevărată rușine, spunea domnul Le Mesge, scos din sărite, bătînd cu pumnul în masă.

„Atît de limpezi erau zărilor încît deslușeam fiecare contur, ca și cum aș fi avut sub ochi, mărită la infinit, stîncă pe care Violanta mi-o arătase pe fereastră, cu un gest creator...”

Am închis revista înfiorat. La picioarele mele, dominînd grădina aurie, aveam, roșie acum, uriașă, abruptă, stîncă albă pe care Antinea mi-o arătase în ziua primei noastre întîlniri.

— Stîncă aceasta e tot orizontul meu, îmi spusese ea.

Acum, delirul domnului Le Mesge nu mai cunoștea margini.

— E mai mult decît o rușine, e o ticăloșie.

Aș fi vrut să-l sugrum ca să-l silesc să tacă. El mă apucase de braț și mă luă ca martor.

— Vei citi aici, domnule, și, fără a fi prea competent, vei vedea că articolul acesta despre Africa romană e un miracol de inconștiență, un monument de ignoranță. Și e semnat!... Știi de cine e semnat?

— Lasă-mă, i-am spus eu brutal.

— Ei bine, e semnat de Gaston Boissier, mare-ofițer al Legiunii de Onoare, conferențiar la Școala normală superioară, secretar perpetuu al Academiei Franceze, membru al Academiei de inscripții și literatură, unul din cei care mi-au refuzat odinioară subiectul tezei, unul din cei... Sărmană Universitate, biată

* *Gabriele d'Annunzio, Picioarele de la stînci. Cf. La Revue des Deux Mondes din 15 octombrie 1896, pag. 867 și urm. (Nota autorului).*

Franță.

Nu-l mai ascultam. Începusem iar să citesc. Fruntea îmi era scăldată în sudoare. Dar mi se părea că în capul meu, limpede ca o cameră căreia i se deschid una câte una feresrele, amintirile reveneau, asemeni porumbeilor care se reîntorc, filfiind din aripi, la hulubăria lor.

„... Acum un tremur de nestăpînit o scutura toată; și ochii i se căscau ca și cum o viziune fîoroasă i-ar fi umplut de groază.

„Antonello“... bîngui ea.

Și, timp de cîteva secunde, nu mai putu să rostească nici un alt cuvînt.

O priveam, cu spaimă de nespus, și simțeam în sufletul meu strîngerea buzelor ei scumpe. Iar viziunea din ochii ei trecea în ai mei, și revedeam fața îngrozitor de palidă și de slabă a lui Antonello, și undele de spaimă care, luîndu-i deodată în stăpînire trupul lung și slab, i-l scuturau ca pe o trestie fragilă.“

Fără să citesc mai departe, am aruncat revista pe masă.

— E chiar așa, spusei eu.

Ca să tai paginile, folosisem cuțitul cu care domnul Le Mesge tăiasc sforile balotului, un pumnal scurt cu miner de abanos, unul din pumnalele acelea pe care tuaregii le poartă lipite pe bicepsul stîng, într-o teacă-brățară.

L-am vîrît în buzunarul larg al dolmanului meu de flanel și am pornit spre ușă.

Tocmai mă pregăteam s-o deschid, cînd mă auzii chemat de domnul Le Mesge.

— Domnule de Saint-Avit! Domnule de Saint-Avit!

M-am întors.

— O mică informație, te rog.

— Despre ce-i vorba?

— O nimica toată. Știți că eu am sarcina să fac etichetele din sala de marmură roșie...

M-am apropiat de masă.

— Ei bine, la început am uitat să-l întreb pe domnul Morhange data și locul nașterii. Apoi n-am mai avut prilejul. Nu l-am mai revăzut. Așa că, acum, sînt nevoit să recurg la dumneata. Ai putea să mă informezi?

— Pot, am spus eu, foarte calm.

El luă dintr-o cutie în care se aflau mai multe, o etichetă lată, din carton alb. Apoi își muie tocul în cerneală.

— Să zicem, deci: Numărul 54... *Căpitan?*

— *Căpitan Jean-Marie-François Morhange.*

Și, pe cînd îi dictam cu o mîină pusă pe marginea mesei, am observat, pe mîineca mea albă, o pată, o mică pată roșie.

— *Morhange*, repetă domnul Le Mesge terminînd de caligrafiat numele camaradului meu. *Născut la...*

— *Villefranche.*

• — *Villefranche Rhône*. Ce dată?

— *14 octombrie 1859.*

— *14 octombrie 1859*. Bun. *Decedat la Hoggar în ziua de 5 ianuarie 1897*. S-a făcut. Toate mulțumirile mele, domnule, pentru bunăvoința dumatăle.

— Vă stau la dispoziție, domnule.

Acestea zise, l-am părăsit în liniște pe domnul Le Mesge.

De aici înainte hotărîrea mea era definitiv luată și, repet, eram foarte calm. Totuși, despărțindu-mă de domnul Le Mesge simțeam nevoia să pun cîteva clipe între hotărîrea aceasta și executarea ei.

Mai întîi, am ratăcit pe coridoare. Apoi, pomenindu-mă aproape de camera mea, m-am îndreptat spre ea. Am intrat. Înăuntru era tot insuportabil de cald. M-am așezat pe divan și-am început să cuget.

Pumnalul din buzunar mă jena. L-am scos și l-am pus jos. Era un pumnal solid, cu lamă rombică.

Între mîner și lamă avea un inel de piele roșie.

Vederea lui mi-a readus în minte ciocanul de argint. Mi-am amintit cu cîtă ușurință îl țineam în mînă cînd am lovit...

~ Toate amănuntele scenei îmi reveniră cu o limpezime de neasemuit. Dar nu m-am înfiorat deloc. Părea că hotărîrea pe care o luasem, de-a o ucide peste o clipă pe instigatoarea crimei, îmi îngăduia să evoc fără tulburare cumplitele amănunte.

Cînd mă gîndeam la fapta mea, mă miram, dar nu mă condamnam.

„Ei cum! îmi spuneam eu, pe *Morhange*, care a fost și el copil, care, și el, ca și toți ceilalți copii, i-a pricinuit atîtea griji maică-si în timpul bolilor copilăriei, eu l-am ucis. Eu sînt cel ce i-a curmat viața nimicînd monumentul acesta de dragoste, de lacrimi și de piedici învinse, care formează o viață omenească. Într-adevăr, ce aventură neobișnuită!“

Atîta tot. Nici teamă, nici remușcări, nici groaza aceea shakespeareană care urmează după crimă și care face ca astăzi, cînd sînt sceptic, și blazat, și mai deziluzionat decît poate fi cineva, să încep deodată să tremur dacă mă aflu singur, noaptea, într-o camera întunecată.

„Hai, gîndeam eu, a sosit ceasul. Trebuie să termin.“

Am luat pumnalul de jos și, înainte de a-l vîri în buzunar, am făcut gestul lovirii. Totul mergea bine. Țineam strîns mînerul în pumn.

Pînă acum nu făcusem drumul spre apartamentele Antineei decît călăuzit prima oară de targuiul alb, a doua oară de ghepard. L-am găsit, totuși, destul de ușor. Puțin înainte de-a ajunge la ușa cu fereastră luminoasă, în formă de roză, am întîlnit un targui.

— Lasă-mă să trec, i-am poruncit eu. Stăpîna ta m-a chemat.

Omul se supuse, dîndu-se la o parte din calea mea.

Curînd, o melodie înăbușită îmi ajunse la urechi. Am recunoscut sunetul unei *rebaza*, vioara cu o singură coardă a femeilor tuarege. Cînta Aguida, ghemuită ca de obicei la picioarele stăpînei. Celelalte trei femei o înconjurau și ele. Tanit-Zerga nu se afla acolo.

Ah! fiindcă aceasta e ultima dată cînd am văzut-o, lasă-mă, lasă-mă să-ți vorbesc despre Antinea, să-ți spun cum mi-a apărut în clipa acea supremă.

Simțise oare amenințarea care îi plutea deasupra capului și ținuse să o înfrunte recurgînd la cele mai invincibile dintre artificii ei? Aveam în amintire corpul subțire și gol pe care îl strînsesem la piept noaptea trecută, fără inele, fără giuvaeruși. Și iată că aproape m-am tras înapoi cînd am văzut în fața mea, împodobită ca un idol, nu o femeie, ci o regină.

Formidabilul lux al faraonilor îi strivea trupul firav. Antinea purta pe cap *pschentul* zeilor și al regilor, enorm și de aur, pe care smaragdele, pietrele naționale ale tuaregilor, îi scriau și rescriau numele în litere tifinar. Era înveșmîntată în *schenti*, ca într-un înveliș hieratic. Un *schenti* de mătase roșie, cu lotuși brodați în fir de aur. La picioare avea un sceptru de abanos, terminat cu un trident. Brațele goale îi erau încercuite de două *uraeusuri* ale căror capete i se urcau pînă aproape de subsuori, ca pentru a se ghemui acolo. Din partea de peste urechi a *pschentului* curgea un colier de smaragde, al cărui prim șirag îi trecea pe sub bărbia încăpățînată, ca un jugular, pe cînd celelalte șiraguri îi coborau în cerc peste pieptul gol.

Cînd am intrat, Antinea zîmbi.

— Te așteptam, spuse ea simplu.

Am înaintat, și cînd m-am aflat la patru pași de tron m-am oprit, drept, în fața ei.

Ea mă privea ironică.

— Ce-i asta? îmi spuse apoi, cît se poate de calmă. I-am urmărit direcția gestului. Am văzut mînerul pumnalului care îmi ieșea din buzunar.

L-am scos de tot și l-am ținut strîns în pumn, gata să lovesc.

— Pe prima dintre voi care se va clinti, o voi trimite la șase

leghe de aici și va fi lăsată acolo, goală, în mijocul deșertului roșu, le spuse rece Antinea femeilor printre care gestul meu stîrnise un murmur de spaimă.

Apoi adresîndu-mi-se mie, continuă:

— Pumnalul acesta e, într-adevăr, foarte urît, și tu mi se pare că-l ții tare prost. Vrei s-o trimit pe Sydyā în camera mea, să-ți aducă ciocanul de argint? Îl mînuiești mai bine decît pumnalul.

— Antinea, am spus eu cu glas înăbușit, am să vă ucid.

— Spune-mi *tu*, spune-mi *tu*. Ieri seară, mă tutuiaai. Nu mai ai curaj, în fața lor? făcu ea arătînd cu un gest femeile holbate de spaimă.

Și continuă:

— Să mă ucizi? Nu ești deloc consecvent cu tine însuși. Să mă ucizi tocmai cînd poți culege răsplata pentru uciderea celui alt...

— A... a suferit? întrebai eu, tresărind, deodată.

— Te-ai servit de ciocan de parcă toată viața n-ai făcut decît asta.

— Ca micul Kaine, murmurai eu.

Ea zîmbi, mirată.

— A! cunoșteai povestea... Da, ca micul Kaine... Dar Kaine era cel puțin logic. Pe cînd tu... nu înțeleg.

— Nici eu nu înțeleg prea bine.

Ea mă privi cu o curiozitate amuzată.

— Antinea, am spus eu.

— Ce e?

— Ce mi-ai cerut să fac, am făcut. La rîndul meu, pot și eu să te rog ceva, să-ți pun o întrebare?

— Vorbește!

— Era întuneric, nu-i așa, în camera în care se afla *el*?

— Foarte întuneric. Am fost nevoită să te conduc pînă la divanul pe care dormea.

— *El* dormea? Ești sigură de asta?

— Dacă îți spun...

— *El*... n-a murit pe loc, nu-i așa?

— Nu. Știu exact cînd a murit *el*, la două minute după ce l-ai lovit și ai fugit scoțînd un țipăt.

— Atunci, fără îndoială, *el* n-a putut să știe...

— Ce?

— Că eu... țineam ciocanul

— *El* ar fi putut, într-adevăr, să nu știe, spuse Antinea; și totuși, a știut.

— Cum?

— A știut, fiindcă i-am spus eu, răspunse ea, ațintindu-și cu un curaj minunat ochii în ochii mei.

— Și a crezut? murmurai eu.

— Cu ajutorul explicației mele, *el* te-a recunoscut după țipătul pe care l-ai scos. Dacă *el* n-ar fi putut să afle că ai fost tu, totul n-ar mai fi avut nici un interes pentru mine, încheie ea cu un mic rîs disprețuitor.

Am spus că doar patru pași mă despărțeau de Antinea. Dintr-un salt i-am străbătut; dar, înainte de-a o putea lovi, mă și aflam doborît la pămînt.

Hiram-Rege îmi sărise în piept.

În același timp am auzit glasul poruncitor și calm al Antineei.

— Chemați oamenii, spuse ea.

O clipă mai târziu eram eliberat din strînsoarea ghepardului. Cei șase tuaregi albi mă înconjurau și încercau să mă lege.

Sînt destul de puternic și foarte nervos. O secundă am izbutit să mă ridic în picioare. Unul din dușmanii mei zăcea la zece pași, aruncat acolo de-o lovitură de pumn pe care i-o plasasem în bărbie după toate regulile artei. Un altul horcăia sub genunchiul meu. Atunci am zărit-o, pentru ultima oară, pe Antinea. Stătea în picioare, sprijinită cu amîndouă mîinile pe sceptrul de abanos, și urmărea lupta cu un zîmbet de interes ironic.

În aceeași clipă am scos un țipăt cumplit și am dat drumul victimei mele. Un trosnet al brațului meu stîng: unul dintre tuaregi, apucîndu-mi pe la spate brațul și răsucindu-l, mi-l scosese din umăr.

Cînd am leșinat de-a binelea, mă și aflam pe coridoarele de-a lungul cărora două fantome albe mă duceau, legat în așa fel încît nu mai puteam să fac nici o mișcare.

CAPITOLUL XVIII

LICURICII

Prin fereastra larg deschisă, lumina palidă a lunii pătrundea în valuri în odaia mea.

Lîngă divanul pe care eram întins stătea dreaptă o siluietă subțire și albă.

— Tu ești, Tanit-Zerga? murmurai eu.

Ea își puse un deget pe buze.

— Ssst! Eu sînt.

Am vrut să mă ridic în așternut, dar o durere cumplită îmi strînse umărul. Întîmplările de după-amiază reveniră în bietul meu cap care mă durea și el.

— Ah, micuțo, micuțo, dacă ai ști!

— Știu, făcu ea.

Eram mai neputincios decît un copil. Noaptea, după imensa iritare din timpul zilei, urmasse o depresiune nervoasă totală. Un val de lacrimi mi se urcă în gît, mă sufoca.

— Dacă ai ști, dacă ai ști!... Du-mă de-aici, micuțo, du-mă de-aici.

— Vorbește mai încet, șopti ea. În dosul ușii tale stă de pază un targui alb.

— Du-mă de-aici, salvează-mă, repetai eu.

— Pentru asta am venit, spuse ea simplu.

O priveam. Acum nu mai avea frumoasa ei tunică de mătase roșie: un simplu *heik* alb o înfășura; ea își ridicase o pulpană peste cap.

— Și-eu vreau să plec, spuse cu glas stins Tanit-Zerga; de multă vreme vreau să plec; vreau să revăd Gâo, satul de pe malul fluviului, arborii de gumă abaștri, apa verde.

Apoi repetă:

— De cînd mă aflu aici vreau să plec; dar sînt prea mică pentru a străbate singură marea Sahară. Pînă la sosirea ta, n-am îndrăznit niciodată să vorbesc despre asta cu cei veniți aici. Toți nu se gîndesc decît la *ea*... Dar tu, tu ai vrut s-o ucizi.

Am scos un geamăt înăbușit.

— Suferi, spuse ea, ți-au rupt brațul.

— Mi l-au scrîntit, în orice caz.

— Arată.

Cu nespusă gingășie, ea își trecu minuțele plate peste umărul meu.

— În dosul ușii mele stă de pază un targui alb, Tanit-Zerga. Pe unde ai venit?

— Pe acolo, spuse ea.

Cu un gest, Tanit-Zerga îmi arată fereastra. O dungă neagră și verticală bara mijlocul spațiului de cer pătrat

Tanit-Zerga se îndreptă spre fereastră. Am văzut-o în picioare, pe pervaz; în mîna îi lucea un cuțit; ea tăie frînghia, sus la marginea ferestrei. Funia căzu cu zgomot sec pe podea.

Tanit-Zerga se întoarse lîngă mine.

— Să plecăm, să plecăm, spusei eu, dar pe unde?

— Pe acolo, repetă ea.

Și-mi arată, din nou, fereastra.

M-am aplecat în afară. Ochii mei bîntuiți de febră scrutară abisul întunecos, căutînd stîncile invizibile, stîncile de care se zdrobise micul Kaine.

— Pe acolo! făcui eu, înfiorîndu-mă. Sînt două sute de picioare de aici pînă la sol.

— Funia are două sute cincizeci, răspunse ea. E o funie bună, foarte solidă; am furat-o adineaori din oază; era folosită la doborît copacii. E nou-nouță.

— Să cobor pe-acolo, Tanit-Zerga. Și umărul meu!

— Am să te cobor eu, spuse ea hotărîtă. Atinge-mi brațul și vei vedea cît e de vînjos. Sigur, n-am să te țin în brațe. Dar privește: de fiecare parte a ferestrei e cîte o coloană de marmură. Trecînd funia în jurul uneia din ele, și încolăcind-o o dată, te voi lăsa să aluneci fără să-ți simt deloc greutatea.

Apoi adăugă:

— Ia uită-te: la fiecare zece picioare am făcut cîte un nod zdravă, din cînd în cînd, nodurile îmi vor îngădui să întrerup coborîrea, dacă voi avea nevoie să-mi recapăt puterile.

— Și tu? făcui eu

— Cînd te vei afla jos, am să leg funia de coloană și am să vin la tine. Voi avea nodurile, ca să mă odihnesc, dacă funia îmi va roade prea tare palmele. Dar nu te teme, sînt foarte sprintenă. La Gâo, cînd eram mică de tot, mă cățăram pe arborii de gumă aproape pînă la înălțimea asta, ca să dibui puii de tucani. E mai ușor să cobori.

— Dar cînd vom fi jos, cum vom ieși? Cunoști incintele?

— Nimeni nu le cunoaște, spuse ea, în afară de Cegheir-ben-Cheikh, și, poate, de Antinea.

— Atunci?

— Atunci... mai sînt și cămilele lui Cegheir-ben-Cheikh, cele pe care le folosește în călătoriile lui. Am dezlegat una dintre ele, cea mai voinică, și am dus-o jos, cu multă iarbă, ca să nu facă zgomot și să fie sătulă cînd vom porni.

— Dar... mai spusei eu.

Ea bătu din picior.

— Dar ce?... Rămii, dacă vrei, dacă ți-e teamă; eu am să plec. Vreau să revăd Gâo, arborii de gumă albaștri, apa verde. Am simțit că roșesc.

— Voi pleca, Tanit-Zerga. Mai bine mor de sete în mijlocul nisipurilor decît să rămîn aici. Hai...

— Ssst! făcu ea. Nu încă...

Și-mi arată prăpastia abruptă, puternic luminată de lună.

— Nu încă. Trebuie să mai așteptăm. Ne-ar vedea. Peste un ceas, luna se va afla în dosul muntelui și atunci va fi momentul.

Tanit-Zerga se așează și rămase tăcută, cu *haik*-ul complet tras peste fețișoara ei întunecată. Se ruga? Poate.

Apoi, deodată, n-am mai văzut-o. Prin fereastră pătrunsese întunericul. Luna trecuse de partea cealaltă a muntelui.

Tanit-Zerga îmi puse mîna pe braț. Mă ducea spre prăpastie. Eu mă căzneau să nu tremur.

Sub noi nu mai era decît beznă. Cu o voce foarte înceată, dar hotărîtă, Tanit-Zerga îmi spuse:

— Gata. Am potrivit funia după coloană. Iată nodul alunecător. Trece-ți-l pe sub brațe. Ah! la perna asta. Ține-o strîns lîngă umărul rănit... O pernă de piele... e bine umplută. Stai cu fața spre zid. Te va apăra de lovituri și de rosături.

Acum, eram foarte stăpîn pe mine, foarte calm; m-am așezat pe marginea ferestrei, cu picioarele în vid. O pală de vînt, venită dinspre înăîimi, mi-a făcut bine.

Am simțit în buzunarul hainei mînuța lui Tanit-Zerga.

— E o cutie. Trebuie să știu cînd ajungi jos, ca să cobor și eu. Să deschizi cutia. Înăuntru sînt licurici. Am să-i văd și am să vin.

Mîna ei îmi strînse îndelung mîna.

— Acum du-te, șopti ea.

Am pornit.

Despre coborîrea aceasta de la două sute de picioare, nu-mi amintesc decît un lucru: mă năcăjeam grozav de cîte ori funia se oprea iar eu mă pomeneam, cu picioarele bălăbănindu-se în aer, pe marginea peretelui absolut neted. „Ce mai așteaptă prostuța asta? îmi spuneam eu. E peste un sfert de oră de cînd mă aflu atîrnat așa... Ah! în sfîrșit! Bun, iată-mă din nou oprit“. O dată sau de două ori mi s-a părut că ating pămîntul. Dar nu era decît o ieșitură a stîncii. Trebuia să dau, repede o ușoară lovitură cu piciorul... Și deodată, m-am pomenit pe pămînt, am întins mîinile. Tufe... Un spin m-a înțepat în deget. Ajunsesem.

Imediat am redevenit extrem de nervos.

Am dat încolo perna, m-am desfăcut din nodul alunecător. Cu mîna sănătoasă am întins funia, depărtînd-o la cinci sau șase pași de peretele stîncos, și am pus talpa pe ea.

În același timp, am luat din buzunar cutiuța de carton și am deschis-o.

Rînd pe rînd, trei nimburi călătore se înălțară în noaptea ca de păcură; am văzut licuricii urcînd, urcînd pe zidul stîncos. Aureola lor roz-pală aluneca molatecă. Unul cîte unul, nimburile se întoarseră în aer, pieriră...

— Ești obosit, sidi locotenent. Lasă că țin eu funia.

Cegheir-ben-Cheikh se ivise pe neașteptate lângă mine.

I-am privit înalta siluetă neagră. M-am înfiorat îndelung, dar n-am dat drumul funiei, pe care și începusem să simt smucituri depărtate.

— Las-o, repetă el autoritar.

Și mi-o luă din mâini.

În minutul acela, nu știu ce s-a întâmplat cu mine. Eram în picioare, lângă năluca aceea întunecată. Și, te întreb, ce-i puteam face, cu umărul meu scrîntit, unui bărbat căruia îi cunoșteam puterea și vioiciunea? Și-apoi, la ce bun? Îl vedeam proptindu-se, întinzînd cu amîndouă mîinile, cu amîndouă picioarele, cu tot corpul, funia, mult mai bine decît aș fi putut-o face eu însumi.

Un foșnet deasupra capetelor noastre. O mică siluetă întunecată.

— Aici, spuse Cegheir-ben-Cheikh, prinzînd în brațele lui puternice mica umbră și punînd-o pe pămînt, în timp ce funia liberă se izbea de stîncă.

Recunoscîndu-l pe targui, Tanit-Zerga gemu.

El îi acoperi brutal gura cu palma.

— Taci, hoată de cămile, musculiță afurisită.

O luă în brațe. Și se întoarse spre mine.

— Acum, hai! făcu el cu glas poruncitor.

M-am supus. Puțin, cît a durat drumul, am auzit măxilarele lui Tanit-Zerga clănțănind de groază.

Am ajuns la o mică peșteră.

— Intrați, spuse targuiul.

Acolo, el aprinse o făclie. Lumina roșiatică mi-a îngăduit să zăresc o minunată cămilă-mehari, rumegînd liniștită.

— Micuța nu-i proastă, spuse Cegheir-ben-Cheikh, arătînd animalul. S-a priceput s-o aleagă pe cea mai frumoasă, pe cea mai voinică. Dar e nechibzuită.

Își aproprie făclia de cămilă.

— E nechibzuită, continuă el. N-a știut decît să pună șaua. Nici apă, nici merinde. Peste trei zile, la ora asta ați fi fost toți trei morți pe drum... Și încă pe ce drum!

Tanit-Zerga nu mai clănțănea din dinți. Acum îl privea pe targui cu un amestec de spaimă și de speranță.

— Sidi locotenent, spuse Cegheir-ben-Cheikh, vino aici, lângă cămilă, să-ți explic.

Cînd m-am aflat lângă el, îmi spuse:

— De fiecare parte e cîte un burduf plin cu apă. Păstrați

apa asta cît mai mult cu putință, căci o să străbateți un ținut necrușător. S-ar putea ca pe cinci sute de kilometri să nu întîlniți nici o fîntînă.

Acolo, continuă el, în coburii ăia, sînt niște cutii de conserve. Nu multe, căci apa e mai prețioasă; mai e acolo și o carabină, carabina ta, sidi locotenent. Caută să n-o folosești decît împotriva antilopelor. Acum, mai e asta...

Cegheir-ben-Cheikh desfășură un sul de hîrtie; i-am văzut fața voalată, aplecîndu-se. Ochii îi surîdeau; el mă privi.

— Încotro aveai de gînd să te îndrepti după ieșirea din incinte? mă întrbă.

— Spre Idelès, ca să ajung la drumul pe care m-ai întîlnit împreună cu căpitanul, spusei eu.

Cegheir-ben-Cheikh clătină din cap.

— Mi-am închipuit eu, murmură el. Și adăugă: Mîine, pînă ce n-ar apuca să apună soarele, tu și micuța ați fi prinși și măcelăriți, spuse el rece.

Apoi continuă:

— Spre nord e Hoggarul și întregul Hoggar e supus Antineei. Spre sud trebuie mers.

— Ne vom duce, deci, spre sud, spusei eu.

— Pe unde veți merge spre sud?

— Păi, prin Silet și Timissao.

Targuiul clătină iar din cap.

— Și pe partea aceea au să vă caute, spuse el, căci e drumul cel mai bun, drumul cu fîntîni. Se știe că tu îl cunoști. Tuaregii te vor aștepta neapărat la fîntîni.

— Atunci?

— Atunci, spuse Cegheir-ben-Cheikh, nu trebuie să atingi drumul de la Timissao la Tombuctu decît la șapte sute de kilometri de aici, spre Iferouane, sau, și mai bine, spre uedul Telemsi. Acolo se sfîrșesc drumurile obișnuite ale tuaregilor din Hoggar și încep cele ale tuaregilor auelimideni.

Glăsciorul voluntar al ui Tanit-Zerga se făcu auzit:

— Auelimidenii i-au măcelărit pe ai mei și m-au făcut roabă; nu vreau să trec pe la auelimideni.

— Taci din gură, musculiță afurisită, spuse aspru Cegheir-ben-Cheikh.

Și continuă adresîndu-mi-se mie:

— Ce ți-am spus, e bun spus. Micuța nu se înșeală. Auelimidenii sînt cruzi. Dar se tem de francezi. Mulți dintre ei au legături cu posturile de la nord de Niger. Pe de altă parte, ei se află în război cu cei din Hoggar; care nu se vor duce să vă

urmărească la ei. Ce-am spus, e bun spus: trebuie să atingeți drumul Tombuctului acolo unde intră în pământurile obișnuite ale auelimidenilor. Țara lor e păduroasă și bogată în izvoare. Dacă ajungeți la uedul Telemsi, vă veți încheia călătoria sub o boltă de mimoze înflorite. De altfel, de aici la uedul Telemsi drumul e și mai scurt decât prin Timissao. Și e drept de tot.

— E drept de tot, adevărat, spusei eu, dar știi că pentru a-l urma trebuie să traversezi *Tanezrouftul*.

Cegheir-ben-Cheikh făcu un gest de nerăbdare.

— Cegheir-ben-Cheikh știe asta, spuse el. Știe ce e *Tanezrouftul*. Știe că, el, care a călătorit în toată Sahara, s-ar înfiora trecând prin *Tanezrouft* și prin *Tassiliul de Sud*. Știe că toate cămilele care se rătăcesc pe acolo sau pier sau se sălbătesc, căci nimeni nu vrea să-și pună în primejdie viața ca să le caute... Tocmai teama care împresoară ținutul acesta vă poate salva. Și apoi, trebuie ales: sau riscul de a pieri de sete pe potecile *Tanezrouftului*, sau cel de a fi cu siguranță măcelăriți pe oricare alt drum. Și adăugă:

— Puteți, de asemenea, să rămâneți aici.

— Alegerea mea e făcută, Cegheir-ben-Cheikh, spusei eu.

— Bine, făcu el, desfășurând din nou sulul de hîrtie. Linia pe care o vezi începe la gura celei de a doua incinte de pămînt, unde am să vă conduc, și se termină la *Iferouane*. Am însemnat puțurile, dar nu prea te încrede în ele, căci multe sînt secate. Ai grijă să nu te îndepărtezi de linia aceasta. Dacă te depărtezi de ea, sînteți pierduți. Acum, urcă-te cu micuța pe cămilă. Doi fac mai puțin zgomot decât patru.

Am mers multă vreme în tăcere. Cegheir-ben-Cheikh mergea înainte iar cămila sa îl urma supusă. Am străbătut rînd pe rînd un defileu întunecos, o strungă strînsă între munți, încă un defileu... Fiecare intrare era ascunsă sub o încîlceală teribilă de stînci și de mărăcinișuri.

Deodată, o pală de vînt fierbinte ne trecu pe lîngă tîmple. O lumină mohorîtă și roșiatică pătrunse în defileul care se termina. Începea pustiul...

Cegheir-ben-Cheikh se oprise.

— Coboriți, spuse el.

Un izvor cînta în stîncă. Targuiul se apropie de el și umplu cu apă un fel de pahar făcut din piele.

— Beți, spuse el, întinzîndu-și-l pe rînd.

L-am ascultat.

— M-ai beți, porunci el. Cît beți, atîta economisiți din burduri. Acum încercați să nu vă mai fie sete pînă la apusul soa-

relui.

Apoi controlă chinga cămillei.

— Totul e bine, șopti el. Hai, peste două ceasuri se ivesc zorile: pînă atunci trebuie să fiți departe.

În clipa aceea supremă m-a cuprins un fel de emoție; m-am îndreptat spre targui, i-am luat mîna.

— Cegheir-ben-Cheikh, i-am spus eu încet, de ce faci asta?

El dădu un pas înapoi. I-am văzut ochii întunecați lucind.

— De ce?

— Da. De ce?

— Profetul, spuse el grav, îi îngăduie celui drept, o dată în viață sa pună mila înaintea datoriei. Cegheir-ben-Cehikh folosește îngăduința aceasta pentru cel care i-a salvat viața.

— Și nu te temi că, dacă mă întorc printre francezi, voi vorbi, că voi dezvălui taina Antineei?

El clătină din cap:

— Nu mă tem. Și glasul îi era ironic. Tu n-ai interes, sidi locotenent, să afle cei de acasă cum a murit sidi căpitan.

Răspunsul acesta atît de logic m-a înfiorat.

— Poate fac o greșală că n-o ucid pe fetiță, adăugă targuiul. Dar ea te iubește. Ea n-o să spună nimic. Hai, curînd se vor ivi zorile.

Am încercat să-i strîng mîna ciudatului meu salvator, dar el se dădu înapoi.

— Nu-mi mulțumi. Ceea ce fac e pentru mine, pentru a dobîndi mila Domnului. Și află că a doua oară n-am s-o mai fac, nici pentru altul, nici pentru tine.

Și, cum schițam un gest ca să-l liniștesc în privința aceasta, el îmi spuse cu un glas al cărui ton batjocoritor îmi mai sună și azi în urechi:

— Nu spune că nu-i așa, nu spune că nu-i așa; ce fac e folositor pentru mine, nu pentru tine.

L-am privit fără să înțeleg.

— Nu pentru tine, sidi locotenent, nu pentru tine, rosti el cu o voce gravă, căci tu ai să te reîntorci și, în ziua aceea, să nu te mai bizui pe bunăvoința lui Cegheir-ben-Cheikh.

— Am să mă reîntorc? șoptii eu înfiorat.

— Ai să te reîntorci, ai să te reîntorci, spuse targuiul.

Cegheir-ben-Cheikh se afla în picioare, statuie întunecată la marginea peretelui de stîncă cenușie.

— Ai să te reîntorci, continuă el convins. Acum fugi, dar te înșeli dacă îți închipui că vei revedea lumea ta cu ochii pe care îi aveai cînd ai părăsit-o. Un gînd, același, te va urmări de acum

înainte pretutindeni, și, într-o bună zi, peste un an, peste cinci, peste zece poate, vei trece din nou prin același defileu pe unde ai trecut mai adineaori.

— Taci, Cegheir-ben-Cheikh! se auzi glasul fremătător al lui Tanit-Zerga.

— Taci tu, musculiță afurisită, spuse Cegheir-ben-Cheikh și adăugă rînjind:

— Vezi? Fetiței îi e frică, fiindcă știe că e adevărat ce spun, fiindcă cunoaște povestea, povestea locotenentului Ghiberti.

— Locotenentul Ghiberti? întrebai eu cu tîmplele muiate de sudoare.

— Locotenentul Ghiberti era un ofițer italian. L-am întâlnit între Rhât și Rhadamès, acum opt ani. Și s-a nimerit ca dragostea lui pentru Antinea să nu-l facă să-și uite de tot mai întâi dragostea pentru propria lui viață. A încercat să fugă, a izbutit, nu știu cum, căci pe el nu l-am ajutat; s-a reîntors în țara lui. Ei bine, ascultă: exact peste doi ani, plecînd eu însumi în recunoaștere, am găsit, în fața, incintei dinspre nord, a cărei intrare o căuta zadarnic, un nefericit în zdrențe, pe jumătate mort de oboseală și de foamă. Era locotenentul Ghiberti care se întorcea. În sala de marmură roșie el ocupă locul numărul 39.

Targuiul rîse încetișor.

— Asta e povestea locotenentului Ghiberti, pe care ai vrut s-o afli... Dar, ajunge... Urcă-te pe cămilă.

M-am supus, fără un cuvînt. Tanit-Zerga, alături de mine, mă strîngea cu brațele ei mici.

Cegheir-ben-Cheikh ținea mai departe dîrlogii.

— Încă un cuvînt, spuse el, arătîndu-mi în colț, spre sud, o pată neagră pe linia violetă a cerului. Vezi *gourul* de colo? El vă arată direcția. Se află cam la treizeci de kilometri de aici. Trebuie să ajungeți la înălțimea lui cînd va răsări soarele. Atunci, uită-te pe hartă. Viitorul punct de reper e însemnat acolo. Dacă nu te depărtezi de direcția asta, peste opt zile veți fi la uedul Telemsi.

Gîtul mare al cămilei se întindea spre vîntul întunecă; care venea dinspre sud.

Cu un gest larg, targuiul dădu drumul dîrlogilor.

— Acum, plecați.

— Mușumesc, i-am spus eu întorcîndu-mă în șa, mulțumesc, Cegheir-ben-Cheikh, și adio.

I-am auzit glasul, acum depărtat, răspunzîndu-mi:

— La revedere, locotenente de Saint-Avit.

CAPITOLUL XIX

TANEZROUFTUL

În prima oră a fugii noastre, marea cămiă-mehari a lui Cegheir-ben-Cheikh ne duse cu o viteză nebună. Am străbătut cel puțin cinci leghe. Cu ochii țintă, conduceam animalul spre movila izolată pe care mi-o arătase targuiul și a cărei siluetă creștea pe cerul din ce în ce mai pal.

Viteza făcea să ne șuiere pe la urechi o briză ușoară. Marile tufe de *retem* goneau la dreapta și la stînga noastră, ca niște schelete sumbre și descărnate.

Ca o șoaptă, am auzit glasul lui Tanit-Zerga.

— Oprește cămila.

La început n-am înțeles.

Și mîna ei îmi strîngea cu putere brațul drept.

M-am supus. Cămila, deloc bucuroasă, își încetini goana.

— Ascultă, spuse micuța.

Mai întîi, n-am auzit nimic. Apoi am deslușit un zgomot foarte ușor, ca un foșnet sec, în urma noastră.

— Oprește cămila, porunci Tanit-Zerga. Nu-i nevoie s-o faci să ingenuncheze.

În aceeași clipă, o formă firavă și cenușie sări pe spinarea cămilei care porni iar în goană.

— Las-o, spuse Tanit-Zerga, Galé a sărit.

În același timp simții sub braț un ghem de peri zburliți. Mangusta, luîndu-ne urma, pornise după noi și ne ajunsese. Acum auzeam gîfîitul din ce în ce mai potolit al micului și curajosului animal.

— Sînt fericită, murmură Tanit-Zerga.

Cegheir-ben-Cheikh nu se înșelase. Am trecut de movila izolată cînd soarele răsărea. Am privit în urmă: Atakorul nu mai era decît un haos monstruos în mijlocul aburilor nocturni hărțuiți de zori. Printre piscurile fără nume era acum cu nepuțință să-l mai deslușești pe cel unde Antinea continuă să-și ur-

zească uneltirile pasionate.

Știi ce e Tanezrouftul, „platoul platourilor“, țara părăsită, nelocuibilă, ținutul setei și al foamei. În clipa aceea intraserăm în partea deșertului pe care Duveyrier o numește Tassili de Sud, și care pe harta Ministerului Lucrărilor Publice figurează cu această atrăgătoare mențiune: „Platou stîncos, fără apă, fără vegetație, inospitalier pentru om și animale“.

Nimic, în afară poate de cîteva porțiuni din Kalahari, nu-î atît de groaznic ca deșertul acesta de piatră. Ah! Cegheir-ben-Cheikh nu exagerase deloc afirmînd că nimeni nu se va gîndi să ne urmărească pe aici.

Cîteva imense bucăți de umbră se încăpățîneau să nu se lumineze. Amintirile mi se ciocneau în minte cu incoerența cea mai desăvîrșită. O frază îmi revenea, textual: „*Lui Dich i se părea că, de la începutul începuturilor, nu făcuse altceva, în bezna lui, decît să spintece aerul pe spinarea unei cămile-mehari.*“ Am zîmbit. „De cîteva ore, îmi spuneam, nu fac decît să adun situații literare. Mai adineori, la o sută de picioare de sol, eram Fabrice din *Mănăstirea din Parma*, de-a lungul turnului său italianesc. Acum, pe cămila mea, iată că sînt lăscăck din *Lumina ce se stinge*, spintecînd deșertul în căutarea frașnor de arme“. Din nou am rîs, apoi m-am înfiorat, gîndindu-mă la noaptea trecută, la Oreste din *Andromaca* acceptînd să-l ucidă pe Pyrrhus... O situație destul de literară și asta...

Cegheir-ben-Cheikh socotise opt zile pînă la sosirea noastră în ținuturile păduroase ale auelimidenior, vestitoare ale stepelor ierboase din Sudan. El cunoștea valoarea cămilei sale. Tanit-Zerga îi dăduse imediat un nume, *El-Meen*, Alba, pentru că mehariul acesta avea o culoare aproape imacuată. El-Melen rămase o dată două zile fără să mănînce, smulgînd doar, ici colo, cîte o creangă de salcîm-de-gumă, ai cărui hidoși spini albi, lungi de aproape zece centimetri, mă făceau să tremur pentru esofagul prietenei noastre. Puțurile reperate de Cegheir-ben-Cheikh se aflau chiar pe locurile indicate, dar n-am găsit în ele decît un noroi fierbinte și gălbui. Noroiul acesta însă, îi fu atît de suficient cămilei, încît, după cinci zile, datorită unei minuni de cumpătare, nu consumasem decît conținutul unuia dintre cele două burduri de apă. În momentul acela ne puteam considera salvați.

Lîngă una din bătoacele acestea mocirloase, am izbutit în ziua aceea să dobor cu un glonte de carabină o gazelă de dune, cu coarne mici și drepte. Tanit-Zerga a jupuit-o și ne-am cinstit cu cîte o ciozvirtă bună, bine friptă. În zilele acelea, în popasurile noastre făcute cînd zăduful era de nesuportat, mica

Galé scotocea întruna printre stîncile scorburoase și o dată descoperi un *urane*, un crocodil de nisipuri, lung de trei coți, căruia îi frînse imediat gîtul. Apoi mîncă pînă nu mai putu să se miște. Ca să-i ușurăm digestia, am cheltuit cam un litru de apă. I-am dăruit-o din toată inima, căci eram fericiți. Tanit-Zerga nu-mi spunea asta, dar vedeam cît o bucura convingerea că nu mă mai gîndeam la femeia cu *pschentul* de aur și de smaragde. Și, într-adevăr, în zilele acelea, nu m-am gîndit deloc la Antinea. Nu mă gîndeam decît la zăduful fierbinte care trebuia evitat: la burduful din piele de țap care trebuie vîrit un ceas în scorbura vreunei stînci dacă vrei ca apa să rămînă proaspătă; la marea fericire care te cuprinde cînd duci la buze paharul de piele plin ochi cu lichidul salvator... Pot să spun sus și tare, mai sus și tare decît oricine: marile patimi, cerebrale sau senzuale, îi privesc numai pe oamenii ghiftuiți, sătui de băut și odihniți. Era ora cinci seara. Zăduful îngrozitor începuse să scadă. Îleșiserăm din adîncitura stîncioasă în care ne făcuserăm siesta. Așezați pe un bolovan uriaș, ne uitam cum se roșește cerul spre apus.

Am desfăcut sulul de hîrtie pe care Cegheir-ben-Cheikh trăsese etapele pînă la drumul Sudanului. Și am constatat din nou, cu bucurie, că itinerarul era exact și că îl urmasem fără abatere.

— Poimîine seara vom fi pe punctul de a începe etapa care ne va conduce, a doua zi în zori, la uedul Telemsi, am spus eu. Acolo nu va mai trebui să ne gîndim la apă.

Ochii lui Tanit-Zerga scînteiară pe fața ei slăbită.

— Și Gâo? întrebă ea.

— Abia peste o săptămînă vom fi la Niger. Cegheir-ben-Cheikh a spus că de la uedul Telemsi începe drumul pe sub mimoze.

— Cunossc mimozele, spuse ea. Sînt niște balonașe mici și galbene, care se topesc în palmă. Dar eu prefer florile de caper. Ai să vii cîm mine la Gâo. Tata, Sonni-Azkia, a fost ucis, după cum ți-am spus, de auelimideni. Dar oamenii de la noi desigur au reclădit, de-atunci, satul. Ei sînt deprinși cu asta. Ai să vezi cum vei fi primit.

— Am să vin, Tanit-Zerga, am să vin, îți făgăduiesc. Dar trebuie și tu să-mi făgăduiești...

— Ce? A, ghicesc. Pesemne că mă socotești o prostuță dacă mă crezi capabilă să vorbesc despre anumite lucruri care ar putea să-l mîhnească pe prietenul meu.

Și, spunînd acestea, ea mă privea. Oboseala nesfîrșită și lipsurile îi stilizaseră parcă fața oacheșă pe care îi străluceau ochii, imenși... De atunci, am avut timp să adun hărțile și compasul trebuitor ca să fixez pentru totdeauna locul unde, prima oară,

am înțeles frumusețea ochilor lui Tanit-Zerga.

O liniște adîncă plutea între noi. Ea fu aceea care îi puse capăt.

— Se innoptează. Trebuie să mîncăm ca să putem pleca iar, cît mai repede cu putință.

Tanit-Zerga se ridică și se îndreaptă spre stîncă.

Aproape imediat i-am auzit glasul chemîndu-mă, cu un ton de spaimă care mă îngheță.

— Vino! O! Vino să vezi.

Dintr-un salt am fost lîngă ea.

— Cămila, murmură Tanit-Zerga, cămila!

Am privit și am simțit că mă străbate un fior de moarte.

Întinsă cît era de lungă pe partea cealaltă a stîncii, cu pîntecele gălbui zguduit de convulsii bruște, El-Mellen își dădea sufletul.

Cu cîtă grabă i-am sărit în ajutor nu mai e nevoie să-ți spun. Din ce i se trăgea moartea, nu știam. Și n-am știut nicio dată. Așa sînt toate cămilele-mehari. Ele sînt animalele cele mai robuste și totodată și cele mai gingașe. O asemenea cămilă ar fi în stare să meargă șase luni prin pustietăție cele mai îngrozitoare, abia hrănită, neadăpată, și să se simtă cît se poate de bine. Apoi într-o bună zi, cînd nu duce lipsă de nimic, se lungeste jos și te părăsește cu o simplitate uimitoare.

Cînd Tanit-Zerga și eu am văzut că nu mai era nimic de făcut, ne-am ridicat și am privit, fără să spunem un cuvînt, spasmele din ce în ce mai slabe ale bietului animal. Iar cînd El-Mellen își dădu ultima suflare, am simțit că și viața noastră își lua zborul.

Tanit-Zerga fu aceea care vorbi prima.

— La ce distanță sîntem de drumul Sudanului? întrebă ea.

— Ne aflăm la două sute de kilometri de uedul Telemsi, răspunsei eu. Putem cîștiga treizeci de kilometri mergînd spre Iferouane, dar pe drumul acesta puțurice nu sînt indicate.

— Atunci trebuie să mergem spre uedul Telemsi, spuse ea. Două sute de kilometri înseamnă șapte zile, nu-i așa?

— Cel puțin șapte zile, Tanit-Zerga.

— La ce distanță e primul puț?

— La șaizeci de kilometri.

Trăsăturile fetei se contractară un pic. Dar ea își reveni repede.

— Trebuie să plecăm imediat.

— Să plecăm, Tanit-Zerga, să plecăm, pe jos!

Ea bătu din picior. O admiram văzînd-o atît de puternică.

— Trebuie să plecăm, repetă ea. Vom mîncă și vom bea,

și-i vom da și lui Galé să mănânce și să bea, fiindcă nu putem căra toate cutiile de conserve, iar burduful e atât de greu încît nu vom putea merge nici zece kilometri cu el în spinare. Vom lua puțină apă într-o cutie de conserve pe care o vom goli printr-o găurică. Ea ne va servi pentru etapa din noaptea asta, care va fi o etapă de treizeci de kilometri, și vom ajunge la puțul însemnat pe hîrtia lui Cegheir-ben-Cheikh.

— Ah! făcui eu mîhnit, dacă umărul nu mi-ar fi așa cum e, aș fi putut căra burduful.

— Umărul e așa cum e, spuse Tanit-Zerga. Tu vei lua carabina și două cutii de conserve. Eu le voi duce pe celelalte, plus cea în care va fi apa. Acum, vino. Peste o oră trebuie să fim porniți la drum, dacă vrem să facem etapa de treizeci de kilometri. Știi doar că, după răsăritul soarelui, stîncile sînt atât de fierbinți, încît nu se mai poate umbla pe ele.

Te las să-ți închipui în ce tăcere mohorită se încheie ora aceea a cărei început ne găsise atât de increzători. Fără Tanit-Zerga, cred că m-aș fi așezat pe stîncă și aș fi așteptat. Numai Galé era fericită.

— Nu trebuie lăsată să mănânce mult, spuse Tanit-Zerga. Nu ne-ar mai putea urma. Și-apoi, mîine, va trebui ca ea să lucreze. Dacă mai prinde vreun *urane*, i-l vom lua noi.

Tu ai mers prin deșert. Știi că primele ore ale nopții sînt cumplite. Cînd se ivește luna, enormă și galbenă, pare că un praf acru se ridică și urcă în aburi sufocați. Fără să vrei, miști întruna din maxilare, ca pentru a măcina praful acesta care îți pătrunde în gîtlejul încins. Apoi, poate din obișnuință, urmează un fel de așipire, de somnolență. Mergi, fără să te gîndești. Uiți că mergi. Trebuie să te împiedici de ceva ca să-ți aduci aminte. E adevărat că te împiedici destul de des. Dar, în sfîrșit, e suportabil. „Noaptea se va sfîrși, îți zici, și, o dată cu ea, și etapa. La urma urmei, acum sînt mai puțin ostenit decît la plecare.” Noaptea se termină și, totuși, atunci e ora cea mai groaznică. Mori de sete și tremuri de frig. Toată oboseala îți revine, grămadă. Oribila adiere de vînt care vestește zorile nu te ajută cu nimic, ba dimpotrivă. La fiecare poticnire îți spui: următoarea va fi și ultima.

Iată ce simt și ce spun oamenii care știu, totuși, că peste cîteva ore îi așteaptă un popas bun, cu băutură și mîncare...

Sufeream îngrozitor. Toate zdruncinăturile se repercutau în bietul meu umăr. La un moment dat, mi-a venit să mă opresc, să mă așez. Și am zărit-o atunci pe Tanit-Zerga. Cu ochii aproape închiși, ea înainta. Pe fața ei se vedea un amestec de nedescris

de suferință și de voință. Am închis și eu ochii și am mers mai departe.

Așa a fost prima etapă. În zori, ne-am oprit într-o scorbură a stîncii. Curînd, căldura ne-a silit să ne ridicăm și să căutăm alta, mai adîncă. Tanit-Zerga nu mîncă. Își înghiți, în schimb, pe nerăsuflăte, porția de-o jumătate cutie de apă. Apoi rămase ca amorțită întreaga zi. Galé dădea tîrcoale stîncii, văitîndu-se încetișor și jalnic.

Despre a doua etapă, nu mai vorbesc. Ea a întrecut în grozăvie tot ce se poate imagina. Am îndurat tot ce e omenesc posibil în pustiu. Dar îmi dădeam seama acum, cu nesfîrșită milă, că puterea mea de bărbat începuse să fie mai tare decît nervii micuței mele tovarășe. Biata copilă mergea, fără să scoată un cuvînt, cu *haikul* căruia îi rodea un colț, tras peste față. Galé o urma.

Puțul spre care ne tîram era indicat pe harta lui Cegheir-ben-Cheïkh prin cuvîntul *Tissaririn*. Tissaririn e perechea lui *Tesarirt* și înseamnă doi copaci izolați.

Se iveau zorile cînd, în sfîrșit, am zărit cei doi copaci, doi arbori de gumă. Abia o leghe ne mai despărțea de ei. Am scos un strigăt de bucurie:

— Curaj, Tanit-Zerga! Iată fîntîna!

Tanit-Zerga își dădu vîlul la o parte și i-am văzut biata față înspăimîntată.

— Cu atît mai bine, murmură ea. Cu atît mai bine, fiindcă altfel...

Și nu izbuti să termine.

Ultimul kilometru l-am străbătut aproape alergînd. Se și vedea deschiderea, gura puțului.

În sfîrșit, am ajuns la el.

Era gol!

Cînd mori de sete ai o senzație ciudată. La început, suferi cumplit. Apoi, suferința se domolește. Devii insensibil. În minte ți se ivesc mici întîmplări ridicole din viață, și ele îți dau tîrcoale ca un roi de țînțari. Eu am început să-mi reconstitui în gînd teza de istorie pentru examenul de intrare la Saint-Cyr, campania de la Marengo. Îmi repetam cu încăpăținare: „Am spus că bateria descoperită de Marmont în momentul șarjei lui Kellermann avea optsprezece piese... Iar acum, îmi aduc aminte că nu erau decît de douăsprezece. De douăsprezece piese, sînt sigur!”

Și repetam întruna:

„De douăsprezece piese.”

Apoi am căzut într-un fel de comă.

Din ea m-a scos senzația unui fier roșu pe trunte. Am deschis ochii. Tanit-Zerga era aplecată peste mine. Mîna ei mă ardea așa.

— Ridică-te, îmi spuse ea. Să mergem.

— Să mergem, Tanit-Zerga! Deșertul arde, soarele e la zenit. E amiază.

Atunci, am văzut că ea delira.

Era în picioare: *haikul* îi lunecase la pămînt. Galé dormea încolăcită pe el.

Cu capul descoperit, fără să se ferească de soarele necruțător, Tanit-Zerga repeta:

— Să mergem!

Judecata îmi mai reveni un pic.

— Acoperă-ți capul, Tanit-Zerga. Acoperă-ți capul.

— Să mergem, repetă ea, să mergem. Gâo e acolo, aproape de tot, îl simt. Vreau să revăd Gâo.

Am silit-o să se așeze lîngă mine, la umbra unei stînci. Simțeam că o părăsiseră și ultimele puteri. Nesfîrșita milă care mă cuprinsese îmi readuse întreaga judecată.

— Gâo e acolo, aproape de tot, nu-i așa? spuse ea.

Și ochii care îi străluceau deveniră rugători.

— Da, micuțo, fetiță iubită. Gâo e acolo. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, culcă-te! Soarele e rău.

— Ah! Gâo, Gâo! Știam bine, repetă ea. Știam bine că îl voi revădea.

Tanit-Zerga se ridicase pe jumătate. Mînuțele ei fierbinți îmi strîngeau mîinile.

— Ascultă, trebuie să-ți spun, ca să poți înțelege de ce știam că am să-l revăd.

— Tanit-Zerga, liniștește-te, fetița mea, liniștește-te!

— Nu. Trebuie să-ți spun. S-a întîmplat, de mult, pe malul fluviului care are apă, la Gâo, în sfîrșit, unde tata era căpetenie... Ei bine, într-o bună zi, într-o zi de sărbătoare, a venit din lăuntrul ținuturilor un vrăjitor bătrîn, înveșmîntat în piei și pene, cu o mască și o scufă ascuțită, cu niște castanietc și cu doi șerpi veninoși în sac. În piața satului, unde se aflau adunați în cerc toți ai noștri, el dansă *boussadilla*. Mă aflam în rîndul din față și fiindcă aveam un șirag de turmalină roză, el și-a dat seama că sînt fiica unei căpetenii sonrhaï. Și mi-a vorbit atunci despre trecut, despre marele imperiu manding, peste care au domnit strămoșii mei, despre dușmanii noștri, cumpliții Kountas, despre tot, în sfîrșit. Apoi, mi-a spus...

— Liniștește-te, fetițo...

— Apoi mi-a spus: „Să n-ai teamă. Zilele pot fi vitrege

pentru tine, dar n-are a face, căci într-o bună zi vei vedea străla cind în zare Gâo, nu un Gâo rob și ajuns un mărunț țirgușor negru, ci un Gâo măreț, ca odinioară, marea capitală a țării negrilor, Gâo renăscut, cu moscheea cu șapte turnuri și paisprezece bolți de peruze, cu mulțime de case avînd curți interioare, răcoroase, cu fîntini țîșnitoare, cu grădini irigate, pline de flori mari, albe și roșii... Atunci, va fi pentru tine ora mîntuirii și a domniei“.

Tanit-Zerga se ridicase în picioare. Deasupra capetelor noastre, în jurul nostru, pretutîndeni, soarele sfîrșia peste întinderea pietroasă și o încingea pînă la alb.

Copila își întinse deodată brațele și scoase un strigăt teribil:
— Gâo! Iată Gâo!

Am privit.

— Gâo, repetă ea. Ah! știam eu bine. Iată arborii și fîntînile, bolțile și turlile, palmierii și florile mari, albe și roșii, Gâo!...

La orizontul în flăcări se înălța, într-adevăr, un oraș fantastic etajîndu-și uluitoarele clădiri de curcubeu. În fața ochilor noștri larg deschiși, fiorosul miraj își multiplica ticăloasa febră.

— Gâo, strigai eu, Gâo!

Și aproape imediat am scos încă un strigăt, de durere și de groază. Simțeam cum mînuța lui Tanit-Zerga se moleșește în mîna mea. Am mai avut timp doar s-o prind în brațe pe copilă și s-o aud murmurîndu-mi, abia șoptit:

— Atunci va fi ora mîntuirii. Ora mîntuirii și a domniei.

Abia peste cîteva ore, cu ajutorul cuțitului pe care ea îl folosise cu două zile mai înainte ca să jupoaie gazela de dună, am săpat în nisip, la poalele stîncii unde își dăduse sufletul, groapa în care avea să doarmă Tanit-Zerga.

Cînd totul a fost gata, am vrut să-i revăd chipul drag. Am simțit, o clipă că leșin... Repede, am tras *haikul* alb peste fața oacheșă și am depus în groapă trupul copilei.

Dar nu mă gîndisem la Galé.

Mangusta nu mă slăbise din ochi tot timpul cît îmi îndeplineam trista muncă. Iar cînd auzi primii pumni de nisip rostogolindu-se peste *haik*, scoase un țipăt asurzitor. M-am uitat la ea și am văzut-o, cu ochii roșii, gata să se repeadă.

— Galé, am rugat-o eu. Și am vrut s-o mîngîi.

Ea mă mușcă de mînă, apoi, sărind în groapă, începu să scormonească, dînd la o parte, furioasă, nisipul.

De trei ori am încercat s-o îndepărtiez. Am simțit că n-o să izbutesc niciodată și că, chiar dacă aș izbuti, Galé tot ar rămîne acolo, și ar dezgropa trupul.

Carabina era la picioarele mele. Un pocnet trezi ecourile imensului pustiu vid. O clipă mai târziu, Galé, culcată pe gîtul stăpînei sale, pe locul unde o văzusem de-atîtea ori, își dormea și ea somnul de pe urmă.

Cînd n-a mai rămas la suprafața solului decît o ușoară movilă de nisip bătătorit, m-am ridicat clătîindu-mă și-am pornit în deșert, la întîmplare, spre sud.

CAPITOLUL XX

CERCUL S-A ÎNCHIS

În fundul văii uedului Mia, din locul unde urlase un șacal, în noaptea cînd Saint-Avit mi-a spus că-l ucisese pe Morhange, un alt șacal, sau poate același, urlă din nou. Am avut imediat senzația că noaptea aceea avea să se împlinească ce era de neînlăturat.

În seara aceea, ca și seara din ajun, stăteam pe modesta verandă amenajată la capătul sufrageriei noastre. O podea de ghips, o balustradă de butuci încrucișați și patru birne care susțineau un acoperiș de alfa.

Am mai spus că balustrada se deschidea larg spre deșert. Cînd isprăvi de vorbit, Saint-Avit se ridică și veni să se rezeme de ea. L-am urmat.

— Și-apoi? am întrebat eu.

El mă privi.

— Și-apoi, ce? Știi, cred că toate ziarele au povestit cum am fost regăsit, mort de foame și de sete, de o *harka* sub comanda căpitanului Aymard, în ținutul auelimidenilor, și aduș la Tombuctu. Am delirat o lună de zile. N-am aflat niciodată ce am putut povesti în crizele mele de febră. Ofițerii de la cercul din Tombuctu, după cum îți închipui, nu s-au grăbit deloc să-mi repete ce-am spus. Cînd le-am povestit aventurile mele, așa cum figurează în raportul misiunii Morhange – Saint-Avit, nu mi-a fost greu, totuși, să înțeleg, după politețea rece cu care mi-au ascultat explicațiile, că versiunea oficială dată de mine se deo-

sebea în anumite puncte de amănuntele scăpate de mine în delir.

Nimeni n-a insistat. A rămas acceptat faptul că Morhange, murind de insolație, fusese înmormântat prin grija mea pe malul uedului Tarhit, la trei etape de Timissao. Toată lumea simțea bine golurile care existau în povestirea mea. Se bănuia, fără doar și poate, vreo drămă misterioasă. Dar în privința dovezilor, era cu totul altceva. În fața imposibilității de-a le aduna s-a preferat înăbușirea a ceea ce n-ar fi fost decît un scandal inutil. De altfel, toate amănuntele acestea tu le cunoști la fel de bine ca și mine.

— Și... ea? întrebai eu timid.

El avu un zîmbet de triumf. Triumf că mă făcuse astfel să nu mă mai gîndesc nici la Morhange, nici la crima săvîrșită: triumful de a simți că izbutise să-mi transmită nebunia lui.

— Ea, făcu el, ea... De șase ani nu mai știu nimic despre ea. Dar o văd, îi vorbesc. Visez clipa cînd voi apare din nou în fața ei. Am să mă ărunc la picioarele ei și am să-i spun doar atît: „Iartă-mă, am putut să mă răzvrătesc împotriva legii tale. N-am înțeles. Acum știu și, vezi, mă reîntorc, ca și locotenentul Ghiberti!“

„Familie, onoare, patrie, spunea bătrînul Le Mesge, le vei uita pe toate, pentru ea.“ Bătrînul Le Mesge e un stupid, dar vorbea din experiență. Știa cît prețuise, față de Antinea, voința celor cincizeci de fantome din sala de marmură roșie.

„Și acum, o să-mi spui și tu, ce e de fapt femeia aceasta?“ Parcă eu știu? Și, de altfel, ce-mi pasă? Ce-mi pasă de trecutul și de misterul nașterii ei, fie că ea e urmașa neîndoielnică a zeului Mărilor și a sublimelor Lagide, fie că e bastarda unui bețivan polonez și a unei tîrfe din cartierul Marbeuf.

La vremea cînd am avut slăbiciunea să fiu gelos pe Morhange, amănuntele acestea puteau interesa ridicolul amor-pro-priu pe care oamenii civilizați îl amestecă mereu în lucrurile legate de pasiune. Dar eu am ținut în brațe trupul Antineei. Și nu mai vreau să știu nimic altceva, nici dacă înfloresc cîmpiile, nici ce-o să se întîmple cu simulacrul uman.

Nu vreau să știu. Sau, mai degrabă, pentru că am o viziune prea exactă a viitorului acestuia, pretind să mă distrug pe singura cale a destinului care merită osteneala: o natură necercetată și virgină, o dragoste misterioasă.

O natură necercetată și virgină. Trebuie să-ți explic. Odată, într-un oraș cu multă sărăcime, într-o zi de iarnă, mînjit tot de funinginea căzută din coșurile negre ale fabricilor și ale îngrozitoarelor caravan-seraiuri care sînt casele de la periferii, am luat parte la o înmormîntare.

Însoțeam convoiul, prin noroi. Biserica era clădită de curînd, umedă și săracă. În afară de două sau trei persoane, rude îndobitocite de o durere întunecată, în ochii tuturor celor de față nu se citea decît un gînd: să găsească vreun pretext ca s-o șteargă. Au ajuns pînă la cimitir numai cei ce nu găsiseră pretextul acesta. Văd zidurile cenușii, arborii de tisă amăriți, arborii aceștia ai soarelui și ai umbrei, atît de frumoși în peisajul sudului, pe o subțire colină de azur. Văd groparii hidoși, în haine soioase și cu jobene cernite. Văd... Dar nu! e groaznic!...

Lîngă zid, într-un ungher retras, o groapă era săpată într-un lut murdar, pietros și galben. Acolo a fost lăsat mortul acela, al cărui nume nici nu mi-l mai amintesc măcar.

În timp ce era vîrit în groapă, mi-am privit mîinile, mîinile mele care strînseră, într-un peisaj de-o lumină unică, mîinile Antineei. Și m-a cuprins o milă imensă față de trupul meu, o spaimă imensă față de ceea ce îl amenința între zăbrelile astea de noroi. „Se poate oare ca trupul meu, unic fără îndoială, să ajungă acolo! îmi spuneam eu. Nu! Nu! Trup mai prețios decît toate comorile lumii, îți jur că te voi scăpa de ocara aceasta, că nu vei putrezi sub un număr de închisoare, în murdăria unui cimitir de mahala. Frații tăi întru dragoste, cei cincizeci de cavaleri de oricalc, te așteaptă, gravi și tăcuți, în sala de marmură roșie. Voi ști să te duc lîngă ei.“

O dragoste misterioasă. Rușine celui ce arată altora tainele dragostei lui. Sahara își întinde în jurul Antineei bariera ei de netrecut, de aceea exigențele cele mai complicate ale femeii acesteia sînt în realitate mai pudice și mai caste decît va fi căsătoria ta, cu obscenul ei lux de publicitate, cu strigările, anunțurile, invitațiile informînd o muțime zeflemistă și mîrșavă, că în cutare zi, la cutare oră, vei avea plăcerea să-ți violezi mica fecioară de doi bani.

Asta cred că e tot ce aveam să-ți spun. Nu. Mai e ceva. Îți vorbeam adineaori despre sala de marmură roșie. La sud de Cherchell, vechea Cezaree, la vest de micul rîu Mazafran, pe o colină scaldată dimineața în brumele roze din Mitidga, există o misterioasă piramidă de piatră. Băștinașii o numesc *Mormîntul Creștinei*. Acolo a fost depus trupul străbunei Antineei, al Cleopatrei Sélène, fiica lui Marc-Antoniou și a Cleopatrei. Așezat în calea invaziilor, mormîntul și-a păstrat comoara. Nimeni n-a izbutit, niciodată, să descopere încăperea pictată în care se odihnește, în sicriul său de sticlă, minunatul trup. Ceea ce a făcut străbuna, nepoata va ști să întreacă în măreție sumbră. În centrul

sălii de marmură roșie, pe stînca unde palpită tînguirea invizibilă a fîntîinii întunecate, e pregătită o platformă. Acolo va sta pe un jilț de oricalc, pe cap cu *pschentul* și *uraeusul* de aur, în mînă cu tridentul lui Neptun, femeia minunată de care ți-am vorbit, în ziua cînd cele o sută douăzeci de firide săpate în cerc de jur împrejurul tronului ei își vor primi fiecare prada, care a consimțit la aceasta și a avut fericirea supremă.

Cînd am părăsit Hoggarul, îți amintești, firida a 55-a trebuia să fie a mea. De-atunci, am calculat mereu, și am ajuns la concluzia că va trebui să mă odihnesc în firida a 80-a sau a 85-a. Dar calculele mele, întemeiate pe ceva atît de fragil cum e fan-tezia unei femei, pot fi greșite. Iată de ce sînt din ce în ce mai nervos. Trebuie să ne grăbim, îți spun, trebuie să ne grăbim.

— Trebuie să ne grăbim, repetai eu, ca într-un vis.

El ridică fruntea, și avea pe față o indescritibilă expresie de bucurie. Îmi strînse mîinile și mîinile îi tremurau de fericire.

— Ai s-o vezi, îmi spuse apoi, ca beat, ai s-o vezi.

Nebun de bucurie, mă luă în brațe și mă strînse îndelung.

O fericire nemaipomenită ne înecă pe amîndoi; rîdeam și plîngeam, rînd pe rînd, ca niște copii, și repetam întruna:

— Să ne grăbim! Să ne grăbim!

Deodată se stîrni o adiere ușoară, care făcu să foșnească tufele de alfa de pe acoperiș. Cerul, de-un liliachiu foarte palid, păli și mai mult, și, pe neașteptate, fu spintecat spre răsărit de-o imensă spărtură galbenă. Peste deșertul vid se iviră zorile. În fundul cantonamentului se auziră zgomote înăbușite, mugete, zornăit de lanțuri. Postul se trezea.

Timp de cîteva secunde am rămas amîndoi, fără să spunem o vorbă, cu ochii ațintiți pe calea sudului, cale prin care se ajunge la Temassinin, Eguéré, Hoggar.

Un ciocănit, în spatele nostru, la ușa sufrageriei, ne făcu să tresărim.

— Intră, spuse André de Saint-Avit, cu glas din nou foarte aspru.

Subofițerul-șef Châtelain se afla în fața noastră.

— Ce vrei cu mine la ora asta? întrebă brusc André de Saint-Avit.

Subofițerul stătea în poziție de drepti.

— Iertați-mă, domnule căpitan. Azi-noapte, patrula a prins un băștinaș în apropierea postului. De altfel, omul nu se ascundea deloc. De cum a fost adus aici, el a cerut să fie condus în fața comandantului. Era miezul nopții, și n-am vrut să vă deranjez.

- Cine e băştinaşul acesta?
- Un targui, domnule căpitan.
- Un targui? Adu-l aici.

Châtelain se dădu la o parte. Escortat de unul din soldații noștri, omul, aflat în spatele lui, intră pe terasă.

Înalt de șase picioare, noul venit era într-adevăr un targui. Lumina zorilor lucea pe veșmîntul lui de bumbac negru-albastru. Ochii mari și întunecați i se vedeau strălucind.

Cînd targuiul ajunsese în fața lui Saint-Avit, am observat la amîndoi o tresărire, imediat stăpînită.

Ei se priviră o clipă în tăcere.

Apoi, cu un glas foarte calm, targuiul spuse, înclinîndu-se:

— Pacea cu tine, locotenente de Saint-Avit.

Cu același glas calm, André îi răspunse:

— Pacea cu tine, Cegheîr-ben-Cheîkh.

CUPRINS

Prefață	5
---------------	---

ATLANTIDA

	Scrisoare de început	11
I.	Un post în sud	14
II.	Căpitanul de Saint-Avit	23
III.	Misiunea Morhange — Saint-Avit	32
IV.	Spre al douăzeci și cincilea grad	39
V.	Inscripția	46
VI.	Neajunsurile pricinuite de lăptuci	54
VII.	Ținutul spaimei	62
VIII.	Deșteptarea la Hoggar	70
IX.	Atlantida	79
X.	Sala de marmură roșie	88
XI.	Antinea	96
XII.	Morhange se ridică și dispare	105
XIII.	Povestea hatmanului de Jitomir	113
XIV.	Ore de așteptare	124
XV.	Trista poveste a lui Tanit-Zerga	130
XVI.	Ciocanul de argint	138
XVII.	Fecioarele de la stînci	146
XVIII.	Licuricii	153
XIX.	Tanezrouftul	162
XX.	Cercul s-a închis	170

Format 16/54 x 84.

Tiraj 13.200 exemplare

Imprimat la ROMCART S. A.

Bucureşti—România

**Pierre Benoît împletește cu o
incontestabilă măiestrie mitul platonice al
Atlantidei și epopeea autentică a cuceririi
Saharei, dîndu-ne unul din acele romane de
dragoste care servesc de reper istoriei
moderne a pasiunii.**